

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

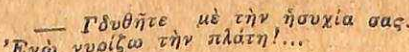
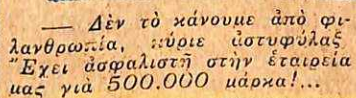
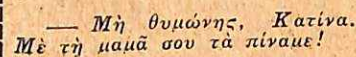

Τὸ κενὸ φαίνεται πὼς ἦταν μεγάλο στὴ νεόνυμφη κοπέλλα. Ὅμως γιατί εἶχε ἀπατηθῇ. Νόμιζε, ὅτι εἶναι ἐρωτευμένη, χωρὶς πραγ-

Τώρα μόλις καταλαβαίνει τί θα
πῇ ἔρωτας...

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

Σύμφωνα με μία ανακοίνωση του προέδρου της Έθνικής Τραπεζής του Τένεση, τα 85 % από κάθε δολλάριο που τίθεται σε κυκλοφορία στις Ηνωμένες Πολιτείες, εξοδεύονται από τις γυναίκες ή για τις γυναίκες!

...νος θεάτρου. Παίζεται
δράμα. Κι' ένας απ' τούς
θεατές σιγά - σιγά κλείνει
τὸ κεφάλι, κοιμάται κι' ἀρ-
χίζει, μάλιστα σιγά - σιγά
νά ροχαλίζει. Οἱ γύρω θεα-

Τα δρώματα της καρδιάς

ΔΥΟ ΕΡΩΤΙΚΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

«Ο άντρας, άδιαφορώντας για τη βροχή, τράβηξε στη γωνία του δρόμου, όπου βρισκόταν το γραμματοκιβώτιο, έβγαλε απ' την τσέπη του ένα φακέλλο και τον έριξε μέσα. "Επειτα χάθηκε μέσ' στη νύχτα».

Πέρασαν μερικές στιγμές και μία σκιά φάνηκε μέσ' στη βροχή: αυτή η σκιά ήταν μία γυναίκα. "Όταν έφτασε κοντά στο γραμματοκιβώτιο, έβγαλε κι' αυτή απ' την τσάντα της ένα γυαλάκι φακέλλο και τον έριξε σ' αυτό. "Επειτα, αναστενάζοντας, απομακρύνθηκε μέσ' στο σκοτάδι...».

«Αγάπη μου, άρχισε το γράμμα που έγραφε ο άντρας, μπήκες στη ζωή μου σαν ανέμος και την αναστάτωσες. "Ήμουν έτοιμος να πεθάνω και με συγκράτησες. Μου ξανάδωσες την όρεξη να ζήσω. Κι' όμως, για θυμήσου. Είχα ανοίξει το συρτάρι μου κι' είχα βγάλει το περιστρώφο... Τότε, έπεσες πάνω μου σαν τρελή και με ένα ούρλιασμα μου δέλεες όλη την άγνοιά σου: "Σώσε με! Είμαι χαμένος!" φώναξε. Χαμένη, έσύ, αγάπη μου! Δεν καταλάβαινα, το θυμάσαι; "Εσύ έκανες τα ίδια λόγια και ζητώντας βοήθεια μ' έσωσες. Γιατί;».

«"Ήσουν ώραία, πόρα πολλή ώραία, αγάπη μου. Φορούσες ένα γυαλάκι πενιούρα κι' έμοιαζες με τα έπλεκα κασάντα μαλλιά σου στους ώμους σου, με τὰ γυναιά σου μπράτσα, σαν νεράδα. Παράτσια τότε το περιστρώφο που κρατούσα; και σε ρώτησα: "Από ποιόν πρέπει να σε σώσω;"».

«Δεν μου άπάντησες άμέσως. "Ετρεμες ακόμα — θυμάσαι; — και σε καθυσάλασα. Και τότε με το πιο γλυκό χαμόγελο μου είπες: "Ευχαριστώ, κύριε". "Εγώ δεν σε ρώτησα το «γιατί». Δεν σε ρώτησα τίποτα, δεν θέλησα να μάθω τα μυστικά

σου. Μου τὰ είπες μονάχη σου. Μου μίλησες για «έκείνον», που σε παρακολουθούσε από εδώ και τρεις μέρες, αφού τον παρώτρηνες, γιατί σου έκανε τη ζωή μαρτύριο εξ αίτιας της ζήλειας του. Μου είπες πως κατέφυγες στο ξενοδοχείο που έμενα για να γλυτώσεις απ' αυτόν. Νόμισες πως σε είχε ανακαλύψει και γύρευε καταφύγιο στη διπλανή κάμαρα, που έτυχε να είναι η δική μου. Και μου λέγες: "Συχωρήστε με..." Κι' εγώ δεν σου είπα: "Σε συχωρώ", σου είπα: "Σε αγαπώ!" Γιατί; Δεν το ξέρω...».

«"Ήμουν ένας άπελπισμένος και ήθελα να πεθάνω κι' όμως, νά, σου είπα «σε αγαπώ». "Η-θέλα να πεθάνω, ναι, γιατί φοβόμουν. Φοβόμουν... Και έστειρες για ποιο λόγο; Είμαι ένας κλεφτής, αγάπη μου. "Εκλεψα μία μέρα το φίλο μου, που με φιλοξένησε, κι' έκανα ένα χρόνο στη φυλακή. Βγήκα από εκεί μέσα τρεις μήνες πριν και δεν έχω πιά τίποτα, ούτε φίλους, ούτε πατέρα, ούτε μητέρα — πέθαναν από τη λύπη τους για την κατάντια μου — ούτε δουλειά. "Υπάρχει το κενό γύρω μου και τίποτ' άλλο. Ούτε χρήματα, ούτε έλπίδες. "Ήμουν λοιπόν έτοιμος ν' αυτοκτονήσω, όταν παρουσιάστηκε έ-σύ και σου είπα πως σ' αγαπούσα. "Ίσως όμως και να μ'ήσ' αγαπούσα ακόμα, και να σε είχα κιόλας φιλήσει με το ζόρι. "Όταν σου λέγα να μείνεις για πάντα κοντά μου, να φύγουμε μαζί, για να γλυτώσεις από «έκείνον», το ζητάριό αν-τράς σου, ίσως να γύρευα μία διέξοδο για τον έαυτό μου. Ί-σως να μ'ήσ' αγαπούσα... Τό-ρα όμως σ' αγαπώ, τώρα εί-μαι σίγουρος γι' αυτό. Φεύ-γω, λοιπόν, πηγαίνω μακριά, να κρυφτώ κάπου, όπου δεν θα μ'πέρθω να με συναντήσης. "Αν και σ' αγαπώ φεύγω μακριά σου, γιατί μέσα μου έχω τη λέπρα, τη λέπρα της αμφιό-

λίας, μιας ζωής ξοφλημένης, ενός κλέφτη. τη λέπρα του τρόμου πως και πάλι θα κάνω σφάλματα όπωςδήποτε, άργα ή γρήγορα. "Φεύγω μόνος, μακριά. Σου αφήνω για δώρο τη συντριμμέ-νη καρδιά μου. σε σένα που μου χάρισες τη ζωή σου... Χαι-ρε για πάντα...».

Το άλλο γράμμα, το γράμμα της γυναίκας, έγραφε τα εξής: «Αγάπη μου, δεν μπορώ να σου πω ψέμματα. "Όταν μπήκα στην κάμαρά σου ξαφνικά, δεν φανταζόμουν να βρω «εσένα». Περιμένα να βρω έναν άντρα, όχι «εσένα». Σου είπα ψέμμα-τα, δεν παντρεύτηκα ποτέ μου, δεν είχα ποτέ μου «σέξουο». Κανένας δεν με παρακολου-θούσε. "Επαίξα όλη αυτή την κωμωδία και μπήκα στο δωμά-τιό σου για να σου ζητήσω χρήματα, επειδή ήμουν άπεν-ταρη, χρεωμένη.

«"Όταν με είδες τάχασης! "Ήμουν μισόγυμη επίτηδες, για να σε προκαλέσω, για να πετύχω καλύτερα το σκοπό μου, για να σου πάρω πιο πολ-λά λεπτά. Κι' έσύ, πριν περά-σθης λίγη ώρα απ' την άπρόσ-πη συνάντησή μας, μου έλεγες πως μ' αγαπάς. Μου φάνηκε πολύ κωμική αυτή η ιστορία σου να μ' έρωτεύηες έτσι, ξα-φνικά, δίχως τίποτα να μεσο-λαβήσω πριν. "Επειτα σ' άφη-σα και με φίλησες για να δώ-ως που θα προχωρούσες. Μα στάθηκες, με την αλήθεια, βλάκας. Σταμάτησες στο φι-λί. Πού να φαντασθείς πως εί-χες μπροστά σου μία γυναίκα ώραία, που διψούσε για περι-πέτεια, που είχε στη ζωή της ένα σωρό έφημερες έρωτικές περιπέτειες.

«"Ετσι συνέχισα την κωμω-δία μου. "Επαίξα το ρόλο μου καλά ως το τέλος. Σε λυπό-μουν στο βάθος, γιατί μου μι-λούσες με ειλικρίνεια και μου-λέγες πως μ' αγαπάς αληθινά! "Εγώ όμως τότε κάτι το και-νούργιο, το θαυμαστό, και εί-χα την «αυταπάτη πως μπορού-σε ένας άντρας να μ' αγαπήσει πραγματικά, όπως έσύ. Μα ή-ξερα πως αυτό δεν θα βαστού-σε περισσότερο από μια βδο-μάδα, γιατί δεν είμαι πλα-σμένη για τον ιδανικόν έρωτα. Είμαι γυναίκα που γύρευα πε-ρίπέτεια, που ζω μόνο γι' αυ-τές.

«Συχώρα με. Είμαι μια γυναίκα που δεν άξίζει την α-γνή αγάπη. Θα σε δηλώσω μαζί μου στο βάραθρο, στην καταστροφή, όπως τσούος άλ-λους κι' έπειτα θα γελάωσα κυνικά για το κατόρθωμά μου. Είμαι μία άθλια, μία ξεδιάν-τροπη!

«Συχώρα με. Φεύγω λοι-πόν μακριά, δεν θα με συναν-τήσης ποτέ, φεύγω για να μ'ή σου κάνω κακό και παίρνω γι' ανάντημα μαζί μου τον έρωτά σου, έστω κι' αν άνθισε μόνο μία στιγμή!».

«Όταν «έκείνη», ο κλέφτης, διάβασε το γράμμα της ένοι-ωσε πως ακόμη μία φορά η ζωή τον είχε κοροϊδέψει. Και πήρε αυτή τη φορά στ' αλήθεια την απόφασί του: τον βρήκαν την άλλη μέρα νεκρό στο κρε-βάτι του, με μία σφαίρα στο κεφάλι του.

«Όσο για «έκείνη», όταν διά-βασε το γράμμα του άνασή-κως περιφρονητικά τούς ώμους της, ντύθηκε με την καλύτερη της, ντυχέτα της, και μη-κέωμη τουαλέττα της, και μη-κέω στο πρώτο νυχτερινό κέν-τρο...».

«Η όρχηστρα έπαίξε. Στο τροπέακι της την πλάνιασε έ-νας ώραιος, ψηλός άντρας. Την κάλεσε να χορεύουν. "Αφέθηκε στην άγκαλιά του και στο λι-κνισμα της μελωδίας. "Η περιπέτεια, η καινούργια περιπέτεια άρχισε...».

ΖΑΝ ΡΑΝΤΟΝ

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

Πιχάντινο ρεπερταζ

Το Βασιλικό Θέατρο ετοιμάζει για το Πάσχα τον «Ευαγγελισμό» του Κλω-ντέλ, που είχε παιχθεί πριν πολλά χρόνια στην Άθινα, με μεγάλη επιτυχία.

Από το Πάσχα επίσης θα εμφανισθί στο θέατρο «Κυδέλης» ή μεγάλη μας πρω-ταγωνίστρια, με τη γνωστή επιτυχία «Τα παιδιά του Έδουάρδου», που είχε σημειώ-σει ρεκόρ εισπραξέων, πριν 4 χρόνια, στ' «Ντόρε».

Μαζί με την κ. Κυδέλη, θα εμφανι-σθούν στ' «Παιδιά του Έδουάρδου» ο Γ. Γληνός, ο Άπ. Αδής και οι άλλοι πρω-τοί διάδραστες.

Στο «Ακροπόλ» θα κάμη την εμφά-νισί της το καλοκαίρι η Ρία Γκάρντινερ.

Η Έλληνίδα στάρ υπέγραψε ήδη συμβόλαιο με τον επιχειρηματία και θα κάμη το πρώτο της ντεμπούτο στη σκηνή.

Η Έλσα Λαμπρο, κατά τη διάρκεια της νοσηλείας της στο νοσοκομείο του Έ-ρυθρου Στρατού, κατέκτησε την συμπάθεια όχι μόνο του προσωπικού, αλλά και των ασθενών.

Έτσι, πολλοί νοσηλεύμενοι πέρα-σαν από το δωμάτιό της, που ήταν πλημ-μυρισμένο από λουλούδια έπισκεπτών.

Την ημέρα της εξόδου της από το νοσοκομείο, η Έλσα Λαμπρο, συγκινημέ-νη από τις εκδηλώσεις αυτές, τραγου-δισε στη μεγάλη αίθουσα υποδοχής, για την ψυχαγωγία των ασθενών του νοσοκο-μείου.

Η Μαρίκα Νίνου, η γνωστή έρμη-νεύτρια των λαϊκών τραγουδιών, θα δώση στο θέατρο «Μανχάταν» της Νέας Υόρ-κης, τον Μάιο, προ της επιστροφής της, μία αποχαριτωμένη παράσταση.

Στην παράστασι της αυτή, θα λά-βουν μέρος όλοι οι Έλληνες καλλιτέχνες που βρίσκονται στη Νέα Υόρκη.

Ο θίασος Φωτόπουλου-Ήλιόπουλου θα παρουσιάσει το καλοκαίρι στο θέατρο «Σμαρτζή», με καινούργια πρωταγωνί-στρια.

Πρόκειται για τη νέα ήθοισή Τζέ-νη Καρέζη, απόφοιτο της δραματικής σχο-λής, που θεωρείται πολύ μεγάλο ταλέντο με μεγάλες έλπίδες για το μέλλον.

Ο Τζιμης Μακουλής συνεχίζει με πολλή επιτυχία τις εμφανίσεις του στη Γερμανία, μαζί με τη μεγάλη όρχηστρα του Μαξ Γκρέγκερ. Ο Μακουλής τραγου-δά σε έξι γλώσσες και έγινε πολύ δημο-φιλής. Έκμαε επίσης εμφανίσεις στην τη-λεόρασι.

Στη Γερμανία επίσης σημειώνει πολ-λή επιτυχία ένας ακόμη Έλληνας από τον Πόντο, ο Στάθης Τομπουλής. Έγκατε-στημένος στη Γερμανία από το 1938, εί-ναι τώρα πασίγνωστος με το όνομα «Κίγκ-Στάσσε Τομπουλής», ο «Βασιλεύς» δηλαδή της ηλεκτρικής κιθάρας. Είναι πάντα πε-ριζήτης σε όλα τα μεγάλα κέντρα ως άτραξιόν και αμείβεται πολύ ακριβά.

Μία παλιά δόξα της μουσικής σκη-νής, η Άννη Φούλμαν, εμφανίζεται τις τε-λευταίες μέρες, ως συγγραφέας, με ένα βιβλίο που κυκλοφόρησε με τον τίτλο «Όταν χαμηλώνει το φώς» και που είναι σχετικό με μία παράξενη πάθησι των μα-τιών της.

Συμφωνά με την διαπίστωσι που έκανε πέρσι στο Παρίσι ο Γάλλος καθη-γητής κ. Ντέ Μωράκ, έξεχουν οι κόρες των οφθαλμών και διατρέχει άμεσο κιν-δυνο να χάση το φώς της.

Με τα χρήματα που θα εισπράξη από το βιβλίο της, η Άννη Φούλμαν, πρόκειται να πάσ στη Ζυρίχη, για να κά-μη ειδική έγχειρσι και να σώση τα μά-τια της.

Το γνωστό σουξέ της Νάνσυ Ντόνο-βαν «Αί λος Πάρις» κυκλοφόρησε σε έλληνική έκδοσι, με δυο παραλλαγές, τη μία αφιερωμένη όπως στο πρωτότυπο, στο Παρίσι, και την άλλη στην Άθινα.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

Ο κ. Χάφτας ήταν λαμπρός άνθρωπος. Άλλα λιγάκι... χάφτας. Είναι φαι-νεται, μερικά όνόματα μοιραία, που άντανακλούν στη φύσι και τον χαρακτή-ρα του ανθρώπου. Γι' αυτό η κ. Ξανθήπη όσες φορές τυχαίνει στον κύκλο της κου-βέντα για τον άνθρωπο, τώλεγε απερι-φράστα:

—Χάφτας, όνομα και πράμμα! —Μά γιατί κ. Ξανθήπη; την ρωτούσαν πονηρά οι γνωρίζοντες τα πράμματα. Άλλα η κ. Ξανθήπη ήταν σε ώριμες περιπτώσεις διακριτική:

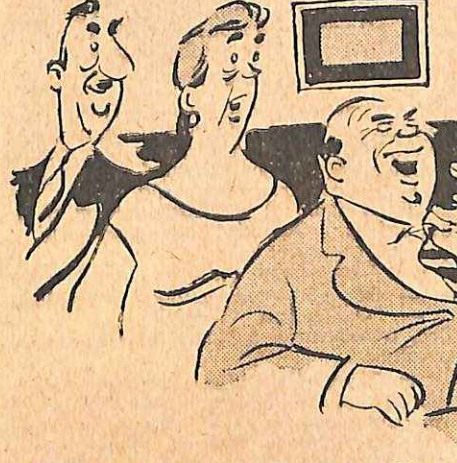
—Άφιστε, μην άνοιξω το στόμα μου. Θαύ Κύριε φυλάκηνη!

Και άφινε γύρω της μία σιωπή που άν και έλεγε πολλά δεν καθόριζε ώστόσο — η σιωπή — το είδος και τη φύσι των πραγμάτων που άφορούσε. Έξ ου και το μυα-λό των ακούντων πηγαινε σε πολλά. Ό-χι, βέβαια, άδικως.

Άλλα προτού προχωρήσουμε στην ίστο-ρία, άς δώσουμε πρώτα ένα σκίτσο του άγαθού κ. Χάφτα. Άνσθημα μέτριο. Μυα-λό, επίσης. Λίγο παχουλός. Ένα προγου-λάκι συμπλήρωνε το στοργγύλο σκαλόνι του και μία κοιλίτσα έδινε στο σκαλόνι του τον τόνο της μακαριότητος. Καλοφα-γός. Καλοπιοτής. Διηγόταν πάντα κρού-αστεία και άνέκδοτα κι' ήταν πάντα ο μόν-ος που γελοούσε στο τέλος και μάλιστα με πάταγο:

—Χό, χό, χό, χό. —Όταν γελοούσε ο κ. Χάφτας ήταν χάρ-μα. Το κεφάλι του έμενε ακίνητο στη θέσι του, τα μάγουλά του φυσούσαν κατακόκ-κινα, οι ώμοι του άνεβοκατεβαίναν απα-ρμηδικά και τα μάτια του δακρύζαν:

—Χό, χό, χό, χό.

Καμμία φορά, όταν το άστείο του ήταν πολύ καλό — κατά την γνώμη του — τότε χτυπούσε τις παλάμες του στα γόνατά του κι' όσοι τον βλέπαν γελοούσαν με το γέλιο του κι' έκείνος νόμιζε ότι γελοούσαν με το άστείο, που το έπανάλαμθαν έν-θουσιασμένοι ακόμα μία φορά γελώντας δυνατότερα.

—Χό, χό, χό, χό. —Φυσικά ο κύκλος των άκροατών του γε-λοούσε ακόμα περισσότερο κι' έκείνος έν-θουσιαζόταν ακόμα περισσότερο. Ξεκαρ-δίζονταν, πήγαιναν να κρηπάρ από τα γέ-λια και το έπαναλάμβανε το άστείο του για τρίτη φορά μέσα στο άσυγκράτη-το γά χάχανα του ξελιγωμένου άπ' τα γέ-λια άκροατηρίου.

Και γίνονταν — άντισταθμίζονταν — μύλος! Σ' αυτές τις στιγμές η Ξανθήπη γινόταν έξω φρενών και πετούσε την κουβέντα της, πράγμα που ο κ. Χάφτας άντιμετώ-πιζε πάντα με χιούμορ, γιατί πίστευε τον έαυτό του — κατά πλήρη παρεξήγησι των άντιδράσεων του άκροατηρίου — σαν πνευ-ματώδη χιουμορίστα. Και δεν περιωριζό-ταν μοναχα στην άμυνα, αλλά άρκετα συ-χνά ριχνόταν της κ. Ξανθήπης έχοντας πλήρη άγνοια του κινδύνου.

—Κυρία Ξανθήπη... —Τι είναι κ. Χάφτα; —Ποιον βάλατε σήμερα πόστα; —Εγώ;

—Άμ' ποιός, έγώ; Περνά καμμία μέρα που να μη συγγιζόστε κανένα; —Και όόστού;

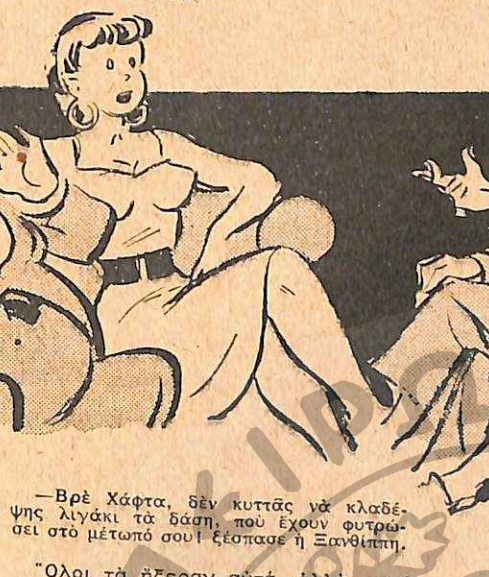
—Χό, χό, χό, χό!... —Κι' έναόόστού; —Ποιός την πλήρωσε σήμερα κ. Ξαν-θήπη;

Και πάλι: —Χό, χό, χό, χό!... —Τον λοζοκυτόταε η κ. Ξανθήπη, άστρα-

Μονομαχία μ' έναν κουτό

Φτε το άριστέρο της μάτι, έπαίξε η γλώσ-σα της άλλα την δαγκώνε και έλεγε: —Θού Κύριε φυλάκηνη τώ σκαλόνι μου! Χρυσός άνθρωπος, είπαμε ότι ήτανε κα-τά τα άλλα ο κ. Χούφτας. Άλλα είχε κι' ένα ελάττωμα: Την κυρία Χάφτα. Κατά πολύ νεώτερη του η γυναίκα του, λουσου, ναζού, σοροπιτζού, τον διακοσμούσε—τον ταλαιπωρο — κατά τρόπο τόσο πανηγυρι-κό, τόσο κρουαζέο, τόσο άναόδη, ώστε δεν υπήρχε άνθρωπος του κύκλου του, που να μ'ή ξερή την δράσι και τη κατωρ-ωμάτια της, χωρίς στα όποία ο καλός και παχουλός και άναθος — κατά τα άλλα — κ. Χάφτας ήταν ένας άπ' τους πιο φαντα-στέρα έλαφροστολιμένους σουζήτους, που θα μπορούσε κανείς να γνωρίση στον μά-ταιο τούτο κόσμο!

—Βρέ Χάφτα, δεν κυττάς να κλαδέ-ψης λιγάκι τα δάση, που έχουν φυτρώ-σει στο μέτωπό σου! Ξεπάσε η Ξανθήπη.

—Όλοι τα ήξεραν αυτά, άλλα κανένας, φυσικά, δεν είχε όρεξι να μιλήση στον άμέσως ένδιαφερόμενο, που ήταν μακα-ριος κι' ευτυχής στην άγνοια του και θε-φρούσε τη γυναίκα του τυπο και υπο-γραμμό.

—Η Βασούλα; Είναι τύπος και υπογραμ-μός! —Και γελοός; —Χό, χό, χό! Άν' όλες οι γυναίκες της οικομένης απαθήσουν τους άντρες τους, η Βασούλα μου θα είναι σίγουρα η τε-λευταία!

Και πρόσθετε το χιουμοριστικό, στο τέ-λος, με την πλήρη πεποίθησι του άνθρώ-που, που είναι σίγουρος για τη γυναίκα του, χίλια τα έκαστο:

—Έκτός πάλι άν μ' άπατά και δεν το ξέρω! —Και ξεπάσε σε πλατειά χάχανα; —Χό, χό, χό, χό!... —Καταλαβαίνει εύκολα κανείς το τι γι-νότανε σ' αυτές τις περιπτώσεις...

Αυτός, λοιπόν, ο κ. Χάφτας προκτές το βράδυ που βρισκότανε στους χιουμοριστι-κούς του οιστρούς έναδιαλέξε για στοί-χο του την κ. Ξανθήπη σ' ένα φιλικό σπι-τί, όπου είχε συγκεντρωθή μεγάλη παρέα. —Λοιπόν κ. Ξανθήπη μου; Τι έγινε ση-μερα; Ποιός την πλήρωσε; Συγγιζόσατε κανένα με τη ρητορική δεινότητά σας;

Μιλιά η Ξανθήπη. Γέλια οι άλλοι. Και παίρνει άθαρρος ο κ. Χάφτας, που νόμιζε πολύ ώραιό το τόσο επικίνδυνο άστείο του:

—Βάλατε πόστα κανένα εισπράκτορα στέ λευφορείο; —Όχι, κ. Χάφτα, είπα η Ξανθήπη. —Κανένα συνεπιβάτη; —Όχι, κ. Χάφτα! —Καμμία γειτόνισσα; —Όχι, κ. Χάφτα! —Κανένα θεατή στον κινηματογράφο; —Όχι, κ. Χάφτα! —Κανένα διαβάτη που σας λοζοκυτόταε; —Όχι, κ. Χάφτα!

Σε κάθε «όχι» που έλεγε η κ. Ξανθήπη, η έπαίξε το μάτι της και γαργαλιότανε η γλώσσα της, άνέβαινε το αίμα στο κε-φάλι της, άλλα κρατιόταν. Μόνο οι άλλοι γελοούσαν κι' όσο γελοούσαν οι άλλοι τόσο άναθε ο οίστρος του κ. Χάφτα που στο τέλος ξεπάσε στα καθιερωμένα χάχανα, φωνάζοντας:

—Πώ, πώ, πώ! "Ότε λευκή ήταν η ση-μερινή σας μέρα κ. Ξανθήπη; Χαμένη πηγες; Πώς το πάθετε αυτό; Πώς το πά-θετε;

Κι' άρχισε να χτυπά τα χέρια στα γό-νατά του και να χοροπδά κατακόκκινος άπ' τα γέλια, ενώ όλοι γελοούσαν επίσης με τη καρδιά τους.

Πόρες φορές η κ. Ξανθήπη είπα «Θού Κύριε φυλάκηνη τώ σκαλόνι μου!», άλλα στο τέλος δεν άνδεξε κι' άφού ξεαντήλη-θηκαν και τα τελευταία ίκνη της ύπομο-νής της, ξεπάσε:

—Βρέ Χάφτα, όνομα και πράμμα, δεν μαζεύεσαι! Δεν κυττάς να κλαδέψης λι-γάκι τα δάση που έχουν φυτρώσει στο μέ-τωπό σου, παρά τα βάσεις κάθε φορά μα-ταιό τούτο κόσμο!

Ζι μου, κρύε; Μία και δυό και τρεις και πέντε και δέκα, δάγκωσα τη γλώσσα μου κι' είπα όσόν, κουτός είναι, άλλα έσύ πιά το παρακάνεις, χρυσέ μου! Άει στο διάολο, λοιπόν! Άει στο διάολο, χριστι-νέ μου!

Μόλις άκουσε τα λόγια αυτά ο ταλαιπω-ρος κ. Χάφτας σάπασε για μία στιγμή κι' ύστερα διπλασίασε τα γέλια του:

—Χό, χό, χό, χό! Νάτο, λοιπόν. Δεν βρήκε σήμερα να τα βάλη με κανένα η κ. Ξανθήπη και τάχα με μένα. Χό, χό, χό, χό, χό!...

Και όόστού; —Παναγία μου! —Και πάλι:

—Θά κρηπάρω άπ' τα γέλια. Άκούε τι λέει, Βασούλα! "Ότι με στολίζεις! Χό, χό, χό, χό! Παναγία μου! Τι γέλιο ήταν αυτό σήμερα!

Έννοείται ότι αυτή τη φορά ξεπάσε ένα γενικό θρονιόρο γέλιο μέσα στο σπι-τί του κ. Χάφτα.

Κι' η κ. Ξανθήπη, ήττημένη, σήκωσε τα χέρια της ψηλά και είπα:

—Μη χειρότερα, θεέ μου! Μη χειρότερα. Κι' έφυγε καταγανακτισμένη, φωνάζον-τας:

—Χάφτας όνομα και πράμμα! Τι είναι τούτο δώ το πράγμα! Μη χειρότερα Πα-ναγία μου, μη χειρότερα!

Και άδικο, βέβαια, τούτη τη φορά του-λαχιστόν, δεν είχε!

Δ. ΨΑΘΑΣ

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Άπολογισμός

Τυχάνων μέγας Δόν-Ζουάν και μύστις των έρώτων και γάρ η νοητεία μου έχει ποιήσει κρότον έσέκεφθην προς έπαυσησιν του κύρους ως εικός γα θρώ μεθ' υπολογισμού και δη... λογιστικώς. Τούτέστιν της σανήνης μου χρήσιν ποιών ευρέως κι' έχων έν τοις αισθημασιν την δέουσαν τριβήν, έλαβον την άπόφασιν πρό ήμερων μοιραίας, «Αρχίσω μετά 'Αθιδών τά...» «δούναι και λαβείν». 'Εγώ' ω τα πάντα συναφώς κι' έντέκνως λογαριάσας κι' έχων σανήνην, ως γνωστόν, δειννή ο έμβανάσας της δρασέως μου ήνοιζον έν τάξει το τεφτέριον. Κι' ιδών, ω Ζεφ' μετ' ου πολύ 'Αθίδα καθ' οδόν κι' επιθυμώμν συναλαγας ν' αρχίσω αναφανδόν —"Ω Μιε! τις είπον ευγενώς κι' ήρμα δια ζωής, έγγράψατε έν' άσασμόν εις τας...» (χρεοπιστώσεις!)

Και ιδών εις άντάλλαγμα την βεϊαν (σου σανήνην) προς άσασμόν επέδραμον, ω Διά! (προς έκείνην) όποτε εις την κάραν μου έγένονε σει-σμός, κι' ιδού της πρώτης χρήσεως ο άπολο-γισμός.

Δοῦναι: την νοητεία μου την πολ- (λαμπή μοιραίαν, μίον άθρον υπόκλειον και δη έδραφίαν τεσσάρα ("Αχι!), συν τὰ «βρά» έρωτι- (κής λαγνάρας, Λαβείν: ουδένα άσασμόν και ουδέ- (κα... σφαλίρας!

Ο ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

?

Η μυστηριώδης λίμνη ΜΕ ΤΟΥΣ ΘΗΣΑΥΡΟΥΣ

Υπάρχει κανένα τέρας στο
βυθό της;

Οι τρεις εκείνοι άντρες, που έφτασαν
έν' απόγεμα, άρχισαν, στο μικρό καναδικό
χωριό Χέιλεμπούρ, στις όχθες της λί-
μνης Τιμσκάμινγκ, είχαν καίει μία
θραυστάτη ληστέα. Και τώρα τους κυ-
νηγούσε η έπαρχιακή άστυνομία του
Οντάριο.

Αφού ήπιαν βιαστικά ένα ζεστό κα-
φέ, ξεκίνησαν για να διασχίσουν πεζή
την παγωμένη επιφάνεια της λίμνης.
Έλπιζαν πως οι διώκτες τους θάχαναν
τά ίχνη τους, όταν θα σκοτεινιάζε.

Σε λίγο όμως, έφτασαν κι' οι διώ-
κτες τους στην όχθη της λίμνης. Έρρι-
ξαν κάμποσους προειδοποιητικούς πυ-
ροβολισμούς. Μά οι τρεις ληστές εξακόλου-
θούσαν να τρέχουν, φορτωμένοι με τρία
βαρέα σακουλάκια γεμάτα χρυσάφι.

Ξαφνικά, ο πρώτος απ' αυτούς ένοιω-
σε τον πάγο να σπάσει κάτω απ' τα πό-
δια του! Έπεσε απότομα προς τα πίσω
και πλάγια για να γλυτώσει. Το αποτέ-
λεσμα όμως ήταν να μεγαλώσει έτσι η
τρύπα και να καταπιη και τους τρεις λη-
στές, μαζί με το χρυσάφι!

Όταν έφτασαν κοντά οι άστυνομικοί,
τα κομμάτια του πάγου είχαν αρχίσει να
ξαναενώνονται μεταξύ τους, πάνω απ'
τον ύγρο εκείνο τάφο.

Θα βρούμε τα πτώματά τους την
άνοιξη, όταν λυώσουν οι πάγοι, είπε έ-
νας απ' αυτούς καθώς άπομακρύνονταν
απ' την επικίνδυνη ζώνη.

Πραγματικά, την άνοιξη, πήγαν με-
ρικές βάρκες στο σημείο εκείνο. Οι γάν-
τζοι όμως που έρριξαν, φτάσαν σε βά-
θος 50 όργυιων, χωρίς καν ν' άγγίξουν
το βυθό. Η λίμνη κρατείται από τότε στα
βάθη της το χρυσάφι εκείνο, άξιας
35.000 δολλαρίων.

Υπάρχουν όμως κι' άλλοι θησαυροί
στο βυθό της. Πρό έτών π.χ., έσπασε
άλι ο πάγος και κατάπιε μια βωδάμα-
ξα με πέντε ανθρώπους, που μετέφερε
1½ τόνο άσχημο από τα γειτονικά όρυ-
χεία.

Άλλοτε πάλι, βούλιαξε σ' αυτήν μία
βάρκα, με φορτίο από χρυσάφι άξιας
200.000 δολλαρίων περίπου, καθώς και
μια άλλη με χρυσάφι και άσημι 30.000
δολλαρίων.

Είναι όμως πολύ άμφίβολο αν θα μπο-
ρέσει ποτέ κανείς ν' άνελακίσει αυτό το
χρυσάφι και το άσημι. Γιατί η λίμνη
Τιμσκάμινγκ είναι η πιο μυστηριώδης
ή η πιο έπιφοή του κόσμου. Η έπι-
φάνειά της σώωνεται από ξαφνικές και
σφοδρότατες θύελλες. Έκατοντάδες αν-
θρώποι πνίγονται σ' αυτήν κάθε χρόνο,
κι' όμως δεν ξαναβρίσκεται ούτε ένα
στά δέκα πτώματα.

Φαίνεται πως υπάρχει κάποια μυστηρι-
ώδης ύπερφυα δύναμη, που τραβάει
προς τα κάτω τους πνιγμένους και τους
κρατάει εκεί, ή τους διαχέει μέσ' από
κάποιο άγνωστο ύπερφυο τούνελ.

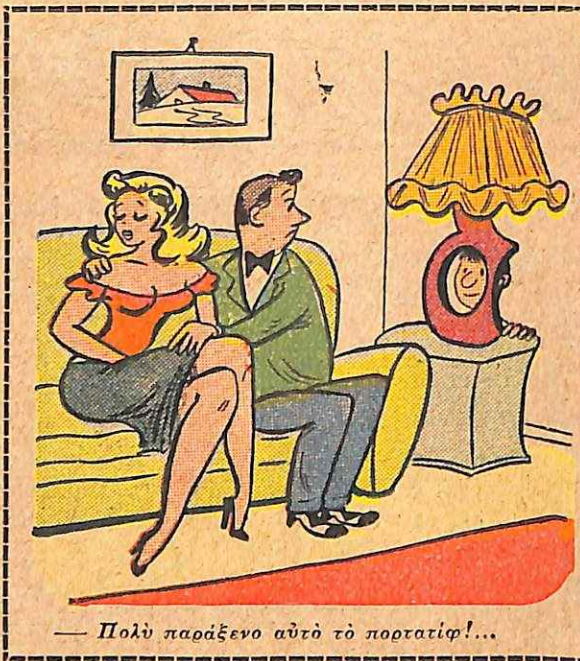
Πρό έτών, είχαν γίνει προσπάθειες έ-
ξερυνήσεως του βυθού της, άλλ' απέ-
τυχαν γιατί το βάθος της είναι μεγαλύ-
τερο από 100 μέτρα.

Το 1924, κάποιος έπιχειρηματίας απ'
το Τορόντο πλήρωσε ένα έπαγγελματία
δύτη, για να κατεβή στο σημείο όπου
είχε βουλιάξει πρό 30 έτών μια παλιά
βάρκα με χρυσάφι, άξιας 22.000 δολ-
λαρίων. Όταν λοιπόν έφτασε σε βάθος
10 μέτρων, ο δύτης έβωσε σήμα κινδύ-
νου. Οι σύντροφοί του τον ανέβασαν ά-
μέσως, όχι χωρίς δυσκολία.

«Υπάρχει κάτι άλλοκοτο εκεί κάτω!»
είπε, όταν συνήλθε. Μία δύναμη μ' άρ-
παζε απ' τους άστραγάλους και με τρα-
βήζε προς τα κάτω και προς τα έμπρός,
όπου βρέθηκαν ανάσκελα. Μοφ φαινό-
ταν πως ένα άσπασμένο στεφάνι έσφιγγε
αλόγουρα το σώμα μου και μου έκοβε τη
ζωή. Χρειάσθηκαν άφάνταστες προσπά-
θειες, για να κουνήσω λίγο το χέρι μου
και να δώσω το σήμα του κινδύνου...
Δεν μπορεί νάταν ένα άλλο ύπερφυο
ρεύμα, αυτό που μ' είχε άρπάξει έτσι!»,

«Υστερ' απ' αυτό που τού συνέβη, ο
δύτης άρνήθηκε να ξαναδουλήσει.

Υπάρχει κανένα άγνωστο τέρας στα
βάθη της λίμνης — κανένα πλάσμα χτα-
πόδι ή κάτι παρόμοιο; Κανείς δεν το
ξέρει. Γιατί κανείς δεν τόλμησε ως τώ-
ρα ν' άμφιφήση το φοβερό μυστήριο της
λίμνης με τους θησαυρούς.

— Πολύ παράξενο αυτό το πορτατίφ!...

ΛΥΡΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΑΠΡΙΛΗΣ

*Ηρθε κοντά μου μία βραδυά
σαν άρωμα του Άπριλη
με της αγάπης τὰ κλαδιά
όμορφοστολισμένη,
λές κι' είχε βάψει ή κερασιά
τὰ δυο γλυκά σου χείλη
κι' ή άνοιξιάντικη δροσιά
σε είχε μυρωμένη.

*

*Ηρθε κοντά μου μία βραδυά
χαρούμενα θλιμμένη,
σαν φορτωμένη χουρμαδιά
με ώριμους χουρμάδες,
και άθελά μου μπλέχτηκα,
γλυκεία μου αγάπημένη,
που τών χειλιών σου δέχτηκα
τους τόσους μπουναμάδες.

*

Μέσ' της ψυχής μου τη γωνιά,
καλή, στερνή μου φίλη
στην τόση βαρυχειμνιά
μούφερες τον Άπριλη
και κάθε σκέψι μου κακιά
την έχω ανάδαλει,
σαν είδα την βερυκοκιά
νάναϊ άνθισμένη πάλι..

*

Έσύ, αγάπη μου χρυσή,
ξανά στο λέω τώρα,
είσαι ο Άπριλης μου έσύ
με όλα του τὰ δώρα
και μ' ένα σου φιλή δειλό,
που τόσο με μαγεύει
το χαμογέλι, τ' άπαλό,
θαρρώ πως με χαϊδεύει!...

*

*Ηρθε κοντά μου ξαφνικά
μ' ένα κρυφό σου πόθο
και είδα πια πραγματικά
στ' όμορφο εκείνο δειλί
τον έρωτά μας τρυφερό,
που τόσο πια τόν νοιώθω,
σαν νάναϊ ένα δροσερό
λείβαδι του Άπριλη.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

Η ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΤΟΥ ΑΛΚΟΟΛΙΣΜΟΥ ... δι' άλληλογραφίας

Μία πρωτότυπη μέθοδος δύο
έπιστημόνων

Δύο Γάλλοι έπιστήμονες εφαρμόζουν
από κάμποσον καιρό μία πρωτότυπη με-
θοδο θεραπείας του αλκοολισμού, που ά-
πέδωσε ως σήμερα έξαιρετα άποτελέ-
σματα. Η μέθοδος αυτή στηρίζεται στην
καθημερινή άλληλογραφία μεταξύ του
γιατρού και του άσθενούς.

Η βασική σκέψι από την όποιαν έ-
κίνησαν οι δύο Γάλλοι έπιστήμονες έ-
ίναι ότι για να πραγματοποιηθή μία थे-
ραπεία αυτού του είδους πρέπει άπαραί-
τητα ν' άσθενής, διαφορετικά, το άπο-
τέλεσμα είναι άτεχνητό! και ο άσθενής
διατηρεί πάντα τον κίνδυνο να ξανα-
γυρίση στις παλιές του συνήθειες.

Η δεύτερη σκέψι τών δύο Γάλλων έ-
πιστημόνων είναι ότι δεν άρκει να κά-
νουμε τόν άσθενή να έξασυνήθισθι το κρα-
σί. Πρέπει άπαραίτητα έφοδία για να
μπορέσι ν' άπομακρυνήσι ή καταινύρ-
για ζωή. Ο αλκοολικός, κόβοντας το
κρασί, είναι όπως το πλοίο που δεν έχει
πηδάλιο. Δεν ξέρει πού να διευθυνθή, τί
να κάνει. Είναι άπαραίτητο, λοιπόν, ν'
άναπαύσασι με κενό που το έδημι-
ούργησε ή στερήσι του κρασιού. Κι' αυ-
τό θα γίνει αν τόν έφοδιάσισι με την
κατάλληλη ψυχική θωράκιση για να μπο-
ρέσι χωρίς κίνδυνο να βρη το σωστό
δρόμο.

Οι δύο Γάλλοι έπιστήμονες, αφού ύ-
ποβάλλουν τους άσθενείς τους στην κα-
τάλληλη थेραπεία άποτοξινώσεως, τους
βοηθεύουν καθημερινώς με έπιστο-
λές, που έχουν ανταλλάξι πάνω σε ώρι-
σμένα πρότυπα, άλλά που διαφέρουν ά-
πο τη μία περίπτωση στην άλλη.

Ο άσθενής συνβιβίζει σ' αυτές τις
έπιστολές, τις περιμένει και το περιεχο-
μένο τους έντυπώνεται βαθειά μέσα στο
μυαλό του.

Μία από τις πρώτες έπιστολές που
παίρνει ο άσθενής λέει περίπου τα έξης:
«Είσαστε άρρωστος. Η άρρώστια
σας είνε το ότι δεν μπορείτε να κάμει-
τε χωρίς κρασί. Είσαστε άρρωστος, όπως
ο φυσικός. Αυτός αισθάνεται την ά-
νάγκη ν' άναπαύσι. Η άναπαύσι δεν
άνακουφίζει, τόν κάνει να αισθάνεται
πώς είναι λιγώτερο άρρωστος. Σεις εί-
σαστε ύποχρεωμένοι να πινίτε. Αυτή εί-
ναι ή δική σας άνάγκη. Η άρρώστια
σας συνιστάται, λοιπόν, στο ότι έχετε
ύποδουλωθή στο κρασί. Δεν είσαστε πια
έλευθερος να πιήτε ή να μην πιήτε. Πρε-
πει, τουναντίον, να πιήτε».

Σε μία άλλη έπιστολή, ο γιατρός
γράφει στον άσθενή:
«Φανταστείτε άδύνατος ως σήμερα. Δεν
έχετε προσωπικότητα. Η σκέψι ότι δεν
μπορείτε να κάμειτε ό,τι και οι άλλοι
άνθρωποι, δεν σας έξενείρει! Θα ήθελα
να μού πητε ποσοφικά ή έγγραφώς τις
σκέψεις πάνω σ' αυτό το ζήτημα. Θα ή-
μουν εύτυχης, μάλιστα, αν είχατε άρ-
κετή έμπιστοσύνη σε μένα για να μού
έκμυστηρήθητε τὰ ιδιαίτερα περιστατι-
κά που σας έσπρωχναν στο κρασί».

Πολύ σπάνια ο άσθενής αντίδρα
αυτή την πρόσκλησι του γιατρού. Σ' η-
θέστερα, σπεύδει ν' άνταποκριθή στην
έπιθυμία του. Η έξομολόγησι αυτή εί-
ναι ένα σημαντικό βήμα για τη थेρα-
πεία του.

Σε μία έπόμενη έπιστολή, ο γιατρός
του έκθέτει με κάθε λεπτομέρεια σε τί
συνιστάται ή थेραπεία που εφαρμόζει
τόσο στο φυσικό έπίπεδο όσο και στο
ηθικό. Τού έξηγει πώς γίνεται ή άποτο-
ξινώσι του όργανισμού του, ποιές είναι
οι κανιούργιες άνάγκης του, πώς θα
άναπτύξι την κοιμισμένη θέλησι του.

Από τη στιγμή αυτή, ο άσθενής γί-
νεται χωρίς να το καταλάβη συνεργάτης
του γιατρού στην προσπάθειά του. Άρ-
χίζει τότε ή κατάλληλη προπαρασκευή
του για να μπορέσι να ξαναδύη στην
κοινωνία, χωρίς τόν κίνδυνο να ξανα-
πέσι στο παλιό πάθος του.

Στην τελευταία έπιστολή, ο γιατρός
του γράφει:

«Σε λίγο θα χωριστούμε. Άλλά δεν
ροδάμαι για σάς. Γιατί ξαναγίνετε αν-
θρώπος και ποτέ πια δεν θα καταδεχθή-
τε να ύποκυψετε στον πειρασμό. Προσ-
παθήτε, είμαι περήφανος γι' αυτό που έ-
πιτύχαμε μαζί. Η μόνη παρακλήσι μου
είναι να μού γράφετε κάθε φορά που
θα θυμάσαστε την καρποφόρο συνεργα-
σία μας».

«16 τορίες της ζωής»

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

ΒΡΙΣΚΟΜΟΥΝΑ σε μία από τις μεγάλες Τράπεζες και ακριβώς
στην κεντρική αίθουσα, όπου γίνεται το μεγάλο νταλαβέρι. Ή-
ταν ή ώρα έντεκάμισι και είχα καθήσει σε μία καρέκλα, κον-
τά στο τραπέζι που είναι στη μέση, για να κάθωνται οι πελά-
τες και να μετράνε το χρήμα τους ή να περιμένουν τις γρα-
φειοκρατικές διατυπώσεις, και κατά τέτοιο περιμένα κι' εγώ. Είχα δώ-

σει κάποια έντολη για κάποιο ποσόν
και μέχρι που να περάσουν ή έντολη,
το ένταλμα και ή ταυτότητά μου από
βιβλία, τιμητάρχας, έλεγκτάς, ύπο-
γραφές, μονογραφές, σφραγίδες, γρα-
φομηχανές και δριμυτομηχανές και να
φτάσουν στο ταμείο πληρωμών και να
πάρω το χρήμα μου, στρώθηκα στην
καρέκλα και τράβαγα το τσιγάρο μου.
Και είχα την άνασταυτική έκείνη στά-
σι του ανθρώπου που έχει να λαβαί-
νι χρήμα.

Όπου πλησιάζει μία νεαρή κυρία,
άρκετα νόστιμη και νόστιμα ντυμένη,
που κρατούσε ένα μωρό στην άγκυαλιά.
Η κυρία εξέταζε μ' ένα πρόχειρο
βιαστικό βλέμμα τὰ πρόσωπα που εί-
ναι καθισμένα γύρω στο τραπέζι και
δεν ξέρω γιατί αυτό το βλέμμα κατα-
λήγει στον ύποπτον έμένα.

Η κυρία έρχεται κοντά μου γελαστή:

— Σας παρακαλώ, θα είχατε την
καλωσύνη να μού κρατήσετε για δύο

ΜΟΥ ΚΡΑΤΑΤΕ ΤΟ ΜΩΡΟ;

λεπτά το μωρό. Θα τελειώσω μία ύπόθεσι μου και θα σας
απαλλάξω γρήγορα.

Μπορούσα να πώ όχι; Το μωρό πέρασε στα χέρια μου με
προσχή, γιατί κοιμότανε.

—Με συγχωρείτε για τόν κόπο που σας δίνω, είπα ή
νεαρή κυρία, αλλά καταλαβαίνετε, μ' ένα μωρό στην άγ-
καλιά είναι δύσκολο να στέκωμαι μπροστά στις θυρίδες.
Σας εύχαριστώ, δεν θ' άργήσω.

Κι' έμεινα με το μωρό. Πρώτη φορά που μού έμπιστευόντουσαν μία
μικρή ύπερ κι' αυτό με κολάκευε. Φανερό πως είχα έμπνευσι έμ-
πιστοσύνη, μά πάλι άπορούσα κι' έλεγα: Τάχα δεν φοβότανε ή κυρία ν'
άφισι το μωρό της σ' έναν ξένον άνθρωπο; Άν τόπαρνα κι' έφευγα;
Έγώ για κανένα λόγο δεν βάδειχα τέτοια έμπιστοσύνη σ' έναν άγνω-
στο, αν είχα μωρό. Άλλά τέλος πάντων. Μία που μού το έμπιστευή-
κανε, θα φανιόμουν άξιός της τιμής που μού έκανε ή νεαρή κυρία και
θα δεχόμουν άκόμα κι' έκείνη — ο λόγος το φέρνει — να την κρατούσα
στην άγκυαλιά μου, αν ήθελε μού την έμπιστευή ο κύριός της για λίγο
ή και για πολύ.

Φαίνεται πως προκάλεσα τη γενική προσχή, γιατί όλοι με κύτταζαν
με περιέργεια και συμπάθεια. Και πρέπει να πώ και το άλλο. Πως ένοιωθα
με παρόξενη στοργή γι' αυτό το μωρουδάκι που μού είχαν παραδώσει
προς φύλαξιν και θα ήτανε... πόσο θα ήτανε!... Όχτώ-δέκα μηνών.
Μ' αυτές τις σκέψεις, όμως, πέρασε άρκετή ώρα, άπάνω από είκοσι λε-
πτά και ή μαμά δεν φανιόταν νάρθι να παραλάβη το κανακάρικο της.
Τραπεζιτικές διατυπώσεις είν' αυτές, μά όταν πέρασαν άλλα δέκα λεπτά
άρχισα να στενοχωριέμαι και ν' άγανακτώ λίγο. Πως άφήνεις κυρά μου
το παιδί σου μισή ώρα σ' έναν ξένον άνθρωπο, που μπορεί νάχη και δου-
λεί; Για νταντά τόν πήρες; Νά σ' έξυπηρετήσουμε, αλλά όχι κι' έτσι
πάλι. Όρίστε τώρα θάχη έρθει ή
σειρά μου και θάχη περάσει, το έν-
ταλμά μου θα περιμένη άχτήρητο στο
ταμείο κι' αντί να κρατάω το μά-
τος στο χέρι, κρατάω αυτό το βρέ-
φος. Άσπασία δουλεύει, μά το θεό!
Στα καλά καθούμενα! Πού είσαι
κυρία μαμά;

Έφερα γύρω τὰ μάτια μου στις
θυρίδες και στον κόσμο, αλλά τη
νεαρή κυρία δεν την έξωρισα που-
θενά. Ίσως να την είχαν παραπέμ-
ψει σε κανένα άλλο τμήμα, σε άλλη
αίθουσα ή σε άπάνω πάτωμα. Αυτό
είναι το πιθανώτερο, αλλά έγώ τί
φταίω; Κυττάζω το ρολόι. Δώδεκα.
Τρία τέταστα της ώρας είμαι με το
βρέφος στην άγκυαλιά. Εύτυχώς που
κοιμάται. Και δυστυχώς που έμ-
πνέει. Άνοίγει τὰ ματάκια του, ά-
νοίγει και το στομάτάκι του και
λέει:

—Μωμά!
Κι' άνοιγοκλείνει έκπληκτά τὰ ματάκια του και βλέπει, βέβαια, ότι
για τη μαμά του μία άγνωστη άντρικη φάτσα. Και βάζει τὰ κλάματα
κι' άρχίζει να κουνά χερσάκια και ποδαράκια και να τινάζεται και να
τσιρίζι!

—Μωμά... ούά... ούά... ούά...
Τι γίνεται τώρα; Άρχίζω να το κουνώ, να το σηκώνω, να το χορεύω,
να τού κάνω απαχτηνιά! Άλλά εκείνο δεν σταματάει το κλάμα. Ο κό-
σμος με κυττάζει περιεργα και χαμογελάει — χαμογελάω κι' εγώ κά-
πως ήλιωτα.

Θέλει τη μαμά του! Λέει μία κυρία που κάθεται κοντά μου.
Ναι, της άπαντώ.

Θέλει τη μαμά του — άμ ποιόν άλλον μπορεί να θέλη; Ίσως το κλάμα
μου βγή σε καλό. Θα τ' άκούσι ή νεαρή κυρία και θα σπεύ-
σι να το παραλάβη. Άλλά πού να φανή. Δέκα λεπτά της
ώρας τσιρίζει το βρέφος — φωνή βωδόντος έν τή έρήμω.

Δεν το σηκώνετε λίγο; Με συμπουλεύει ένας κύριος.

Σηκώνομαι, κάνω μερικά βήματα, το μωρό παύει το
κλάμα. Και τότε άκούω τ' όνομά μου:

—Μπαρμπαμπούλιας! Μπαρμπαμπούλιας.

Με φωνάζουν από τη θυρίδα του ταμείου.

—Έλάτε, κύριε Μπαρμπαμπούλια. Μία ώρα είν' εδώ το
ένταλμά σας.

—Με συγχωρείτε, λέω άλλά...

Και δείχνω το μωρό. Ο υπάλληλος χαμογελάει με κα-
τανόησι.

— Άγοράκι είναι; με ρωτά.

—Δεν ξέρω.

Ο υπάλληλος ξαφνιάζεται.

—Δεν ξέρετε;

—Όχι.

—Μά πως γίνεται;

Δεν είναι δικό μου. Με παρακάλεσαν να το κρατήσω
για λίγο και δεν ήρθαν άκόμα να το πάρουν.

Εισπραττώ το χρήμα μου και ξανακαθόμαι. Το μωρό βά-
ζει πάλι τὰ κλάματα. Σηκώνομαι, παύει. Και τότε, άρ-
χίζω να κάνω βόλτες στην αίθουσα της Τράπεζης, του μη-
κούς και του πλάτους. Νά κάνω βόλτες και να κουνάω το
βρέφος και να κυττάζω τόν κόσμο μήπως άνακαλύψω τη
μαμά του. Έχω και δουλειά, πού να πάρη ο διάβολος!

Η ώρα έχει πάει στις δωδεκάμισι. Οι πόρτες της Τρά-
πεζας κλείνουν, ο κόσμος άρραώνει σιγά-σιγά. Σ τη μία

δεν είναι μέσα στην Τράπεζα παρά
μονάχα οι υπάλληλοι που έτοιμά-
ζονται να φύγουν, οι κλητήρες κι'
έγώ με το βρέφος που πάω κι' έρ-
χομαι. Ένας κλητήρας έρχεται
κοντά μου.

—Κλείνουμε, κύριε.

—Το βλέπω.

—Έσείς τί κάνετε εδώ; Έχετε
καμιά έκπρεμότητα άκόμη;

—Μάλιστα. Έτούτη εδώ. Περι-
μένω τη μαμά του να το πάρη, να
πάω κι' εγώ στη δουλειά μου.

—Και πού είναι ή μαμά του;

—Κάπου εδώ στην Τράπεζα
πρέπει νάναϊ. Μού τ' άφησε για λί-
γο στις έντεκα κι' άκόμα να φανή.

Το μωρό, σαν να καταλαβαίνει
πως κάτι λέμε σχετικά μ' αυτό, ξα-
ναβάζει τα κλάματα. Και μέσα σε
δύο λεπτά γύρω μας έχει σχηματι-
σθή δολιχληρος κύκλος από το προ-
σωπικό. Από γενικό διευθυντή μέ-
χρι κλητήρες, άντρες και γυναίκες.

—Κυρία... λέει ένας. Τι κυρία;

—Έτσι κι' έτσι. Θα τελειώσω,
λέει, μία ύπόθεσι μου και θα βάρω
να το πάρω. Κι' είναι δυο ώρες
αυτή ή δουλειά.

Γίνεται μία πρόχειρη έρευνα σ'
όλη την Τράπεζα, πουθενά ή κυρία.

Είναι φανερό περί τίνος πρό-
κειται, είτε με πεποίθησι ένας ή-
λικιωμένος υπάλληλος.

—Ποιόν τίνος πρόκειται, κύριε
τιμητάρχα; ρώτησε ένας άλλος.

—Περι έκθέσεως βρέφους. Η
κυρία, αντί να το άφισι σε καμ-
ιά πόρτα, προτίμησε αυτόν τόν έ-
ξυπνο τρόπο. Και πέτυχε το κόλ-
πο της.

Και μέσα διδάξετε, είπα εγώ.

Σας βοήθη πιά συμπάθη-
κόι παρατήρησι μία δεσποινίς.

Και μία άλλη πρόσθεσε:

—Το νού σας! Σας βρέχει!

Πραγματικά αισθανόμουν κάτι
ζεστό να βρέχη τὰ πόδια μου. Αυ-
τό ήτανε το συμπλήρωμα.

—Και τώρα τί γίνεται, κύριε
τιμητάρχα; ρώτησα.

—Τώρα κλείνουμε και φεύ-
γουμε.

Δεν έπιασε αυτό. Για το μωρό
θέλω να πώ. Δεν μπορώ να το κα-
ταθέσω σε καμιά θυρίδα;

—Και τί όχσι έχει ή Τράπεζα
μ' αυτή την ύπόθεσι;

—Πως δεν έχει; Στην Τράπεζα
κατετέθη το βρέφος. Έγώ έφυγα
να βρούκωμαι εδώ. Άρα της ά-
νηκει!

—Η Τράπεζα δεν δέχεται τέ-
τοιες καταθέσεις, είπα σοβαρά ο
τιμητάρχης.

Το βρέφος είχε ήσυχώσει πια και κύτταζε γύρω, σαν να συναισθανό-
ταν τη θέσι του. Δοκτυλογράφες και λογιοτρες, νέες και ήλικιωμένες
μαζεύτηκαν γύρω και το κύτταζαν με στοργή και συμπάθεια. Κι' έλεγαν
τα σχόλιά τους:

—Το καϊμένει!... Είναι τόσο όμορφο.

—Κοκοβύνει!... Είπα μία ήλικιωμένη. Τι καρδιά πρέπει νάχουν για ν'
άφηνουν έτσι τα παιδιά τους; Αυτές θέλουν κρέμασμα!

—Ποιός ξέρει τί δράμα θάχη κι' αυτή ή δυστυχισμένη, πετάχτηκ
μια άλλη, πιο νέα. Ο άπίος είναι πάντα ο άντρας.

—Μάλιστα, συμφώνησα, αλλά έγώ τί φταίω; Τι θα κάνω τώρα

— Νά το υιοθετήσετε! πρότεινε
μία άλλη. Σας το στέλνει η τύ-
χη σας. Ίσως να σας βγύ σε
καλό.

— Δεν έχω τέτοια διάθεση! 'Α-
νύπαντρος άνθρωπος μ' ένα μωρό;
Δηλαδή, άλλος τσάφιας κι' εγώ
θα το αναστρέψω;

— Τότε θα πάτε να το παραδώ-
σετε στην αστυνομία, είπε ο τμημα-
τάρχης. Καί γρήγορα μάλιστα,
γιατί η Τράπεζα κλείνει.

Βγήκα, φώναξα ένα ταξί:

— Στο πιο κοντινό αστυνομικό
τμήμα!

— Βρέ μπελές που με βρήκε,
σκεπτόμουν στο ταξί. Ποιός να
μου τολέγε το πρωί που βγήκα α-
πό το σπίτι μου;

Το βρέφος είχε ξανακοιμηθί πά-
λι κι' εγώ το κύτταξα τότε με λύ-
πησι, τότε με μίσος. Τι φταίει κι'
αυτό το καυμένο.

— Έκθεσις βρέφους! συμφώνη-
σε κι' ο αστυνομός, δεν υπάρχει
αμφιβολία. Για να ιδούμε μήπως
έχει κανένα σημάδι στα ρούχα
του. Γιατί συνήθως εκείνες που
εκθέτουν βρέφη, βάζουν κι' ένα ση-
μειωματάκι μέσα.

Αλλά τέτοιο πράγμα δεν υπήρ-
χε. 'Η εξέτασι δεν μάς πληροφο-
ρήσε παρά μονάχα ότι το βρέφος
ήταν κορίτσι.

Εδώσα την κατάθεσί μου, υπό-
γραμμά. Το έκθετο άρχισε πάλι να
κλαίη, μ' ένα κλάμα αλλοιώτικο
και σπαραχτικό.

— Πεινάει! είπε ο αστυνομός.
Τόσες ώρες νηστικό... Στενάζει να
φέρετε ένα μπουκάλι γάλα με
μπιμπερό.

Επειτα απευθύνθηκε σε μένα
και πρόσθεσε:

— Έσείς είστε ελεύθερος! Μπο-
ρείτε να φύγετε.

Αισθάνθηκα μιά ανακούφιση. 'Ε-
πιτέλους, γλύτωσα από το μπελά.
Καθώς έκανα να φύγω, έριξα έ-
να τελευταίο αποχαιρετιστήριο
βλέμμα στο μωρό. Σπάρραξε ή
καρδιά μου. Μιά παράξενη συμ-
πάθεια γεννήθηκε μέσα μου.

— Καί με τοτό δώ τι θά γίνη,
κύριε αστυνόμω;

— Θα το κρατήσουμε εδώ ως το
βράδυ κι' έπειτα θα το στείλουμε
στο βρεφοκομείο. Έκτός αν θέ-
λετε να το υιοθετήσετε...

— Γεια σου δυστυχισμένη υπαρ-
ξις, είπα. Καί καλή τύχη...

★

Όλο τ' απόγευμα δεν είχα τί-
ποτ' άλλο στο νου μου. Νά το υιο-
θετώ, λέει... Μεγάλη περιπέ-
τεια.

Αλλά πάλι, στο βρεφοκο-
μείο τι τύχη το περιμενε το αβόο
αυτό πλασματάκι, που θάδεναι
στην κοινωνία άρρώστες χωρίς ό-
νομα, χωρίς προστάτη; Ναι, άλ-
λα καί υιοθεσία... Άιντε τώρα,

άνυπαντρος άνθρωπος, ελεύθερο
πουλί, να πάρης μωρό στο σπίτι,
να το νταντεύης, να προσλάβης καί
να τον, Μεγάλη εύθυνη. Όχι, άς
ταξιδέψω καλύτερα τη μοίρα του.

Εδώ δεν νοιάστηκε ο πατέρας καί
ή μάνα που τσάφιασαν καί θά νοια-
στώ εγώ; Δεν είμαστε καλά...
Ναι, αλλά πάλι... Τι φταίει κι'
αυτό το δόλιο; Κι' εκείνο το
βλέμμα που μοδρίξε, καθώς έφευ-
γα. Σ' αν νόχανε τον προστάτη του.

Καί ήταν καί κοριτσάκι... Τόδε-
λα να μεγαλώνη, να ζωηρεύη, να
γίνεται μιά χαριτωμένη κοπελί-
τσα που μού χαϊδεύε τα μαλλιά
καί μοδφέρει τις παντόφλες. Με
φίλαγε καί μούλεγε: «Καληνύχτα,
μπαμπά!» Ν' αποκτήσης παιδί, χα-
λός νάχης παντρευτή! Ξαναβρί-
σκειται τέτοια ευκαιρία; Σιγά-σι-
γά άσχημα να το πονάω σαν να ή-
ταν δικό μου. Νά το άφηνω στην
τύχη του, είναι μιά κουδέντα. Μά
θα τάχα πάλι βάρω στη συνει-
δήσι μου. Ό Θεός καί ή τύχη
μοδρρίζαν ένα παιδί στο δρόμο
της ζωής μου — ίσως να μωδέναντε
καί σε καλό. Κι' έτσι όπως τδέλε-
πα να μεγαλώνη καί να γίνεται έ-
ξη χρονών, δέκα, δώδεκα, δεκάξη,
δέκα όγτώ, μού ήρθαν δάκρυα
στά μάτια. Θα το υιοθετήσω —

ήρα την απόφασι καί ή ψυχή μου
ήρέμισε.

Φεύγοντας κατά τις έξη, είπα
στη σπιτονοικοκυρά μου:

— Κυρία Κατίνα, έτοιμάσου.
Σέ λίγο γίνομαι οικογενειάρχης.

— Παντρεύσε, κύριε Φώτη;

— Όχι. Άποκτώ τέκνον!

★

— Τ' αποφάσισα κύριε διοικη-
τά, είπα μπαίνοντας στο γραφείο
του αστυνόμου. Θα το υιοθετήσω.

— Αργά! απάντησε ο αστυνό-
μος καί χαμογέλασε κάπως μυ-
στηρία.

— Το υιοθέτησε άλλος;

— Όχι, βρέθηκαν όμως οι γο-
νείς του.

— Πώς, δηλαδή;

— Έχουν χαλάσει τον κόσμο
για ν' ανακαλύψουν το παιδί. Σε
λίγο θάρουν.

Κι' εκείνη τη στιγμή άνοιξε ή
πόρτα καί μπήκαν οι γονείς. 'Η
γνωστή μου κυρία κι' ένας κύριος
που ήταν φανερό πως άγωνιούσε:

— Το παιδί μου! Ποιό είναι το
παιδί μου; φώναξε ή νεαρή κυρία.

Της τσέφρανα, τή πήρε στην άγ-
καλιά της, τή φίλησε καμμία τρι-
ανταριά φορές.

— Πώς τ' άφησατε στον κύριο;
ρώτησε ο αστυνόμος.

— Πώς τ' άφησε! Είπε ο πατήρ
άγανακτισμένος. 'Από άφρημά-
δα! Καί είναι ή δεύτερη φορά. Την
άλλη τή έχασε μισή μέρα σε μιά
φιλένδα της.

— Κρίμα! είπα εγώ.

— Τι κρίμα; φώναξε ή μαμά.

Που βρήκα το παιδί μου;

— Δηλαδή... όχι αυτό ακριβώς,
αλλά...

— Ό κύριος έρχόταν με την ά-
πόφασι να πάρη το παιδί καί να
το υιοθετήση! συμπλήρωσε ο ά-
στυνόμος.

— Τι λέτε καλέ! Νά υιοθετήση
το παιδί μου;

Κι' έσφιξε το βρέφος στην άγ-
καλιά της, σαν να φοδόνανε μνη
της το πόρου.

— Μας συχωρήτε, κύριε αστυ-
νόμω για την άνησυχία, είπε ο πα-
τήρ. Κι' έσας, κύριε — στράφηκε
σε μένα. Αλλά γυναίκα μου, α-
τί περιμένετε!

Πήραν το παιδί καί βγήκαν. Κι'
εγώ σαν να ξεκόλλησε ένα κομ-
μάτι από την καρδιά μου. Έτρε-
ξα καί τούς πρόστασα.

— Με συχωρήτε. Είναι βαφτι-
σμένο;

— Όχι.

— Τότε μιά χάρι, τουλάχιστον.
Νά το βαφτίσω.

— Πολύ εύχαριστως...

— Έτσι, κάπως διορθώνονται τά
πράγματα.

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

◎◎

Το «δουνηρό τικ»

«Ό πιο άφόρητος πόνος που έ-
χει δοκιμάσει άνθρωπος». Έτσι
χαρακτηρίσθηκε άπ' τον 'Αμερικανό
δόκτορα Τζωρτζ Σμιθ ή πάθη-
σις που λέγεται «δουνηρόν τικ» καί
που προσβάλλει το ένα μέρος
του προσώπου. Πράγματι, φέρνει
τέτοιους πόνους, ώστε μπορεί να
κάνη τον πάσχοντα ν' αυτοκτονήση.

Η κλασσική θεραπεία σ' αυτές
τις περιπτώσεις είναι ή έγχυσις.
Έχει όμως το μειονέκτημα ότι ά-
φίνει πιά μόνιμος άναίσθητο το μι-
σό πρόσωπο.

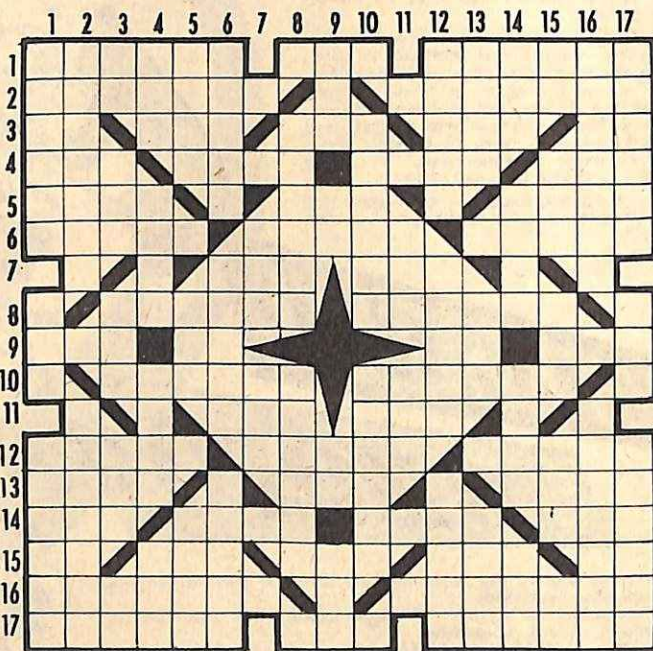
Τώρα, ο δόκτωρ Σμιθ μεταχει-
ρίσθηκε μ' επιτυχία στο νοσοκο-
μείο Τζων Χόπκινς εναντίον του
δουνηρό τικ το νέο φάρμακο σπι-
βαμίδινη (το ίδιο που χρησιμο-
ποιείται καί για μυκητολογικές μω-
λύνσεις). Μ' αυτό γίνεται μιά σει-
ρά ένεσεων, μέσα σε 14 μέρες.

Από τούς πρώτους 16 άσθενείς,
στους οποίους δοκιμάσθηκε το φάρ-
μακο, οι 15 θεραπεύθηκαν τελείως
καί δεν παρουσίασαν ως τώρα καμ-
μιά ύποτροπή. Δεν μπορεί ωστόσο
να πη κανείς άκόμη ότι άσβεδήθη-
κε έτσι ή άξια του νέου φαρμάκου,
γιατί συμβαίνει συχνά να έξαφανι-
σθή μόνο το δουνηρό τικ για
ένα σύντομο χρονικό διάστημα.

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 531

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- Βρίσκεται στην είσοδο κάθε στρατωνισμού. — Πρόθεσις. — Διευκολύνει την μεταφο-
ρά φρούτων.
- Έλλην ποιητής. — Βλέπει
την άριστοκρατία άφ' ύψη-
λου.
- Άνεστραμμένη νότα. — Χρο-
νικός σύνδεσμος. — Πολεμι-
κό παράγγελμα. — Σύνδε-

- μος. — Όμοια σύμφωνα.
- Κατάφασις. — Δίωκος. — Άγ-
κλώνει. — Άρχικα ιδρύμα-
τος.
 - Εναντιωματικός σύνδεσμος.
— Άγγλικό άνδρικό όνομα. —
Ερώτημα που κάνουμε συ-
χνά στους εμπόρους.
 - Ξενικό γυναικείο όνομα. —
Τόν άκούμε όρθιοι. — Τό συ-
νολον των ζώων ενός τό-
που.
 - Πρόθεσις. — Χρονικό επίρ-
ρημα.
 - Δέν τρώγεται. — Δέν έχει
τούς νόμους με το μέρος
της.
 - Άρχικα οργανισμού. — Υ-
ποθετικόν. — Άρθρο. — 'Η-
ως του Σαίξπηρ.
 - Πολύκωπο έξωτικό πλοίαριο.
— Πανάκριβο έύλο.
 - Εδώσε το όνομά του σε μιά
διαστροφή. — Μάρκα αυτο-
κινήτων.
 - Άπαραίτητα σ' ένα Ιστοφό-
ρο. — Μέρος της μύτης.
— Δέν έχει μόνιμη κατοικία.
 - Δυσάρεστο συναίσθημα. —
Τό ήμισυ μιάς γούνας. — Δια-
μέρισμα του σπιτιού.
 - Ουλάρχος σε άφρικανική
χώρα. — Έπιώνυμον Γάλλου
συγγραφέως. — Έχει όλα
τά χρώματα. — Πλούσιος
μπάρμπα.
 - Καλύπτουν το μισό 'Ιράκ. —
Ζηλευτός τίτλος. — Κατα-
στρεπτικό έντομο. — Έρω-
τηματική άντωνυμία. — Νότα.
 - Τό παίρνετε μαζί με το κου-
λούρι. — Έκκωφαντικός θό-
ρυθος.
 - Γραμμή των πλοίων. — Συνο-
δεύει το κρουαζιέρα. — Έρ-
γάζονται στη θάλασσα.

ΚΑΘΕΤΩΣ

- Δέν αγοράζει ποτέ του ζυ-
γάρι. — Προϊόν κατοικιδίου

ΚΩΣΤΑΣ ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ

Η λύσις του 530
στη σελ. 83

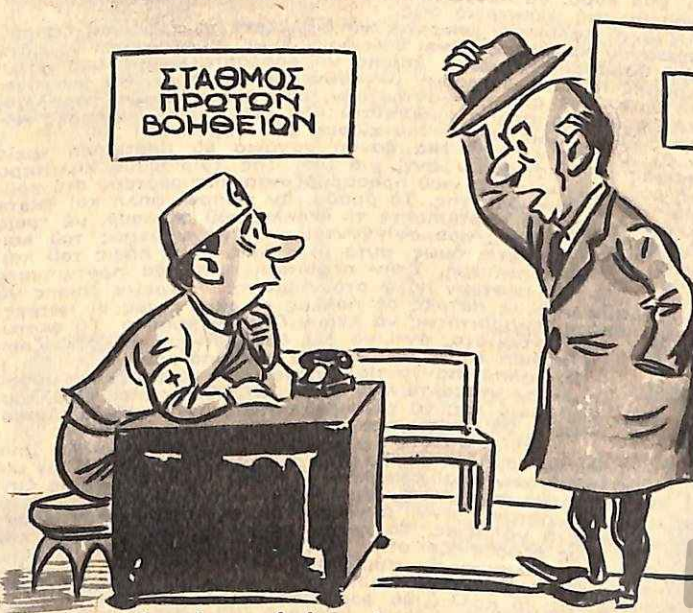
Πρωτάρηδες

του Β. ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ

— Σκερπίστε, κόσμε!... Σήμερα πήρε το δι-
πλώμα του!...

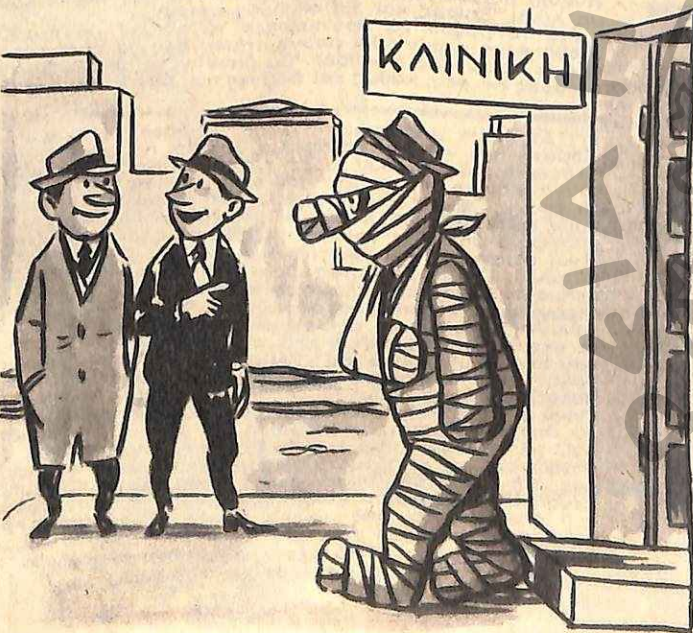
— Μην άνησυχής, έχω δίπλωμα!...

— Δεν φέρανε άκόμη τη γυναίκα μου εδώ;
Περίεργο! Μέλις σήμερα πήρε το δίπλωμά της!

— Είμαι, ή δέν είμαι καλός σωφέρ, Μανωλά-
κη; Τους γλύτωσα άπ' τη σύγκρουσι!...

— Είχε δέν είχε, τή πήρε επί τέλους τό...
δίπλωμα!...

— Νά τή ξέρης, Άρχέλαε, τή θεωρώ καλό
προσβλητικό που κάνεις την προσευχή σου πριν
μπής στ' άμάξι μου!...

(ά υπομνήματα θα)

Ανάλογα με το σχήμα του προσώπου, το χρώμα της επιδερμίδος κτλ.

Προκειμένου ν' αγοράσετε ένα φόρεμα ή ένα καπέλλο ή ένα σάλι ή μια ζακέτα, προσπαθείτε να εξακριβώσετε πρώτα αν ταιριάζει στο χρώμα σας, στο σχήμα του προσώπου σας, στη διάπλαση του κορμιού σας κλπ. Προκειμένου, όμως, για ένα κόσμημα, για ένα κολλίε, για ένα δακτυλίδι, για ένα βραχιόλι, το θεωρείτε ολότελα περιττό. Σας ενδιαφέρει μόνο να είναι του γούστου σας. Αποβλέπετε επίσημα στην ποιότητά του. Το αν σας πηγαίνει, όμως, δεν σας απασχολεί και δεν νομίζετε πως πρέπει να σας απασχολήσει, γιατί έχετε τη γνώμη πως ένα καλό κόσμημα ταιριάζει πάντα στη γυναίκα που το φορεί.

Κι' όμως, κάνετε λάθος. Πολλές φορές, ένα απλό και άσημαντο κόσμημα, σας σολίζει καλύτερα από ένα βαρύτιμο κολλίε από μαργαριτάρια ή αστραφτερά μπριγιάν. Αυτό συμβαίνει γιατί το πρώτο ταιριάζει στον τύπο σας, ενώ το δεύτερο σας κάνουν να χάνετε τη φυσική λάμψη σας και σας αδικούν.

Αλλά πως θα κάμει, λοιπόν, την έκλογή των κοσμημάτων σας; Πως θα ξέρετε ποιά κοσμήματα είναι καλό για σας και ποιά δεν σας ταιριάζει;

Να μερικές συμβουλές, που θα σας καθοδηγήσουν πάνω στο ζήτημα αυτό:

1. ΤΑ ΒΡΑΧΙΟΛΙΑ

Προτού διαλέξετε ένα βραχιόλι, πρέπει να προσέξετε το σχήμα που έχει το μπράτσο σας. Αν το μπράτσο σας είναι παχύ, θα αποφυγείτε τα κυλινδρικά και κοντρά βραχιόλια. Θα προτιμήσετε τουναντίον ένα βραχιόλι με ίσια και όμαλη επιφάνεια.

Αν το χέρι σας είναι κοντόκοιλο, θα βάλετε το βραχιόλι σε απόσταση τεσσάρων ή πέντε δακτύλων από τον καρπό. Έτσι το χέρι σας θα φανεί λιγότερο κοντό και περισσότερο μακρύ. Οι τολυ παχειές γυναίκες θα αποφυγούν τα πολύ σφιχτά βραχιόλια.

Για το βράδυ είναι πολύ όμορφα τα βραχιόλια που αποτελούνται από λεπτές σειρές μαργαριταριών.

Το καλοκαίρι θα αποφυγείτε τα βραχιόλια από χρωματιστές πέτρες, καθώς και εκείνα από μαυρισμένο ασήμι ή άλλα μέταλλα. Βαραίνουν το χέρι χωρίς να το όμορφαίνουν.

2. ΤΑ ΔΑΚΤΥΛΙΑ

Εκτός από τη βέρα, που πηγαίνει σ' όλους τους τύπους των χεριών, τα δακτυλίδια σας πρέπει να ταιριάζουν με το σχήμα των δακτύλων. Όταν έχετε κοντά δάκτυλα, θα προτιμήσετε τα δακτυλίδια που το δέσιμό τους έχει σχήμα οβάλ. Έτσι τα δά-

κτυλά σας θα φανούν πιο μακρουλά. Αν τα δάκτυλά σας είναι πολύ μακρουλά, θα προτιμήσετε ένα δακτυλίδι πλατύ και αρκετά άγκυδες.

Για το κανονικό χέρι, το κλασικό στρογγυλό δακτυλίδι είναι το προτιμώτερο.

Στο μικρό δάκτυλο μπορούν να φορούν δακτυλίδι μόνον οι γυναίκες που έχουν πολύ λεπτά και μακρουλά δάκτυλα. Όχι όμως και οι άλλες.

Τα παλαιά δακτυλίδια ταιριάζουν μόνο στις γυναίκες που έχουν χέρια λευκά και πολύ καλοφτιαγμένα.

3. ΤΑ ΚΟΛΛΙΕ

α) Οι μελαχροινές: Μια μελαχροινή γυναίκα μπορεί να φορή ένα απλό κολλίε, με μία μοναδική σειρά, από αλμυρή ή φεύτικα μαργαριτάρια, ανάλογα με τις δυνατότητές της. Το πρώτο κολλίε θα είναι πιο ελαφρό.

Η μελαχροινή, που είναι ψηλή και λεπτή, μπορεί να φορή το βράδυ ένα μακρύ κολλίε από μαργαριτάρια, που θα έχουν όλα το ίδιο μέγεθος και το ίδιο χρώμα. Σε μία επίσημη δεξίωση, σ' ένα χορό, θα προτιμήσετε ένα κολλίε από στράς που λαμποκοπούν στο ηλεκτρικό φως.

Για το καλοκαίρι μπορείτε να διαλέξετε τα κοράλλια ζωηρού κόκκινου χρώματος. Είναι θαυμάσια, ιδίως αν πρόκειται να πάτε στη θάλασσα. Μπορείτε επίσης να φορέσετε κολλίε από πολύχρωμες πέτρες, διαφόρων μεγεθών και σχημάτων. Θα αποφυγείτε τα κολλίε από ελεφαντοστό, από ανοιχτόχρωμα κοράλλια, καθώς και τα παλιά κοσμήματα που δεν έχουν λαμπερές πέτρες. Τα κολλίε αυτού του είδους σας γερνάνε.

β) Οι ξανθές: Μια ξανθή γυναίκα θα προτιμήσει τρεις σειρές μαργαριταριών αντί για μία. Της ταιριάζουν καλύτερα τα ροζ μαργαριτάρια, που προσαρμόζονται περισσότερο στο χρώμα της επιδερμίδας της. Το βράδυ, αν είσατε ψηλή και έχετε λεπτό λαμό, θα προτιμήσετε το «κολλίε του σκύλου», με τρεις ή τέσσερες σειρές που σφιγγονται στο επάνω μέρος του λαιμού. Θα αποφυγείτε, όμως, αυτό το κολλίε αν η βάση του λαιμού σας είναι κοντή. Στην περίπτωση αυτή, θα προτιμήσετε τα κολλίε που πέφτουν πάνω στο ντεκολτέ. Μπορείτε επίσης να φορήτε κολλίε με πέτρες σε πολλές σειρές. Αυτές οι πέτρες, όμως, πρέπει απαραίτητα να έχουν ζωηρά χρώματα. Τα σκοτεινά χρώματα, αντί να σας όμορφαίνουν, εξασθενίζουν τη φυσική λάμψη που έχει το πρόσωπό σας.

Τα παλιά («παντανίφι») μπορείτε να τα φορέσετε μόνον αν έχετε ντεκολτέ λείο και γεμάτο. Θα πρέπει, εξ άλλου, το βραχιόλι σας να είναι πάντοτε στην εντέλεια. Διαφορετικά, θα αποφυγείτε τα «παντανίφι».

γ) Οι κοκκινομάλλες: Η κοκκινομάλλα μπορεί να φορή τα γκριζα μαργαριτάρια, που ασχημίζουν μία μελαχροινή και εξασθενίζουν τη φυσική λάμψη της ξανθής. Θα αποφυγείτε, όμως, τα κολλίε από σκούρες κόκκινες πέτρες, ενώ, αντίθετα, θα προτιμήσετε τις πράσινες ή γαλάζιες. Τα χρυσά κολλίε επίσης, που η λάμψη τους εξασθενίζει στην ξανθή και που σκουραίνουν πάνω στη μελαχροινή, ταιριάζουν πολύ στην κοκκινομάλλα.

Το βράδυ θα προτιμήσετε τα λαμπερά κοσμήματα. Μαζί με το κολλίε θα φορέσετε σκουλαρίκια επίσης πολύ λαμπερά και μεγάλα, έτσι που να κτυπάνε άμεσως στο μάτι. Μπορείτε επίσης να τονώσετε τη φυσική λάμψη των μαλλιών σας με μερικά στολίσια από στράς.

δ) Οι πλατινένιες: Μία γυναίκα που τα μαλλιά της αρχίζουν ν' ασηρίζουν ή που έχει φυσικά πλατινένια μαλλιά, θα αποφυγεί τα κολλίε που έχουν χρώμα λιλά. Επίσης και τις σκούρες πέτρες.

Για το βράδυ θα προτιμήσετε τα κολλίε με αμethystούς ή με στρογγυλά μαργαριτάρια που θα είναι περασμένα σε χρυσές αλυσίδες. Θα αποφυγείτε, αντίθετα, τις σκούρες πέτρες, καθώς και εκείνες που δεν έχουν λάμψη.

1) Αν έχετε μακρουλό πρόσωπο, θα αποφυγείτε τα κτενίσματα που κάνουν τα μαλλιά σας να πετάνονται στα πλάγια ή να πέφτουν προς τα κάτω. Θα προτιμήσετε τουναντίον τα κτενίσματα που σηκώνουν τα μαλλιά προς τα επάνω. Ένα ζευγάρι χρωματιστά σκουλαρίκια θα κάνουν κάπως την οβάλ γραμμή του προσώπου σας. Για το απόγευμα μπορείτε να προτιμήσετε τα σκουλαρίκια που είναι φτιαγμένα με μικρούς δίσκους από επικρυσμένο μέταλλο. Για το βράδυ θα διαλέξετε τα σκουλαρίκια σε σχήμα τσαμπού από χρωματιστές πέτρες. 2) Αν έχετε στρογγυλό πρόσωπο, θα αποφυγείτε τα κτενίσματα που κάνουν τα μαλλιά να φουντώνουν στα πλάγια, καθώς και τα σκουλαρίκια σε σχήμα κουμπού. Θα προτιμήσετε τουναντίον τα μακρουλά και κρεμαστά σκουλαρίκια. Για το βράδυ, σας ταιριάζουν πολύ καλά οι κρίκοι με στράς. Πολύ πρωτότυπα σκουλαρίκια για τον τύπο σας είναι εκείνα που αποτελούνται από ένα χρυσό κουμπάκι, από το οποίο κρέμεται μία καρδιά σε σχήμα κλειδαριάς, μαζί με το κλειδί της. 3) Αν έχετε πλατύ πρόσωπο, θα διαλέξετε μικρά σκουλαρίκια, κατά σκουλαρίκια που αποτελούνται από μικρές άνισες αλυσίδες, που κώνονται ή μία μέσα στην άλλη. Για τις επίσημες δεξιώσεις, θα προτιμήσετε τα σκουλαρίκια που αποτελούνται από τρία τετράγωνα στράς.

Απεργίες

Είς απεργίες απειλεί ο κόσμος να το είδη και πιθανόν και γενική συντόμως να κηρύξη, πράγμα, που κάνει μερικούς να νοιώθουν άγνοια και άλλους να δοξάζουνε την...απεργιομανία!

Αγωνιστών άδολυτα, εν πρώτοις, όλοι όσοι τη...λαμαρίνα έχουν, σορορεπώς, δαγκώσιν, γιατί αν απεργήσουν οι Τριατατικοί, θα χάσουν τη συνέχεια την...επιστολική! Το γράμμα της Έκλεινης των τούτέστιν θα στερούνται, απ' άλλους την...δύγεια της θα την πληροφορούνται και θα υποχρεώνωνται, οι άμοιροι συνάμα, εκείνοι να πηγαίνουνε στο σπίτι της το γράμμα!

Εν ίδια σκέψι κάνουνε κι' αυτές επίσης όλες, που κλείνουνε τον πόνο τους σε...φάκελλα με κόλλες και που το έχουν σύστημα και πάντοτε φροντίζουν με δάκρυα το γράμμα τους καρτά να το...ραντίζουν! Κι' ανησυχούν ορθότατα και θλίβονται γιατί το γράμμα τους, που τώχουνε με δάκρυ...μουσικημένο, θα μείνη τρεις και τέσσερες ημέρες στο κουτί και στον Ντιντή θα πάη στεγνό και άποξηραμένο!

Με καρδιοχτύπι έντονο το γεγονός προσέχουν και όσοι, στα γραφεία τους, δακτυλογράφους έχουν, γιατί, αν απεργήσουν κι' αυτές καμμία βδομάδα, οι ώρες του γραφείου των δεν θάχουν νοστιμάδα. Θάνα βαρύ το πλήγμα τους, χωρίς πολυλογία, και θα τους πλήττη άφόρητα των...πληκτρών η άργια. Εκτός αυτού θα μείνουνε στη μέση τα γραφτά τους και θα κοπούν τα χέρια τους και δη τα...γόνά τους!

Ραχτάρα δοκιμάζουνε, αλλά και καρδιοχτύπι κι' οι...πονηροί λεγόμενοι των όχημάτων τύποι... Κι' έχουν τη σκέψι τους στο μπας, για μέρες απεργήσουν τα «τρολλέι» τα «μπας», όποτε του συνωστισμού δεν θα έπωφελούνται κι' ούτε μπορούν στο μεταξύ, στους επιβάτες των ταξί, κι' αυτοί να σκαβαντζάρωνται ή και να προσκολλούνται.

Όμως, αντίθετα, μ' αυτούς τους προαναφερθέντες, υπάρχουν, αναγνώστα μου, και οι στεφανωθέντες, που συνεχώς τον πόθο τους έκφραζουν τον διαπνερ, και που ζητούν το κλείσιμο των μαγαζιών επ' απείρον... Κλειστά τα καταστήματα να μέγουν ήτοι πάντα, που χρόνια της σύγγου των...απορροφούν τη τσάντα, για να γλυτώσουν, ούτω πως, τη γκρίνια τη μεγάλη τους και νάχουν τέλος ήσυχο, για μήνες το...κεφάλι τους!

Σουπετείς συνέχεια ή κατά διαστήματα, παρακαλούν οι τάλανες οι σύγγουι άνομα, μαζί με τ' άλλα μαγαζιά και τ' άλλα καταστήματα, να βάλη μίαν επιγραφή κι' η πεθερά στο στόμα, ή μ'α ταμπέλλα, κύριοι, που καθιστά γνωστόν, πως είναι και το στόμα της: «Κατάστημα...κλειστόν!».

Της απεργίας, τελικώς, τα κύματα κι' οι μπόρες, χαροποιούν—αφάνταστα—και τις...γεροντοκόρες. Γιατί, χωρίς παρόλες, ελπίδες τρέφουν όλες, ότι μ' αυτή την τάσι μας, καθόλου δεν θ' άργήσουν κι' αυτές οι φιλενάδες μας, άκόμη, ν' απεργήσουν και να μ'α αναγγείλουνε, με δυο γραμμές σταράτες, πως γίνονται, για πείσμα μας, καινούργιες Άντιστράτες!

Ατές, λοιπόν, τις άφορμες κι' αυτές τις...θείες ώρες τις περιμένουν πως και πως οι...θείες μας οι κόρες, για να χαρούν, όσο μπορούν, κι' αυτές την άγκυλιά, και σ'αν απεργοσπαστρίες να πιάσουνε δουλειά!

Εισαγοράφους: *Μα. Γαλάτα* & Συνεργάτες Γ.

Η ΜΑΧΗ ΤΗΣ ΛΕΡΟΥ

ΤΟ ΑΓΓΛΙΚΟ ΣΤΙΣ ΦΛΟΙΕΣ

«Έξαρτα όμως ανατρίχισαν. Μπροστά τους, σε μικρή απόσταση από αυτούς, φάνηκαν μερικά γεωμετρικά όμοια, που γλιστρούσαν γρήγορα και σιωπηλά πάνω στα κατακοκκισμένα νερά του Αιγαίου. Οι πολυήχτες γονάτισαν και πλάνησαν μέσα στο καίμι, με το δατύλμα του σκουαδάλ του θύλου τους, με τα μάτια κορφομένα στον όρχειν τους, περιμένοντας το σύνθημα για ν' αρχίσουν τη μάχη. Μα το σύνθημα δεν δόθηκε. Τα γεωμετρικά τραβούσαν ελαττωχός για τους κάδους

«Ὁ κληρὸς ἔπεσε σ' ἓνα βρετανικὸ τμήμα κοπαδρωμῶν καὶ στοὺς Ἕλληνας κομάντος, ποὺ διατάχθηκαν νὰ ἐκκαθαρίσουν τὸ ἔδαφος ἀπὸ

«Κατά τες τρεις το απόγευμα – αναφέρει μία επίσημη έκθεση από τόποτο μάρτυρος – η περιοχή έγινε πεδίο συγκλονιστικών συγκρούσεων. Οι Γερμανοί – οι οποίοι ήταν άπληστοί με μικράς εξοπλογίας όρμους τυφλοί από το πάθος που τους ενέπνεε η ιδέα ότι οι άγιοι ρωμαιοί Άγγλοι εις τες γύρω θέσεις τους απειλούσαν από στιγμή εις στιγμή. Εις το τέλος μιας μικρής χαράδας, τέσσερα μέτρα κα

Ἦσαν ὁ λοχίας Μίχος, πού εἶχε δεχτῇ μιὰ ριπὴ κι' ἔπεσε αἰμόφυρος στὸ χῶμα. Ἐτρεξάν οἱ ἄλλοι κοντὰ του, μὰ τί νὰ τοῦ πρωτοκά-

Κι' ἡ μάχη τῆς Λέρου συνεχιζόταν χωρὶς ἀνάπαυλα. Κάθε δευτερό-

—Θά ξαναγυρίσουμε! Θά ξαναγυρίσουμε πολύ γρήγορα. Κι' αὐτὴ τὴ φορὰ, ἡ ρεβάνς θά εἶνε δική μας...

ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μά υποθέτω πως ύ-
πάγοι υπέρτατα.

ΕΚΕΙΝΗ: Τι σημασία έχει; Α-
πασχολούμαι εγώ με το σπίτι; Με
το τι θα φάμε; Με το αν το κρέας
που έστειλε ο χασάπης είναι καλό ή
δύο; Πηγαίνω και ψωνίζω ψάρια;
Μπαίνω μέσα στα μπαλκόνια και συ-
ζητώ με όλους αυτούς τους «μπανάλ»
ανθρώπους για σαβέλλες και για τυ-
ρί φέτα;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Έ, μά... αυτή είναι η
ζωή, Μαρίκα! Έσύ ήθελες να κάθε-
σαι σε μια κρεμαστή κούνια, σ' έναν
απέραντο κήπο και να σου φέρουν
σάντουιτς - χαβιάρι και παγωμένη
σαμπάνια. Να έχεις όχτω υπέρητες,
«γιώτα», τέσσερα ή πέντε αυτοκίνητα
και να πηγαίνεις στο κυνήγι της α-
λεπούς και στις κρουαζιέρες των μα-
χαραζιάδων!

ΕΚΕΙΝΗ (μ' αντιπάθεια): Στα-
μάτα, σε παρακαλώ, αυτή την ένκευ-
ριστική και κουτή σου φλυαρία. Δεν
σου είπα κανείς, ότι θέλω να ζήσω
τη ζωή της Ρίτας Χαίγινουαρθ. Δεν
είμαι ανόητη. Άλλα θέλω κι' εγώ να
ζήσω μια ζωή κάπως υποφερτή. Δεν
ντύνομαι, δεν βγαίνω, δεν δέχομαι.
Δεν διασκεδάζω. Τότε γιατί ζω; Για
να δοκιμάσω τη... «γλυκεία συγκί-
νησι», το έντονο εκείνο καρδιοχτύπι
αν... θα πετύχουν τα κεφτεδάκια; Κί-
αμα πετύχουν και βάλει έσύ χάμου
την πιστέλλα και τη φας δόλοκληρη
με βουλιμία, να αισθανθώ... ψυχική
ικανοποίηση;

ΕΚΕΙΝΟΣ (ψύχραιμα): Όταν
παντρευτήκαμε, ξέραμε, υποθέτω, κι'
είς δύο μας, ότι θα κάνουμε μια νοι-
κοκυρεμένη ζωή!

ΕΚΕΙΝΗ: Τι θα πει «νοικοκυρεμέ-
νη»; Φαί και ύπνο; Και κλεισούρα;
ΕΚΕΙΝΟΣ: Έ, αυτό θα πη, Μα-
ρίκα! Τι άλλο να πη; Καμνάρ και
ξενύχια; Χοροί και ξεφαντώματα;
ΕΚΕΙΝΗ: Όλος ο κόσμος δια-
σκεδάει!...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Διασκεδάζει, όταν
μπορεί. Έμεις δε μπορούμε. Πάρτο
άποφας!

ΕΚΕΙΝΗ: Δε μπορούμε, γιατί
έσύ είσαι ανίκανος να βγάλεις πε-
ρισσότερο από μια ψωροπεντάρα,
που μας δίνει ένα κομμάτι πικρό
ψωμί. (Βορβουκίζει).

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δεν καταλαβαίνω τον
ένκευρισμό σου.

ΕΚΕΙΝΗ: Τίποτα δεν καταλαβαί-
νεις έσύ, Είς! Ένα παχύδερμο άνευ
προηγούμενου!...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Εύχαριστώ. (Σιγή).
Αν όμως τα νομίζεις έτσι τα πράμ-
ματα, κι' αισθάνεσαι τόσο πολύ δυσ-
τυχισμένη, τότε, παιδί μου, να ξα-
ναρθή την ελευθερία σου... Να φύ-
γες...

ΕΚΕΙΝΗ: Να πάω που; Δεν έχω
κανένα στον κόσμο και είμ' άπεν-
ταση...

ΕΚΕΙΝΟΣ (ψυχρά και μ' ένα
βλέμμα που κρύβει μια υποσυνείδη-
τη σαδιστική ικανοποίηση): Τότε να
μη μιλάς! Να κάθεται εδώ πειθαρι-
στική και ήσυχη, να προσέχει τα κε-
φτεδάκια να ψηθούν καλά και τα που-
κματά μου να είναι ώραια σιδερω-
μένα! Και να μου χαμογελάς έστω
και ψεύτικα!

ΕΚΕΙΝΗ (αυθόρμητα): Σε μισώ!
ΕΚΕΙΝΟΣ (ξερά): Τό έρω! «Έχω
ένα ραντεβού στις επτάμιση.
Πρεσβυά, Α, ναί!... Μην ξεχάσεις
να μου πάρης γισούρτι!...»

(Δεν είναι «τέλος έργου». Είναι
«άρχή», όπως λέει ο συγγραφέας και
στον τίτλο. Μπορεί πολύ να δουλέ-
ψη ή φαντασία, για να δώσει διάφο-
ρες συνέχειες. Μά και για πρόλογο,
αν το πάρουμε, πρέπει εδώ να κλει-
σουμε την:

Αυλαία).

Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗΣ

Επίμαχοι βίχλοι

ΧΑΙΡΕ ΥΨΟΣ

Έπληραν τον άνηφορο τὰ εἶδη γενικῶς
καί, ὅπως ἀναγγέλλεται ἀπ' τῆ Θεσσαλονίκῃ
ἐπῆρε κι' ἄλλη ἀνοδοὶ ὁ ἄρτος ὁ λευκός
καί γιὰ τοὺς πλείστους ἄρχισε στό... παρελθόν ν'
(ἀνήκη!)

*

Ἦγουν τοῦ Πύργου τοῦ Λευκοῦ ἡ πόλις ἡ ὠραία,
στὸν ἄρτον ἐπαγέρεται τὸν μέλανα, μοῖρα, αἰ,
ἐφόσον στίς ἡμέρες μας τὸ ἄσπρο τὸ ψωμί
καθίσταται ἀπρόσιτο καὶ μαῦρο στὴν τιμὴ!

«ΟΛΑ ΡΟΔΙΝΑ»

Ἐπιτοσιπὲς τοῦ Δήμου μας ἐργάζονται δραστήρια,
γιὰ νὰ μᾶς ἐτοιμάσουν, συντόμως, ἀνθεστήρια
καί μιὰν ἀνθοπανήγυρη, ἐν πάσῃ συντομίᾳ,
ποὺ δίνει... ἀνθηροῖτα στοῦ Δήμου τὰ ταμεία!

*

Πλήν ἡ ἀνθοπαρέλασις ἡ ἔκτακτος ἐκείνη,
θὰ προτιμωσάμ' ὅλοι μας, ἀτέρμονη νὰ γίνῃ
καί νὰ περᾷ, συνέχεια, στὸν Ἀθηνῶν τὸν δρό-
(μους),

γιὰ νὰ γλυτώσῃ ἡ μύτη μας ἀπὸ τοὺς... ὑπνόνους!

Η ΜΟΝΗ ΛΥΣΙΣ

Ἐκτὸς ἀπ' τὰ ἱπτάμενα τηγάνια καὶ βαρέλια,
ποὺ τοῦ κοινοῦ προκαλέσαν τ' αὐθόρμητα τὰ γέλια,
μᾶς λένε οἱ πάντες σήμερον κι' ὁμολογοῦν οἱ πάσες,
πὼς εἶδαν νὰ ἴπτανται νιῶντα καὶ κάσας!...
Καί συνεχῶς πιέζοντε τὴν σκέψιν τὴν ὀλίγη των
γιὰ ναῦρου τοῦ μυστηρίου, τὸ λίαν... ἀνεξήγητον!

*

Οἱ πῶ πεζοὶ ἐκφράζοντε, ὥστόσο, πιθανότητες,
ὅτι πετοῦν τίς... κάσας τοὺς οἱ Δήμοι κι' οἱ Κοι-
(γόντες),

γιατί τίς βοήξαν «βρότζινες» καί γιὰ τὸ θεαθῆναι
κι' ἐν τέλει ἀπεφάνθησαν γιὰ... πέταμα πὼς εἶναι!

ΙΔΟΥ Η ΑΠΟΡΙΑ

Κανείς δὲν ξέρε ἀκόμη ἂν ὁ ποτοποιὸς
εἶναι κομποριανίτης, ἡ θαυματοποιὸς
κι' ἐὰν μὲ τὸ «ὑγρόν του τοῦ κίτρινου» ἐκείνο
γιατρεῖ, ὅπως λένε, τελείως τὸν καρκίνο!

*

Ἀλλὰ κι' αὐτὸς ὁ ἴδιος δὲν ξέρε, στὴν οὐσία,
ἂν πράγματι βαδίζει γιὰ τὴν... ἀθανασία,
ἢ ἂν στοὺς ἀσθενεῖς του, γιὰ τυχὴ του κακῆ,
θὰ πῇ: «Ἔσεῖς στὸ χῶμα κι' ἐγὼ στή... φυλακή»!

ΞΑΦΡΙΣΜΑΤΑ

Εἶναι νὰ χάσῃς τὸ μυαλό, ἢ μάλλον γιὰ νὰ φοιῆς,
ὅταν ἀκούς ἀτέλειωτες κλοπὲς καὶ διαρροὲς
κι' ὅταν διαδράξῃς πὼς σ' αὐτὸ τὸ τιμημένο χῶμα,
κάποιος Μανρὴς «ἐξάφρισε» καί... πόλισμα ἂ-
(κόμα)!

*

Πρωτάκουστη θρασυῖα ἐπέδειξεν ἄλλῳ,
μὰ δυστυχῶς εὐρέθηκε πρὸ τοῦ εἰσαγγελέως
καί, φυσικὰ, θὰ διδαχθῇ στὸ νέο τὸ λημέρι του,
ὅτι δρεῖλει ὁ Μανρὴς νάχη κοντὸ τὸ χεῖρ του!

ΛΟΓΑ ΚΑΙ ΠΑΡΑΛΟΓΑ

Ἐκείνοι ποὺ τὰ χάνουνε στὸ Δέλτα μέχρι τῆς ἑπτάμηνου,
καὶ πάντα μετὰ τὰ πόδια τους γυρίζουν ἀπ' τὸ Φάληρο,
δικαίως ἀναγκάστηκαν, προχτές, ν' ἀγανακτήσουν
καὶ μισὸς στὴν Ἑλλάδα... «ποδοῖ νὰ πατή-
(σουν)!

*

Στὸ πόδι ξεσηκώθηκαν οἱ φίλιπποι μας ἦτοι,
γιατί τοὺς παραμήχανε οἱ «μάνες» στὴ μύτη
κι' ἐνὸς τὴν πειμνητὴ κούρσα τοὺς τὴν ἔχανε ὁ «Χα-
(τίς),

πολλοὶ κριτὲς δὲν ἔκαναν τοῦ Νάξερ τό... χατήρ!

*

Μὲ σαματὰδες, συνεπῶς, κι' αὐθόρμητες σκηνές,
οἱ παῖκτες ἐξεδήλωσαν τὸ μένος καὶ τὴν μὴν των.
Κι' ἀφ' οὗ τὸ Δέλτα, πάντοτε, «δουλεύει μηχανές»,
ἐδῶ γὰρ ἐπενέθηκε καὶ τὸ... μηχανοκίνητον!

Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΕΝΟΣ ΧΑΜΕΝΟΥ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ

Μάγια, οἱ πρώτοι κάτοικοι τῆς
Αμερικῆς

«Πόλις τοῦ ξαφνικοῦ θανάτου» ἔ-
χει ἐπωνομασθῇ ἀπὸ τοὺς ἀρχαιο-
λόγους τὸ Κόπαν, τὸ μεγαλύτερο
ἀστρονομικὸ καὶ ἐπιστημονικὸ κέν-
τρο τῆς πανάρχαιας αὐτοκρατορί-
ας τῶν Μάγια, στὴν Κεντρικὴ Ἀ-
μερικῇ.

Τὰ κέντρα τοῦ πολιτισμοῦ τῆς μυ-
στηριώδους αὐτῆς φυλῆς, ἡ τὰ λευ-
κὰ καλλιτεχνικὰ τοὺς κτίρια, ἀνθί-
σαν πρὶν ἀπὸ 16 αἰῶνες στὰ μέρη
ποὺ ἀποτελοῦν σήμερὰ τὸ Μεξικὸ,
τὴ Γουατεμάλα καὶ τὴ Χοντούρας.
Υστερὰ, ἐννιακκία χρόνια ἀργό-
τερα, ἐγκαταλείφθηκαν ἑξαιτίας,
κι' ἐμείναν ἀπὸ τότε τελείως ἀεῖα-
νὰ καὶ ἔρημα!

Τώρα οἱ Ἀμερικανοὶ ἀρχαιολόγοι
μελετοῦν τὴν ἱερογλυφικὴ ἐπιγρα-
φὴς τοὺς καὶ κοντεύουν πιά νὰ ἐρ-
μηνεύσουν τὸ συμβολικὸ αὐτὸ ἀλφά-
βητο ποὺ χρησιμοποίησε ἡ ἱερατι-
κὴ ἀριστοκρατία τῶν Μάγια. Ἐξά-
κριβως εἶναι ὅτι ἡ ἀρχὴ τοῦ πολι-
τισμοῦ αὐτοῦ ἀνάγεται στὸ 1500 π.
Χ. Ἀργότερα, στὶς ἀρχὲς τῆς χρι-
στιανικῆς ἐποχῆς, ἀναπτύχθηκε ἡ
θαυμαστὴ ἀρχιτεκτονικὴ τους.

Τὰ μεγάλα κατοικημένα κέντρα, ἀπὸ
ὅπως τὸ Κόπαν, ἀποτελοῦν πάλι
παλάτια ἢ ναοὺς ἀπὸ ἀσπρὴ πέτρα,
μνημεῖα καὶ πυραμίδες μὲ ὠραία
γλυπτά. Σ' αὐτὰ ἔμεναν οἱ ἱερεῖς,
γλυπτά. Σ' αὐτὰ ἔμεναν οἱ ἱερεῖς,
ποὺ ἀποτελοῦσαν τὴν θρησκευτικὴν
καὶ διοικητικὴν ἀρχὴς τοῦ τόπου.
Αὐτοὶ κρατοῦσαν στὰ χεῖρά τους
κάθε ἐξουσία. Ὁ ὑπόλοιπος πληθὺς
στὰς ἰσχυρὰς ἀνάγκες, ποὺ ζοῦσαν στὴ
γύρω ἐξοχῇ, σὲ χορταρηνὲς καλύ-
δες, καὶ πηγαίναν στὴν πόλιν μονά-
χα γιὰ τίς γιορτές, τὰ παζάρια καὶ
τὰ πανηγύρια.

Ἡ κυριώτερη διασκέδασι τοὺς ἦ-
ταν ἕνα εἶδος φουτ-μπόλ ποὺ παι-
ζόταν μὲ μιὰ σκληρὴ λαοτεχνία ἐν-
μπαλά, διαμέτρου 30 πόντων περί-
που. Οἱ παῖκτες φοροῦσαν προτα-
τευτικὰ περικαλύμματα στὰ μπρά-
τσα καὶ στὰ γόνατα.

Οἱ ἱερεῖς τῶν Μάγια ἦσαν, καθὼς
φαίνεται, ἱκανώτατοι ἀστρονόμοι.

Ἀντίθετα πρὸς τοὺς Ἀζτέκους
ποὺ τοὺς διεδέχθηκαν, οἱ Μάγια
ἀγνοοῦσαν τοὺς πολέμους καὶ τίς
αιματηρὲς θυσίες. Ἦσαν ἕνας εἰ-
ρηνικὸς λαός, μὲ ὑψηλὸ πολιτισμὸ
— ὅπως δείχνουν ἀλλοῦτε τὰ ὠραία
καὶ κομψὰ τοὺς κτίρια, τὰ κοστού-
μια τους, τὰ καλλιτεχνικὰ ἀγγεῖα
τους.

Κάθε πόλι τους ἀποτελοῦσε ἕνα
ξεχωριστὸ κράτος — ὅπως συνέβαι-
νε καὶ στὴν ἀρχαία Ἑλλάδα — συν-
δέονταν ὁμῶς ὅλες τους ἀπὸ τὸν
κοινὸν πολιτισμὸ καὶ τὴν ἴδια θρη-
σκεία.

Εἶχαν πολλοὺς θεοὺς. Ἀλλ' οἱ
κυριώτεροι ἀπ' αὐτοὺς ἦσαν ὁ θεὸς
τοῦ καλαμποκιοῦ καὶ ὁ θεὸς τῆς
βροχῆς, θεῶν συνδεσμένων μὲ τὸν
τρόπο στὴν γεωργία καὶ τῆς διατροφῆς
τους.

Πράγματι, οἱ Μάγια ζοῦσαν κυ-
ρίως μὲ τὴ γεωργία, καλλιεργώντας
καλαμπόκι, κατὰ τὸν ἴδιον τρόπο μὲ
τοὺς σημερινοὺς κατοικοὺς τῶν ἱ-
δίων περιοχῶν τῆς Κεντρικῆς Ἀμε-
ρικῆς: Ἀνοίγαν ὀρθογώνια μὴ τρύπα
στὴ γῆ μ' ἕνα ραβδί κι' ἐρρίκνουν
μέσα τὸ σπέρμα γιὰ νὰ φυτρώσῃ.

Δὲν ἤξεραν, φαίνεται, κανένα
τρόπο γιὰ νὰ ξαναδίνουν τὴ γονι-
μότητά του στὸ ἔδαφος καλλιεργημένο
ἔδαφος. Γι' αὐτὸ, κάθε χρόνο, ἀ-
φηναν τὰ χωράφια ποὺ εἶχαν καλ-
λιεργήσει πέρυσι, καὶ περνούσαν
σὲ ἄλλα, καινούργια.

Πολλοὶ ἀρχαιολόγοι ὑποπεύονται
ὅτι τοὺς ἐδίωξε τελικὰ ἀπὸ τὰ οπί-
στια καὶ τίς πόλεις τους ἡ ἐλλειψὶ
γόνιμου ἔδαφους γιὰ καλλιεργεῖναι.
Πάντως, δὲν ὑπάρχει πούθενά κα-
νένα ἱκνὸς ἐξορκιστικῆς ἐπιθέσεως.

Γιὰ τοὺς λοιποὺς ἐγκαταλείφθηκε ἑξαι-
στικὰ καὶ χάθηκε ἕνας λαμπρὸς πο-
λιτισμὸς τῶν αἰώνων. Ποῖα ἦταν
ἡ αἰτία; Ἡ ξηρασία, ἡ ἐλλειψὶ γῆς,
κάποια φοβερὴ ἐπιδημία, ἐπιδρο-
μὴς ἀπὸ τὸ βορρᾶ; Ἡ κάποιος μυ-
στηριώδης φόβος, ἀγνωστος ἀκόμη
οὐ μᾶς;

Ἰσως νὰ τὸ ἀνακαλύψουν κάπο-
τε οἱ ἀρχαιολόγοι, ποὺ μελετοῦν
ὅ,τι ἐκεῖ ἀπομένει ἀπ' τὸ θρυλικὸ
αὐτὸ λαό.

Ἱστορικὸ καὶ δραματικὸ μυθιστόρημα ὑπὸ Μιχαὴλ Ζεβακὸ

Η ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΗ ΤΙΤΡΙΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ὁ Γκίζης ὑπόσχεται στὴ Φαῦστα ὅτι θὰ
τὴν κάνει σύζυγό του καὶ βασίλισσα, μό-
λις ἀνεβῇ στὸ θρόνο τῆς Γαλλίας. Τὴν
ἄλλη μέρᾳ ὁ δούκας φεύγει γιὰ τὸ
Μπλουά. Προηγουμένως γράφει στὴ Φαῦ-
στα μιὰ ἐπιστολή, ποὺ εἶναι πολὺ ἐνοχο-
ποινικὴ. Ὁ Μωρεθέρ κρατᾷ τὸ πρωτό-
τυπο αὐτῆς τῆς ἐπιστολῆς καὶ παραδίδει
στὴ Φαῦστα ἕνα πλαστογραφημένον ἀντί-
στον αὐτὸν ὅτι ἐπὶ τοῦ ἀποσταλμένου γρά-
φου. Ὁ Φαῦστα στέλνει ὁμοίως ἕνα γράμμα
στὸν Ἀλέξανδρο φαρνέζε ὅτι εἶναι ἐτοι-
μὸς νὰ εἰσβάλῃ στὴ Γαλλία μὲ τὸ στρα-
τό του, μόλις πληροφορηθῇ τὸ θάνατο τοῦ
Ἑρρίκου 3ου. Ὁ Παρνταγιάν παρακολου-
θεῖ βῆμα πρὸς βῆμα τὸν ταχυδρόμο, ποὺ
μεταφέρει αὐτὸ τὸ γράμμα. Ἐπειτα ἀπὸ
πολλὰς περιπέτειας συναντῶνται κοντὰ
στὸ Καλαί. Ὁ Παρνταγιάν τοῦ ζητεῖ νὰ
τοῦ παραδῶσιν τὸ γράμμα τῆς Φαῦστας
πρὸς τὸν φαρνέζε.

16ον — «Α, κύριε κόμη, εἶπε ὁ Παρ-
ταγιάν, φωνήκα ἐλκρινῆς ἀπέναν-
τί σας, ἀλλὰ σεῖς δὲν κάνατε τὸ
ἴδιο.

Ὁ ταχυδρόμος κιτρίνισε.

— Ἀς τελειώσουμε, φώναξε θυμωμένα.

Ἔχω πραγματικὰ μιὰ ἐπιστολή πάνω μου.

Καί τί μ' αὐτό;

— Σας ρώτησα ἂν ξέρετε τὸ περιεχό-
μενό της...

— Ὁχι. Ἀλλὰ κι' ἂν τὸ ἤξερα...

Δὲν θὰ μοῦ τὸ λέγατε, βέβαια...

Αὐτὸ τὸ καταλαβαίνω... Δὲν τὸ ξέρετε.

Ὅμως, καί γι' αὐτὸ θὰ σὰς τὸ πῶ...

— Ποιὸς εἰσάστε, κύριε;

— Νομίζω, ὅτι σὰς εἶπα τ' ὄνομά μου.

Εἶμαι ὁ κόμης Ἰωάννης ντὲ Μπαρζανού.

Ἡ ἐπιστολή, κύριε, εἶναι μιὰ διαταγὴ τῆς Φαῦ-
στας πρὸς τὸν φαρνέζε νὰ εἰσβάλῃ στὴ
Γαλλία καὶ νὰ βαδίσῃ ἐναντίον τῶν Παρι-
σιῶν, μόλις τοῦ δοθῇ τὸ σύνθημα...

— Κι' εἰπείτε;

— Κι' εἰπείτε;... Ἀπλούστατᾶ, ἀγα-
πητέ μου κύριε, δὲν θέλω αὐτὴ τὴν ἐπιστολή
νὰ φτάσῃ στὰ χεῖρά του φαρνέζε.

Δὲν θέλετε;... Καί ποιὸς εἰσάστε
σεῖς ποὺ δὲν θέλετε;

Ἐδῶκα ταυτόχρονα τὸ πιστόλι τοῦ ἀπὸ
τῆς θῆκῆς τῆς σέλλας. Ὁ Παρνταγιάν ἔκαμε
τὸ ἴδιο.

— Σκεφθῆτε, κύριε, προτὸν νᾶναι ἀργά,
εἶπε ὁ ἱππότης. Τὸ μόνο ποὺ σὰς ζητῶ
εἶναι νὰ μοῦ δώσετε αὐτὴ τὴν ἐπιστολή.

— Δὲν θέλετε;... Καί ποιὸς εἰσάστε
σεῖς ποὺ δὲν θέλετε;

Ἐδῶκα ταυτόχρονα τὸ πιστόλι τοῦ ἀπὸ
τῆς θῆκῆς τῆς σέλλας. Ὁ Παρνταγιάν ἔκαμε
τὸ ἴδιο.

— Σκεφθῆτε, κύριε, προτὸν νᾶναι ἀργά,
εἶπε ὁ ἱππότης. Τὸ μόνο ποὺ σὰς ζητῶ
εἶναι νὰ μοῦ δώσετε αὐτὴ τὴν ἐπιστολή.

— Δὲν θέλετε;... Καί ποιὸς εἰσάστε
σεῖς ποὺ δὲν θέλετε;

Ἐδῶκα ταυτόχρονα τὸ πιστόλι τοῦ ἀπὸ
τῆς θῆκῆς τῆς σέλλας. Ὁ Παρνταγιάν ἔκαμε
τὸ ἴδιο.

— Σκεφθῆτε, κύριε, προτὸν νᾶναι ἀργά,
εἶπε ὁ ἱππότης. Τὸ μόνο ποὺ σὰς ζητῶ
εἶναι νὰ μοῦ δώσετε αὐτὴ τὴν ἐπιστολή.

— Δὲν θέλετε;... Καί ποιὸς εἰσάστε
σεῖς ποὺ δὲν θέλετε;

Ἐδῶκα ταυτόχρονα τὸ πιστόλι τοῦ ἀπὸ
τῆς θῆκῆς τῆς σέλλας. Ὁ Παρνταγιάν ἔκαμε
τὸ ἴδιο.

— Σκεφθῆτε, κύριε, προτὸν νᾶναι ἀργά,
εἶπε ὁ ἱππότης. Τὸ μόνο ποὺ σὰς ζητῶ
εἶναι νὰ μοῦ δώσετε αὐτὴ τὴν ἐπιστολή.

— Δὲν θέλετε;... Καί ποιὸς εἰσάστε
σεῖς ποὺ δὲν θέλετε;

Ἐδῶκα ταυτόχρονα τὸ πιστόλι τοῦ ἀπὸ
τῆς θῆκῆς τῆς σέλλας. Ὁ Παρνταγιάν ἔκαμε
τὸ ἴδιο.

— Σκεφθῆτε, κύριε, προτὸν νᾶναι ἀργά,
εἶπε ὁ ἱππότης. Τὸ μόνο ποὺ σὰς ζητῶ
εἶναι νὰ μοῦ δώσετε αὐτὴ τὴν ἐπιστολή.

— Δὲν θέλετε;... Καί ποιὸς εἰσάστε
σεῖς ποὺ δὲν θέλετε;

Ἐδῶκα ταυτόχρονα τὸ πιστόλι τοῦ ἀπὸ
τῆς θῆκῆς τῆς σέλλας. Ὁ Παρνταγιάν ἔκαμε
τὸ ἴδιο.

— Σκεφθῆτε, κύριε, προτὸν νᾶναι ἀργά,
εἶπε ὁ ἱππότης. Τὸ μόνο ποὺ σὰς ζητῶ
εἶναι νὰ μοῦ δώσετε αὐτὴ τὴν ἐπιστολή.

— Δὲν θέλετε;... Καί ποιὸς εἰσάστε
σεῖς ποὺ δὲν θέλετε;

Ἐδῶκα ταυτόχρονα τὸ πιστόλι τοῦ ἀπὸ
τῆς θῆκῆς τῆς σέλλας. Ὁ Παρνταγιάν ἔκαμε
τὸ ἴδιο.

— Σκεφθῆτε, κύριε, προτὸν νᾶναι ἀργά,
εἶπε ὁ ἱππότης. Τὸ μόνο ποὺ σὰς ζητῶ
εἶναι νὰ μοῦ δώσετε αὐτὴ τὴν ἐπιστολή.

— Δὲν θέλετε;... Καί ποιὸς εἰσάστε
σεῖς ποὺ δὲν θέλετε;

Ἐδῶκα ταυτόχρονα τὸ πιστόλι τοῦ ἀπὸ
τῆς θῆκῆς τῆς σέλλας. Ὁ Παρνταγιάν ἔκαμε
τὸ ἴδιο.

— Σκεφθῆτε, κύριε, προτὸν νᾶναι ἀργά,
εἶπε ὁ ἱππότης. Τὸ μόνο ποὺ σὰς ζητῶ
εἶναι νὰ μοῦ δώσετε αὐτὴ τὴν ἐπιστολή.

— Δὲν θέλετε;... Καί ποιὸς εἰσάστε
σεῖς ποὺ δὲν θέλετε;

Ἐδῶκα ταυτόχρονα τὸ πιστόλι τοῦ ἀπὸ
τῆς θῆκῆς τῆς σέλλας. Ὁ Παρνταγιάν ἔκαμε
τὸ ἴδιο.

— Σκεφθῆτε, κύριε, προτὸν νᾶναι ἀργά,
εἶπε ὁ ἱππότης. Τὸ μόνο ποὺ σὰς ζητῶ
εἶναι νὰ μοῦ δώσετε αὐτὴ τὴν ἐπιστολή.

— Δὲν θέλετε;... Καί

Ο κόμης Καπέλλο κτύπαζε κατάπληκτος τον Παρνταγιάν.
— Εύχαριστώ, κύριε, ψιθύρισε στο τέλος.

— Σας προειδοποίησα, ότι το μόνο που ήθελα, ήταν να κάμω τα σχέδια της Φαύστας ν' αποτύχουν, απάντησε ο ιππότης. Αυτό έγινε. Άλλα δεν θα τ' έκανα ποτέ να χρησιμοποιήσω μια έπιστολή, που έπεσε στην κατοχή μου, για να παραδώσω μια γυναίκα στο δήμο. Αυτή την έπιστολή την ξεχάσα κιόλας. Είσατε ήσυχος τώρα;
— Ναί, απάντησε ο πληγωμένος. Σας εύχαριστώ και πάλι και σας εύλογώ... Μπορώ τώρα να πεθάνω ήσυχος...

— Άλλα δεν πρόκειται να πεθάνετε, φώναξε ο Παρνταγιάν. Το τραύμα σας είναι σοβαρό, αλλά δεν κινδυνεύει η ζωή σας... Ο πληγωμένος κούνησε θλιβέρα το κεφάλι του. Έπειτα λιποθύμησε.

Ο Παρνταγιάν έτρεξε άμέσως στο αλογό του. Σε μια τσέπη της σέλλας είχε όλα τα απαραίτητα για την έπιθεσι μιας πληγής. Πήρε, λοιπόν, μερικές καθαρές γάζες και επίδεσμους και κατέβηκε στη θάλασσα που απλωνόταν στο άριστερο μέρος του δρόμου. Έβρεξε εκεί τις γάζες και, γυρίζοντας κοντά στον τραυματία, άρχισε να καθαρίζει την πληγή του. Έπειτα από μερικές στιγμές, ο κόμης Καπέλλο άνοιξε τα μάτια του. Το πρόσωπό του είχε συσπασθεί από τον πόνο.

— Έπλυνα την πληγή σας με το νερό της θάλασσας, του εξήγησε ο ιππότης. Τσουζει, βέβαια, αλλά θα σας κάμω καλό... Του έδωσε κατόπιν την πληγή με τους επίδεσμους, που είχε φέρει μαζί του.

— Προσέξτε τώρα, είπε στον τραυματία, σκύβοντας πάνω του. Θα σας σηκώσω στα χέρια μου και θα σας βάλω πάνω στο αλογό μου...

Τόν σηκωσε όπως ένα παιδάκι και τον έβαλε πάνω στο ζώο.

— Θα μπορέσετε να κρατηθείτε ως το Γκραβελίν, που βρίσκεται εδώ κοντά; τον ρώτησε.

— Θα προσπαθώ...
— Έμπρός, λοιπόν. Άν αισθανθήτε το παραμικρό, φωνάχτε με.

Πήρε άμέσως το ζώο από τα χαλινάρια κι' άρχισε να το τραβάει. Κάθε τόσο γύριζε πίσω του και κτύπαζε τον τραυματία, για να βεβαιωθεί, ότι δεν είχε ανάγκη από τίποτε.

Έπειτα από είκοσι περίπου λεπτά, έφτασαν στα πρώτα σπίτια του χωριού.

— Που είναι το πανδοχείο; ρώτησε ο ιππότης.

— Δεν υπάρχει εδώ πανδοχείο, του απάντησε μια χωριάτισσα που κουδέντιαζε

Άπό το έρχόμενο πασχαλινό τεύχος του «ΘΗΣΑΥΡΟΥ», αρχίζει μια πρωτότυπη ιστορική σειρά, εξαιρετικού ενδιαφέροντος, που θα γοητεύσει, θα συγκινήσει και θα συναρπάσει:

Πριγκηπικοί ΕΡΩΤΕΣ

Άγνωστα έρωτικά ειδύλλια, που ξετυλίχτηκαν στην σκιά των θronων και άγνά αισθήματα που λούσθηκαν με δάκρυα ή πνίγηκαν μέσα στο αίμα.

Σπαρτακτικές τραγωδίες βασιλικών και πριγκηπισσών, βγαλμένες από τα μυστικά αρχεία των αυλών της Ευρώπης και συγκλονιστικά δράματα, που άφάνισαν υπάρξεις, συνετάραξαν θρόνους και αιματοκύλησαν λαούς...

μαζί με μερικές άλλες.

— Ποια από σας θέλει τότε να κερδίσει δέκα σκούδα; ξαναείπε ο Παρνταγιάν.

— Εγώ, απάντησε η γυναίκα που είχε μιλήσει πρωύτερα. Άν πρόκειται για να πάρω στο σπίτι μου και να περιποιηθώ αυτό τον ευπαθή, το αναλαμβάνω.

— Έμπρός, τότε.

Έπειτα από μερικές στιγμές, ο κόμης Λουίτζι Καπέλλο ήταν ξεπλυμένος πάνω σ' ένα χωριάτικο κρεβάτι, μέσα σ' ένα ηλιόλουστο και καθαρό δωμάτιο.

— Υπάρχει εδώ κανένας γιατρός; ρώτησε ο Παρνταγιάν.

— Όχι. Άλλ' έχουμε το «μάγο» που γιατρεύει όλες τις πληγές και αμαματίει στη στιγμή τους πνεύματους.

Ο «μάγος» έφτασε σε λίγο. Ήταν ένας γέρος με έξυπνα μάτια και πρόσωπο γεμάτο ρυτίδες.

Έσκυψε άμέσως πάνω στον τραυματία, έλυσε τον επίδεσμο και εξέτασε με μεγάλη προσοχή την πληγή του.

— Όταν τελειώσε την εξέτασή του, πήρε παράμερα τον Παρνταγιάν και του είπε:

— Είναι πολύ σοβαρό το τραύμα του, αλλά θα την γλυτώσει.

— Δόξα σοί ο Θεός! ψιθύρισε ο Παρνταγιάν.

Μιά σκέψη, όμως, πέρασε, ξαφνικά, από το μυαλό του. Άν ο τραυματίας γινόταν

γρήγορα καλά, θα πήγαινε να βρή τον Φαρνέζε, θα του άφηγέτο τί έγινε και θα του έκανε γνωστό το περιεχόμενο της έπιστολής. Αυτό, όμως, δεν έπρεπε να γίνει.

— Είσατε βέβαιος, ότι θα την γλυτώσει; ρώτησε, το «μάγο».

— Άπόλυτα βέβαιος.

— Και θα μπορέσει να συνεχίσει το ταξίδι του;

Ο «μάγος» κούνησε προς τα πίσω το κεφάλι του.

— Άδύνατον, απάντησε. Άν σηκωθεί από το κρεβάτι, προτού περάσουν οκτώ ή μέρες, είναι χαμένος. Άν προσπαθήσει να περπατήσει πριν από ένα μήνα, ή πληγή του θ' ανοίξει και πάλι και θα πρέπει τότε να ξαναρχίσουμε. Άν άνεβεί σε αλλογο προτού περάσουν δυο μήνες, δεν έγγυώμαι για τίποτε.

Δυο μήνες! Ήταν περισσότερο από ό,τι ο Παρνταγιάν χρειαζόταν.

Ο «μάγος» τα κατάφερε σαν τον καλύτερο γιατρό. Έπειτα από τέσσερες ημέρες, είπε στον Παρνταγιάν, ότι ο τραυματίας δεν έκινδυνεύει πια.

Αυτές τις τέσσερες ημέρες, ο ιππότης τις είχε περάσει στο προσκέφαλο του Καπέλλο. Βέβαιος τώρα, ότι ο Ιταλός κόμης δεν θα πέθαινε κι' ότι, από τ' άλλο μέρος, δεν μπορούσε να τρέξει στο στρατόπεδο του Άλεξάνδρου Φαρνέζε, αποφάσισε να φύγει στο Παρίσι. Είχε πολλά πράγματα να κάμει εκεί. Καί, πρώτα-πρώτα, έπρεπε να βρή τον Μωρεβέρ...

Στο Μπλουά

Ένώ ο Παρνταγιάν έτρεχε πάνω σιδηρόδρομο της Δουνκερκής, ο δούκας της Γκιζής, περιστοιχιζόμενος από μια επιδλητική ακολουθία, διευθυνόταν προς το Μπλουά, όπου συγκεντρώνονταν από όλα τα μέρη της Γαλλίας οι αντιπρόσωποι των ευγενών, του κλήρου και του λαού για τη γενική συνέλευσι των τάξεων, που είχε συγκαλέσει ο Έρρίκος 3ος.

Ο βασιλιάς της Γαλλίας διέθετε εκείνη τη στιγμή σαράντα χιλιάδες άνδρες, που βρίσκονταν υπό τις διαταγές ενός έμπειρου πολεμικού και γενναίου αρχηγού, του Κριγιόν.

Ο δούκας της Γκιζής ήταν βέβαιος, ωστόσο, ότι θα κυριαρχούσε απόλυτα στη γενική συνέλευσι των τάξεων. Γιατί ή συντριπτική πλειοψηφία των αντιπροσώπων των ευγενών, του κλήρου και του λαού, ήταν με το μέρος του. Οι εκατόν πενήντα ευγενείς, που τον περιστοιχίζαν, έξ' άλλου, είχαν στηρίξει σ' αυτόν όλες τις έλπίδες τους κι' ήταν έκτος από κάθε αμφιβολία, ότι θα θυσιάζονταν πρόθυμα για να τον προστατεύσουν από κάθε κίνδυνο.

Πλησίαζαν τώρα στο Μπλουά.

Ο δούκας προχωρούσε άνεμος στον Μπυσσι-Λεκλέρ, τον Μαινβίλ και τον Μωρεβέρ.

— Έπί τέλους, γλυτώσαμε απ' αυτόν τον Παρνταγιάν, είπε σε κάποια στιγμή ο Μαινβίλ. Όμολογώ, ότι στενοχωρήθηκα που πνίγηκε... Ο θάνατός του ήταν πολύ ήρεμος...

— Και βέβαια, συμφώνησε ο Μπυσσι-Λεκλέρ... Θα προτιμούσα να τον ξεκοιλιάζα με τ' εἶφος μου.

Πλησίαζαν στο μικρό χωριό Βιλλερμπόκ.

Καμιά εξηγητική ευγενεί, που αντιπροσώπευαν τους μεγάλους άρχοντες που είχαν συγκεντρωθεί από όλα τα μέρη της Γαλλίας στο Μπλουά, υποδέχθηκαν εκεί τον δούκα της Γκιζής.

Την ώρα εκείνη, ο βασιλιάς της Γαλλίας βηματίζει νευρικά μέσα στο μεγάλο γραφείο του, στον πρώτο όροφο του πύργου.

Κάθε τόσο, πήγαινε σ' ένα από τα παράθυρα και κτύπαζε προς το μέρος της τετράγωνης αυλής που απλωνόταν κάτω από τα πόδια του.

Ο Έρρίκος 3ος περίμενε τον δούκα της Γκιζής.

Ένας λόχος Έλβετών είχε παραταχθεί στην τετράγωνη αυλή. Άλλοι στρατιώτες όπλισμένοι με αρκεβούζια βρίσκονταν στην ταράτσα του πύργου. Στους διαδρόμους δεκάδες ευγενείς, που ήταν όπλισμένοι σαν να πήγαιναν σε πόλεμο, συζητούσαν σιγά.

Όλοι τους είχαν συλλογισμένο ύφος.

Μέσα στο βασιλικό γραφείο σιέκονταν

καμιά είκοσαριά ευγενείς. με τα μάτια τους στηλωμένα στον Έρρίκο 3ο. Όλοι άγωνιούσαν. Μόνον η Αικατερίνη των Μεδίκων, που συζητούσε σε μια γωνιά με τον εξομολογητή της, φαινόταν ήρεμη.

— Που είναι ο Μπιρόν; ρώτησε σε κάποια στιγμή ο βασιλιάς. Γύρισε;

— Στις διαταγές σας, μεγαλειότατε, απάντησε ο στρατάρχης, κάνοντας ένα βήμα προς τα εμπρός.

Ο Αρμάνδος ντε Γκοντά, βαρώνος ντε Μπιρόν, ήταν την εποχή εκείνη εξήντα τεσσάρων χρόνων. Άλλα φαινόταν πολύ νεότερος.

— Ά, είσαι εδώ, άνδρείε μου; του είπε ο Έρρίκος 3ος. Σου είχα δώσει άδεια να λείψεις οκτώ ημέρες και φοβόμουν ότι δεν θα σε είχα σήμερα κοντά μου.

— Έμαθα πως θάφτανε ο δούκας της Γκιζής κι' έτρεξα για να του υποβάλω τα σχέδια μου, απάντησε ειρωνικά ο στρατάρχης. Έλτίζω να μην έφτασα αργά...

Όλοι έσκασαν στα γέλια.

Έκείνη τη στιγμή, ακούστηκε θόρυβος στην τετράγωνη αυλή.

Ο Έρρίκος 3ος χλώμιασε.

— Καλάμπρα, είπε, πήγαινε να ιδής τι τρέχει.

Το ήξερε πολύ καλά. Ο Γκιζής είχε φτάσει. Άλλ' ο βασιλιάς έκανε πως το άγνοούσε.

Ο Καλάμπρα γύρισε έπειτα από μερικές στιγμές.

— Μεγαλειότατε, είπε, έφτασε ο δούκας της Γκιζής.

— Ά! Έκαμε ο Έρρίκος με άδιαφορία που φάνηκε παράξενη και στην ίδια τη μητέρα του. Ο δούκας της Γκιζής εδώ;...

Και τί ήθελε να κάμει;

Πήγε άμέσως στο βάθος του δωματίου και κάθισε σε μια ψηλή έδρα που βρισκόταν εκεί.

Ακούγονταν τώρα βήματα ανθρώπων που ανέβαιναν. Όλοι οι ευγενείς της ακολουθίας του Γκιζή τον συνόδευαν.

Ο Κριγιόν φοβήθηκε ότι θα μπορούσε να προκληθεί συμπλοκή μέσα στο βασιλικό γραφείο και προσπάθησε να σώσει την κατάσταση. Έτρεξε, λοιπόν, στο κεφαλόσκαλο και είπε δυνατά:

— Κύριε δούκα της Γκιζής, κύριε δούκα της Μαβένης, κύριε καρδινάλιε της Λωρραίνης, ή αυτό το μεγαλειότης με έπεφούρισε να σας πω ότι θα σας δεχτή σε άκρόσισι. Κύριοι, προσέδσε απευθυνόμενος στους άλλους, ευρεστηθήτε να περιμένετε...

Οι ευγενείς που συνόδευαν τον Γκιζή άναγκάστηκαν να μείνουν στη σκάλα, ενώ οι τρεις άδελφοί εξακολούθησαν να προχωρούν.

Ο Κριγιόν τους άνοιξε την πόρτα του βασιλικού γραφείου και κατόπιν την έκλεισε πίσω τους.

Οι τρεις άδελφοί προχώρησαν προς το βάθος της αίθουσας, όπου καθόταν ο Έρρίκος 3ος. Ο βασιλιάς τους κτύπαξε άδιάφορα. Ούτε ένας μύς δεν κινήθηκε πάνω στο πρόσωπό του.

Ο δούκας της Γκιζής, που δεν μπορούσε να κρύψει τα αισθήματά του, όπως ο Έρρίκος 3ος, έγινε κατακίτρινος βλέποντας αυτή την παγερή υποδοχή. Τρία βήματα αυτή την παγερή υποδοχή. Τρία βήματα μπροστά από το ψηλό καθίσμα που χρησίμευε για θρόνος του βασιλιά, σταμάτησε κι' έκαμε μια βαθειά υπόκλιση. Το ίδιο κι' οι άδελφοί του.

Ο Έρρίκος 3ος έκαμε πως τον πρόσεξε μόλις εκείνη τη στιγμή. Και χωρίς ν' αφήσει τη στιγμή, του ρώτησε:

— Σεις είσατε δούκα;... Τί έχετε να μάς πείτε;

Συμφιλίωσις

Εκείνοι που βρίσκονταν μέσα στην αίθουσα και που ήταν όλοι φίλοι του βασιλιά κατάλαβαν πως ή αποφασιστική στιγμή είχε φτάσει. Τα χέρια τους πήγαν αμέσως στα λαβές των εἰφων τους.

— Μεγαλειότατε, απάντησε ο δούκας με σταθερή φωνή, όπως έχετε ο άδελφός μου καρδινάλιος προτάσσει το κλήρο με τον καρδινάλιο ντε Μπουρμπόν. Ή παρουσία του στη γενική συνέλευσι που εδοκίμασατε να συγκαλέσετε σ' αυτή την πόλι, είναι, λοιπόν, άπαραίτητη...

— Και σεις, δούκα; ξαναρώτησε ο Έρρίκος 3ος με το ίδιο άγέρωχο ύφος.

— Μεγαλειότατε, συνέχισε ο Γκιζής, ξέ-

Άπό το έρχόμενο πανηγυρικό Πασχαλινό τεύχος του «ΘΗΣΑΥΡΟΥ» αρχίζει μια νέα συναρπαστική σειρά από συγκινητικές και πνευμένες αληθινές ιστορίες του

ΒΕΡΘΕΡΟΥ

ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΚΑΡΔΙΕΣ στα ξένα

Έλληνες και Έλληνίδες στην ξενιτιά που αγάπησαν και θυσιάστηκαν, προσδόθηκαν και μισησαν και που οι ραγιμένες καρδιές τους άπαγορεύουν τραγικές θυσίες και φέρνουν συγκλονιστικές συμφορές που σφραγίζονται με τον πιο θλιβερό θάνατο...

Τρυφερά ειδύλλια κι' άτυχες άγάπες, έρωτικά δράματα και θανάσιμες ζηλιές κι' εκδικήσεις συνθέτουν μια από τις πιο πρωτότυπες σειρές του έκλεκτου συνεργάτου μας, που θα συγκινήσουν βαθειά τους άναγνώστες μας.

ρετε ότι ο άδελφός μου δούκας της Μαβένης προτάσσει να ενώνουν μαζί με τον στρατάρχη κόμητα ντε Μπρισσάκ...

— Άλλά, είπε ο Έρρίκος 3ος δεν σας ρωτώ για τους άδελφούς σας. Είμαι παλιν εὐχαριστημένος που τους βλέπω μαζί σας... που σας βλέπω και τους τρεις μαζί...

Η έρώτησή μου, όμως, απευθύνεται σε σας: Τί ήρθατε να κάμετε εδώ;

Τη στιγμή εκείνη, ή Αικατερίνη των Μεδίκων σπάρθηκε από το καθίσμά της και πήγε κοντά στο γυίο της.

Ο Γκιζής κτύπαζε ολόγυρα. Άλλ' είδε μόνον έθρικά πρόσωπα. Λίγα ακόμη κι' οι άνθρωποι αυτοί θα ρίχνονταν πάνω του.

Σκέφθηκε άμέσως να καλέσει τους ευγενείς που τον συνόδευαν γιατί έβλεπε πως ή συγκρουσι ήταν αναπόφευκτη. Προτίμησε, ωστόσο να κάμει μία τελευταία προσπάθεια για να την άποφύγει.

— Μεγαλειότατε, απάντησε, δεν άγνο-

είτε ότι είμαι εκπρόσωπος των ευγενών. Ή θέσι μου, λοιπόν, είναι εδώ...

— Άλλά δεν σας ρωτώ για την παρουσία σας στη γενική συνέλευσι, τον διέκοψε ο βασιλιάς. Σας ρωτώ για την παρουσία σας εδώ, σ' αυτό τον πύργο, που είναι ή κατοικία του βασιλιά. Τί ήρθατε να κάμετε;

Η στιγμή ήταν κρίσιμη. Ο Γκιζής, σατισμένος, ψιθύρισε μερικές λέξεις, ενώ ο άδελφός του, ο καρδινάλιος, τον έστρωχνε με τον άγκωνα σαν να του έλεγε: «Τί περιμένουμε;... Άς τραβήξουμε τα ξίφη μας».

Η άτμόσφαιρα έγινε πιο βαρεία έπειτα από τα λόγια αυτά που είπε ο βασιλιάς:

— Είδα πως δεν ήρθατε με τους σας, αλλά με πολυάριθμη ακολουθία... Τα συγχαρητήριά μου, δούκα!

— Μεγαλειότατε! τραύλισε ή βασιλομήτωρ.

Σταματήστε, κυρία! φώναξε απότομα ο Έρρίκος 3ος.Μα τους άγιους, υπάρχει εδώ ένας βασιλιάς. Κι' ο βασιλιάς είναι ένας μόνον!... Όταν, λοιπόν, ο βασιλιάς μιλάει, όλοι πρέπει να σιωπώνουν, άκόμη και σεις, κυρία... Έξάδελφέ μου, προσέθεσε μιλώντας στον Γκιζή, τα συγχαρητήριά μου για τη συνοδεία σας. Ένας μόνον λείπει απ' αυτήν...

— Ποίος, μεγαλειότατε; ρώτησε ο Γκιζής που έγινε κατακίτρινος.

— Ο μοναχός που έπρόκειτο να με σκοτώσει στη μητρόπολι της Σάτρης, απάντησε ο βασιλιάς. Τον ξεχάσατε, λοιπόν, στο Παρίσι;

Αυτά τα λόγια έκαναν την ίδια εντύπωση σαν να είχε πέσει κεραυνός μέσα στην αίθουσα.

Ο δούκας της Γκιζής γύρισε προς την πόρτα κι' ήταν έτοιμος να φωνάξει τους ανθρώπους του. Άλλά, ξαφνικά, ή Αικατερίνη των Μεδίκων πήγε κοντά του και του είπε:

— Δούκα της Γκιζής... και σεις καρδινάλιε... και σεις δούκα της Μαβένης, άκούστε με! Άκούστε τη βασιλισσα! Ο βασιλιάς θέλει να μιλήσω... Δεν είναι άλήθεια ότι το θέλετε, μεγαλειότατε;

Όλοι στέκονταν άκίνητοι σαν αγάλματα. Θάλαες πως δεν άνέπνεαν.

Η Αικατερίνη των Μεδίκων συνέχισε:

— Κύριε δούκα, θα άγνοήτε, βέβαια, ότι άνακαλύψαμε στη Σάτρη μία συνωμοσία εναντίον του βασιλιάς. Ένας μοναχός έπρόκειτο να χτυπήσει το βασιλιά!... Άλλ' ο Θεός άγρυπνεί πάνω στον πρωτότοκο γυίο

ΣΙΩΠΗΛΗ ΔΙΑΜΑΡΤΥΡΙΑ

Μία ιδιαιτική εταιρεία σιδηροδρόμων που εξυπηρετούσε τα περίχωρα της Νέας Υόρκης, αποφάσισε να πάψει να μεταφέρει επιβάτες και να χρησιμοποιήσει τα βαγόνια της για την μεταφορά χοίρων και εμπορευμάτων. Ο διευθυντής της εταιρείας ανακοίνωσε ότι πήρε την απόφασι αυτή επειδή ή μεταφορά ζώων και εμπορευμάτων άφηνει μεγαλύτερη κέρδη. Οι τακτικοί επιβάτες του τραινού, σ' ένδειξι διαμαρτυρίας, ταξίδευαν ένα πρωί όλοι με μάσκες που τους μεταμόρφωναν σε χοίρους!... Το αποτέλεσμα της όμαδής και πνευματώδους αυτής διαμαρτυρίας ήταν να ανασταλή ή μετατροπή των άμαξοστοιχιών.

ΟΙ ΠΕΝΤΕ Α΄ΙΖΕΝΧΑΟΥΕΡ

Τα πέντε άδελφια Άϊζενχάουερ, που μοιάζουν καταπληκτικά μεταξύ τους, όπως βλέπετε και στη φωτογραφία μας, ζουν όλο το χρόνο χωρισμένα, γιατί έλασκουν έντελώς διαφορετικό επάγγελμα ο ένας από τον άλλο. Κάθε χρόνο όμως τους ενώνει για μερικές έβδομάδες ένα κοινό πάθος: το ψάρεμα. Όπως κάθε χρόνο, έτσι κι' έφέτος, οι 5 Άϊζενχάουερ έξανασαντήθηκαν στο Κολοράντο και έδωσαν σ' ένα φωτογράφο την εύκαιρία να πάρη το σπάνιο αυτό ένσταντάι, που παρουσιάζει έξι άριστων προς τα δεξιά τον Έντγκαρ, τον Μίλτον, τον Ήρα, τον Άικ και τον Άρθερ Άϊζενχάουερ.

της εκκλησίας... 'Η απόπειρα αυτή απέτυχε... Ο μοναχός αυτός, για να φτάσει ως τη Σάρτη, είχε ταξιδέψει με τη μεγάλη τριτομηνιά που ξεκίνησε από το Παρίσι... 'Αγνοούσα, απάντησε ο δούκας, ότι θα μπορούσε να υπάρξει σ' όλο το Βασιλείο ένας άνθρωπος τόσο ανόητος και τόσο εγκληματίας για να σκεφτεί να χτυπήσει το Βασιλιά...'

— Καί τώρα, πρόσθεσε η Αικατερίνη των Μεδίκων, ο βασιλιάς θέλει να μάθει ποιος είναι ο σκοπός της επίσκεψής σας. 'Ο Γκίζης κύτταξε τον 'Ερρίκο 3ο, πού, νοιώθοντας πως είχε προχωρήσει περισσότερο από ό,τι έπρεπε, κούνησε το κεφάλι προς τα κάτω για να δείξει ότι συμφωνούσε με τα λόγια της μητέρας του.

Τα πρόσωπα ξεσφίχτηκαν και τα χέρια άφησαν τις λαβές των ξιφών. 'Ο βασιλιάς είχε υποχωρήσει.

— Μεγαλειότητα και σείς κυρία και βασιλίσσα, είπε ο Γκίζης, έχω πραγματικά έναν ειδικό λόγο που μ' έφερε εδώ. 'Ηρθα όχι στο Μπλουά, αλλά στον πύργο του Μπλουά. 'Ηρθα για να ιδω το βασιλιά, Παρακάλεσα τους δύο αδελφούς μου να μ' ακολουθήσουν και πήρα μαζί μου τους φίλους μου ευγενείς γιατί ήθελα να δώσω μεγαλύτερη επισήμοτητα σε ό,τι πρόκειται να πάω... Θα επιθυμούσα, μάλιστα, να βρίσκονταν όλοι οι ευγενείς της Γαλλίας μέσα σ' αυτή την αίθουσα.

— 'Η επιθυμία σας θα εκπληρωθώ, απάντησε ο βασιλιάς. 'Ανοιξε τις πόρτες κι' άφησε όλους να μπουν μέσα!

'Η διαταγή αυτή εκτελέστηκε άμέσως. Οι ευγενείς κι' από τις δυο παρατάξεις που στέκονταν απ' έξω πλημμύρισαν την αίθουσα.

— 'Εξάδελφέ μου, είπε ο βασιλιάς, η επιθυμία σας εκπληρώθηκε. Μιλήστε άφοβα.

— Θα μιλήσω με θάρρος και ειλικρίνεια, απάντησε ο Γκίζης. Μεγαλειότητα, όταν είχα την τιμή να σας ιδω στη Σάρτη, σας είπα ότι η πρωτεύουσα σας ζητούσε επίμονα το Βασιλιά της, γιατί όλοι έκριναν πως η παρουσία του ήταν απαραίτητη κι' ότι δεν μπορούσαν να κάμουν χωρίς αυτόν. Προσθέτω τώρα, μεγαλειότητα, ότι ολόκληρο το Βασιλείο απαιτεί τον τερματισμό της διαιρέσεως και παρακαλεί τη μεγαλειότητά σας να ξαναπαρήν στα χέρια της τα ήνια της κυβερνήσεως. Σεωρήθηκα άδικα ως σήμερα σαν ένας από τους υποκινητές του εμφυλίου πολέμου. Και, δυστυχώς, εκείνοι που ήθελαν να στείρουν τη διαίρεση στο Βασιλείο ήλπισαν πως θα βρισκαν σε μένα έναν άρχηγό της ανταρσίας, ενώ δεν είμαι παρά ένας από τους άρχηγούς του βασιλικού στρατού. 'Αν δεν αποκηρύσσα δημοσία εκείνους που σπέρνουν ζιζάνια, η σιωπή μου θα έθεωρείτο σαν έπισημη συμφιλίωση, αν υποτεθή πως υπήρξε κάποια αντίθεσι ανάμεσα σε σας και σε μένα.

— 'Οχι, δεν υπήρξε ποτέ! φώναξε η Αικατερίνη των Μεδίκων. 'Η έκκληση που ζωγραφίστηκε στα πρόσωπα των ευγενών και των δυο παρατάξεων ήταν απερίγραπτη. Οι φίλοι του Γκίζης δεν μπορούσαν να καταλάβουν πως ο άρχηγός τους είχε παραιτηθεί από όλα τα φιλόδοξα όνειρά του και ζητούσε τώρα να συμφιλιωθεί με το Βασιλιά. Οι βασιλικοί, από τ' άλλο μέρος, είχαν ακούσει ότι χωρίς δυσπιστία αυτά τα λόγια.

— Όσο για τον 'Ερρίκο 3ο, το πρόσωπό του παρέμεινε ανεξίτηλο. Κύτταξε μόνο την μητέρα του, που του έκαμε ένα αδιόρατο νεύμα. Είπε σε λίγο:

— Τα λόγια που είπατε, εξάδελφέ μου, είναι πολύ ευγενικά. Τί κρίμα που μία σκηνη σαν κι' αυτήν δεν έχει για μάρτυρα τον ίδιο το Θεό!

'Η μητέρα του του έκαμε ένα καινούργιο νεύμα. Κι' ο 'Ερρίκος 3ος, που είχε συνηθίσει να καταλαβαίνει όλα τα νοήματα της μητέρας του, σηκώθηκε άμέσως και είπε:

— 'Εξάδελφέ μου, θέλετε να ξαναλάβετε αυτά τα λόγια με το χέρι πάνω στο Εύαγγέλιο;

— Καί βέβαια, μεγαλειότητα, απάντησε ο δούκας. Μόλις γυρίσω στο Παρίσι,

θα πάμε άμέσως στην εκκλησία της Παναγίας καί...'

— 'Αγαπητέ μου εξάδελφε, είπε ο 'Ερρίκος 3ος, υπάρχουν παντού εκκλησίες και παντού μπορεί να βρη κανείς το Θεό, όταν τον ζητήσει. 'Η μητρόπολις του Μπλουά είναι το ίδιο κατάλληλη γι' αυτό τον όρκο, όσο κι' η Παναγία των Παρισίων!...

— Δεν ζητώ τίποτα καλύτερο, είπε ο δούκας. Μπορούμε αύριο...

— Ποιός ξέρει που θα είμαστε αύριο; τον διέκοψε ο βασιλιάς. Θα πάμε άμέσως τώρα...

— 'Ο Γκίζης είχε έναν καινούργιο διαταγμό, που δεν κράτησε, όμως, περισσότερο από ένα δευτερόλεπτο. 'Απάντησε κατόπιν με σταθερή φωνή:

— Είμαι στη διάθεσί σας, μεγαλειότητα. Θα πάμε όποτε βελήσετε...

— Κριγίον, φώναξε τότε ο βασιλιάς, θα πάμε άμέσως τώρα στη μητρόπολη. Κύριοι, πρόσθεσε, θα μάς συνοδεύσετε όλοι... Γιατί πρέπει όλοι ν' ακούσετε αυτό τον όρκο... Καί τώρα επιθυμώ να μείνω μόνος.

Βγήκαν όλοι εκτός από τη μητέρα του. — 'Λοιπόν, μητέρα μου; είπε ο 'Ερρίκος 3ος. Νομίζω, ότι τίποτα πιά δεν μάς εμποδίζει να γυρίσουμε στο Παρίσι... Μόλις τελειώσουν οι εργασίες της συνελεύσεως...

— Νά τί σ' ενδιαφέρει περισσότερο απ' όλα! απάντησε η Αικατερίνη των Μεδίκων. Νά γυρίσει στο Παρίσι, για να συνεχίσει τις διασεκδάσεις σου στο Λουβρό και άλλου, για να οργανώσεις τη μία διασεκδάση έπειτα από την άλλη, χωρίς να συλλογίζεσαι πως ο λαός θα κουραστή να πληρώνει ολόένα και μεγαλύτερους φόρους και θα ξεσηκωθεί και πάλι εναντίον σου... 'Αμυαλο παιδί! 'Αλλά τί σημασία έχει τό να γυρίσης στο Λουβρό, όταν δεν θα είσαι τίποτ' άλλο από μία σκιά βασιλιάς;... Πιστεύεις, λοιπόν, σ' αυτή τη συμφιλίωση;

— Γιατί όχι, αν ο Γκίζης όρκισθί πάνω στο ιερό εύαγγέλιο; είπε ο βασιλιάς.

— Φυλάξου, παιδί μου!

— 'Ω, κυρία, είσατε πολύ καχύποπτη, συνέχισε ο 'Ερρίκος 3ος. Είμαι βέβαιος πως αυτή τη φορά ο Γκίζης είναι ειλικρινής.

'Η Αικατερίνη των Μεδίκων αναστέναξε, αλλά δεν είπε τίποτε.

'Εκείνη τη στιγμή, ο Κριγίον μπήκε στο βασιλικό γραφείο για ν' αναγγείλι στο Βασιλιά ότι όλα ήταν έτοιμα.

— Πάμε, είπε ο 'Ερρίκος 3ος. 'Ολοι οι βασιλικοί ευγενείς περίμεναν εκεί. 'Ο Κριγίον είχε δώσει έντολη σε διάφορες στρατιωτικές μονάδες να παραταχθούν στο δρόμο που ώδηγούσε στη μητρόπολη.

'Ο βασιλιάς πήδησε στο αλόγο του. 'Ο Κριγίον κι' οι αυλικοί του 'Ερρίκου 3ου έ-

καμον το ίδιο.

Ξεκίνησαν άμέσως.

'Ο Γκίζης προχωρούσε πίσω από το βασιλιά. Οι αυλικοί του 'Ερρίκου 3ου, τον άπαιμόνωναν από τους ανθρώπους του.

'Ολοι σιωπούσαν. Γιατί φοβόνταν μήπως αυτή η περίεργη τελετή έκρυβε κάποια παγίδα.

Στη μητρόπολη είχε συγκεντρωθί όλος ο κλήρος του Μπλουά.

'Ο 'Ερρίκος ξεπέζεψε μπροστά στην εκκλησία και μπήκε άμέσως μέσα, ακολουθούμενος σε μικρή απόστασι από τον δούκα της Γκίζης.

'Επειτα από λίγο, η εκκλησία γέμισε από κόσμο. 'Ο πρωθιερέυς έψαλε τότε μία εύχη κι' ύστερα προχώρησε προς το μέρος του βασιλιά και του δούκα της Γκίζης, κρατώντας το Εύαγγέλιο στα χέρια του.

'Ο 'Ερρίκος 3ος είχε σηλώσει τα μάτια πάνω στον Γκίζη. Αυτός άπλωσε τότε το δεξί του χέρι και είπε με σταθερή φωνή:

— 'Ορκίζομαι τόσο για τον εαυτό μου, όσο και για την 'Ιερή Καθολική Συμμαχία; που είμαι άρχηγός της, άπόλυτη πίστι και άφοσίωσι στην Αυτού Μεγαλειότητα το βασιλιάς...

'Ηρθε κατόπιν η σειρά του 'Ερρίκου 3ου. 'Απλωσε το χέρι του και είπε:

— 'Ορκίζομαι φιλία και άγάπη στον δούκα της Γκίζης και στα μέλη της 'Ιερής Καθολικής 'Ενώσεως.

Ζωηρές ζητωκραυγές άκούστηκαν από το μέρος των βασιλοφρόνων ευπατριδών, ενώ οι όπαδοί του Γκίζη έστεκαν σκυθρωποί και άμίλητοι.

'Ο βασιλιάς έδωσε κατόπιν το χέρι του στον δούκα της Γκίζης. Αυτός γονάτισε και το έφερε στα χείλη του.

'Η συμφιλίωση είχε γίνει με τόν έπισπόμετο τρόπο.

Το γεύμα

Το βράδυ, ο 'Ερρίκος 3ος, έδωσε μία μεγάλη δεξίωσι στον πύργο του Μπλουά. Οι όπαδοί του Γκίζη δεν ήταν τώρα σκυθρωποί και άμίλητοι, όπως το πρωί. Φαινόταν τούναντιον πολύ εύχαριστημένοι. Καί το βλέμμα τους γινόταν ειρυνικό, όταν κύτταζαν το βασιλιά.

'Ο 'Ερρίκος 3ος δεν πρόσεξε αυτή τη μεταβολή. 'Αλλ' η μητέρα του κι' ο Κριγίον την πρόσεξαν κι' αυτό τους άνηχσε πολύ.

'Η Αικατερίνη είχε βάλει τον άστρολογο σ' ένα μικρό δωμάτιο, πλάι στην τραπέζα. Μία μικρή τρύπα, που βρισκόταν στην πόρτα, του επέτρεπε να παρακολουθή τα πάντα χωρίς να τον βλέπη κανείς.

'Η γρήα βασιλίσσα ποτέ δεν ήταν περισσότερο άνησυχη. Προαισθανόταν κάποια συμφορά.

Στο βασιλικό τραπέζι, κάθισαν, εκτός από τους τρεις Γκίζες, ο στρατάρχης ντε

Μπιρόν, ο Βολλεκιέ, ο ντ' 'Ομόν, ο ντ' Γκουάστ, ο Κριγίον και οι έπιφανέστεροι από τους όπαδούς της 'Ιερής Καθολικής 'Ενώσεως.

— Μά την Παναγία της Σάρτης, είπε σε κάποια στιγμή ο βασιλιάς, θα ήθελα να έρα τι μούτρα θάκανε ο 'Ερρίκος της Ναβάρρας, αν μάς έβλεπε στο ίδιο τραπέζι. Γελώ και μόνο που το συλλογίζομαι!

— Με την ευκαιρία, είπε ο καρδινάλιος της Λωρραίνης, ξέρετε, Μεγαλειότητα, τί κάνει ο 'Ερρίκος της Ναβάρρας αυτή τη στιγμή; Ξαναγύρισε στη Ρασέλλη, όπου θα προεδρεύει της γενικής συνελεύσεως των ούγενόντων.

— Δεν τον φοβόμαστε πιά, απάντησε ο βασιλιάς. Θα βαδίσουμε εναντίον του και με τη βοήθεια του φίλου μας (κύτταξε το δούκα) θα διαλύσουμε το στρατό του.

— Μεγαλειότητα, είπε ο δούκας της Γκίζης, αν το επιθυμή η Μεγαλειότης σας, θα προπαρασκευάσουμε άμέσως αυτή την έκστρατεία.

— Θα το κάμουμε μόλις γυρίσουμε στο Παρίσι, απάντησε ο βασιλιάς.

Στο γεύμα αυτό συζητήθηκαν ένα σωρό θέματα. Μόνο για τη γενική συνέλευσι των τάξεων δεν έγινε λόγος.

'Η Αικατερίνη των Μεδίκων, παρά τη μεγάλη ηλικία της, κάθισε ως το τέλος του γευματος.

Μετά την άναχώρησι του Γκίζη και των ανθρώπων του, σηκώθηκε από τη θέση της και διευθύνθηκε στο δωμάτιο, όπου είχε άφίσει τον Ρουτζιέρι.

— 'Αλλά, ξαφνικά, είδε έναν άνθρωπο μπροστά της.

— 'Ο Μωρεδέρ! ψιθύρισε με ύπόκωφη φωνή.

— Μάλιστα, κυρία, απάντησε ο Μωρεδέρ, κάνοντας μία βαθειά υπόκλισι.

Συνέχισε έπειτα από μία στιγμή:

— Ναι, κυρία είναι ο Μωρεδέρ, που πυροβόλησε άλλοτε το ναύαρχο ντε Κολινί. Πάει τόσοσ πολλός καιρός από τότε, που φοβόμουν μήπως η Μεγαλειότης σας έχει ξεχάσει το πρόσωπό μου... 'Αλλά βλέπω, ότι έκανα λάθος...

'Η Αικατερίνη των Μεδίκων κύτταξε περιέργα τον άνθρωπο αυτό, που της μιλούσε με τόση άνανδρία και που ξανάφερνε στο μυαλό της ένα σωρό άναμνησεις από το παρελθόν.

— Ναι, του είπε έπειτα από μερικές στιγμές. Είσατε ένας καλός υπηρέτης του Θρόνου... Κάματε πολλά για το γιού μου Κάρλο 9ο.

— 'Οχι, κυρία, απάντησε ο Μωρεδέρ. 'Ο,τι έκανα, το έκανα μόνον για σας.

'Η έπιμονή αυτή έκαμε έντύπωσι στην Αικατερίνη.

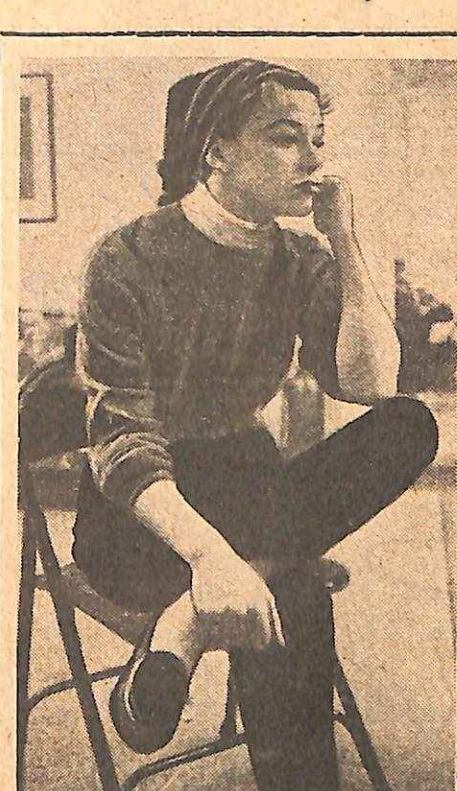
— Πού ήσατε την ημέρα των 'Οδοφραγμάτων; τον ρώτησε ξαφνικά.

— Την ημέρα αυτή, εξυπρέτησα τον δούκα της Γκίζης, απάντησε ο Μωρεδέρ. Τον εξυπρέτησα με ζήλο και πίστι. Συνεργάστηκα στην έπιτυχία των σχεδίων του, όσον άλλοτε στην έπιτυχία των δικών σας. 'Από την ημέρα των 'Οδοφραγμάτων, λοιπόν, είμαι έχθρος δικός σας και του γιου πόν, είμαι 'Ερρίκος 3ου. 'Αν ο βασιλιάς αποφάσιζε να κόψη το λαιμό του δούκα της Γκίζης, το λιγώτερο που θάκανε σε μένα, είναι ότι θα με κρεμούσε.

— Βλέπω, κύριε ντε Μωρεδέρ, ότι είσατε πάντα πολύ έξυπνος, είπε η βασιλίσσα, με παγερό ύφος. Φαντάζομαι, όσώδηποτε μάλιστα, ότι δεν ήρθατε να με βρήτε μόνο και μόνο για να μου δείξετε την έξυπνάδα μου... Τι θέλετε, λοιπόν, από μένα;... Μιλήστε!

— Περιμένα τη διαταγή της Μεγαλειότητός σας για να το κάμω, απάντησε ο Μωρεδέρ. Νά, λοιπόν, τί ήρθα να σας πώ: 'Όταν έξολοθρεύσαμε τους ούγενόντους, ό-ταν για σας, για σας μόνον, διεκινδυνεύσαμε για μία φορά, άλλα δέκα, το αίμα και τη ζωή μου, μου δώσατε ώρισμένες ύποσχέσεις. Περιμένα δέκα χρόνια να τις εκπληρώσετε... Μία μέρα, βλόμενα που μου στο δρόμο σας και το βλέμμα που μου είχατε, μ' έκαμε να καταλάβω, ότι είχατε ξεχάσει αυτές τις ύποσχέσεις... Καί τώρα, ξέρετε γιατί πήγα με το μέρος του κυρία, ξέρετε γιατί έγινα εχθρός δικός σας και του γιού σας;

— 'Η πράγματι, κύριε, είμαι διαφορετική. 'Ολόκληρο αυτό το κεφάλαιο μπορεί να χαθεί σ' ένα και μόνο βράδυ! 'Η έπιμνη, που έξακουσιν στο κοινό οι έγκυροι θεατρικοί κριτικοί, είναι κυριολεκτικά έπιμνη. 'Ο Ευρωπαίος φίλος του θεάτρου

Κατάκοψη, έπειτα από μία εξαντλητική πρόβα στην «Νιούστακ», που έγινωσε μοναδική έπιτυχία στο Μπροντγουάι, η Γερμανίδα ηθοποιός Χίλντεγκαρντ Κνέφ, έχει παραδοθή σε σκέψεις, κάθε άλλο παρά ροβινές!

Η κόλασι του Μπροντγουάι

Η ζωή εκεί των ανθρώπων του θεάτρου είναι άδιάκοπη άγωνία και μαρτύριο

Η ζωή των στάρ του Χόλλυγουντ — που όλοι, βέβαια ξέρουν πόσο σκληρή είναι και με ποιο εξαντλητικό μόχθο εξαγοράζονται η δόξα και τα ύλικά κέρδη — είναι άληθινός παράδεισος, αν συγκριθή με την ζωή των ηθοποιών του Μπροντγουάι.

Κάτω από την φανταχτερή έπιφάνειά του, το θρυλικό αυτό Μπροντγουάι δεν είναι, παρά μία σωστή κόλασι για τους έπιχειρηματίες, τους σκηνωτές, τους ηθοποιούς και όλων γενικά τον κόσμο του θεάτρου. Ο συνθήκες, που επικρατούν εκεί, δεν έχουν την παραμικρή σχέση με τις συνθήκες που υπάρχουν στο ευρωπαϊκό θέατρο. Καί ο Ευρωπαίος ηθοποιός, που θα προσκλήθη στο Μπροντγουάι, συνιστά ένα μ' ίλιγγο, από τις πρώτες ημέρες, πως έχει να ανέβη έναν Γολγοθά, που σπάνια στο τέρας του υπάρχει η λύτρωσι — ή έπιτυχία, η δόξα!

Οι διάφορες ανάμερα στο άμερικανικό και στο ευρωπαϊκό θέατρο αρχίζουν από το ότι, στο Μπροντγουάι, δεν υπάρχει κανένας μόνιμος θεατρικός οργανισμός. Κάθε παράστασι χρηματοδοτείται και από άλλον χρηματοδότη — που πρέπει να διαθέτη αρκετά κεφάλαια και να είναι αρκετά τολμηρός, για να αναλάβη μία τέτοια έπιχειρήσι.

Τα έξοδα, που απαιτούνται, είναι κολοσσιαία. Ένα και μόνο σκηνικό προϋποθέτει δαπάνη 45.000 δολλαρίων — δηλαδή, 1.350.000 νέων δραχμών. Καί το σύνολο των δαπανών για το ανέβασμα ενός θεατρικού έργου με αξιώσεις φτάνει τα 25 ως 30 εκατομμύρια νέες δραχμές.

Φυσικά, το συμπέρασμα που θα σκηματίσθι κάθε... λογικός άναγνώστης, είναι πως, για ν' αποφασίσι κάποιος, όσώδηποτε πλούσιος, έπιχειρηματίας να επενδύσι ένα τέτοιο τεράστιο κεφάλαιο στο ανέβασμα ενός έργου, πρέπει να έχη σιγουρά, αν όχι πως θα κερδίσι τα όπλα, τουλάχιστον πως δεν θα ζημιωθεί.

'Η πραγματικότητα, όμως, είναι διαφορετική. 'Ολόκληρο αυτό το κεφάλαιο μπορεί να χαθεί σ' ένα και μόνο βράδυ! 'Η έπιμνη, που έξακουσιν στο κοινό οι έγκυροι θεατρικοί κριτικοί, είναι κυριολεκτικά έπιμνη. 'Ο Ευρωπαίος φίλος του θεάτρου

διαβάσει, κατά κανόνα, τις κριτικές με μία έμφυτη δυσπιστία και έννοει να διαπιστώσι ο ίδιος, έστω και με ζημία της τσέπης του, ότι το έργο είναι πράγματι κακό.

Στην 'Αμερική, συμβαίνει το αντίθετο. Τρεις κριτικοί — των «Ταίμς της Νέας 'Υόρκης», του «Κήρυξ — Βήμα της Νέας 'Υόρκης» και της «Τζορνάλ 'Αμερικαν» — άποφασίζουν για τα πεπρωμένα μίας παραστάσεως.

'Αν συμβή να κατακρίνουν και οι τρεις το έργο που παίζεται, τότε το έργο αυτό καταδικάζεται άνέκκλητα σε θάνατο — και η άποφασι δεν έφεοδύλλεται σε κανένα δικαστήριο! Ένας Ευρωπαίος συνάδελφός τους... ζηλοτυφώντας, προφανώς, για το άπεριόριστο αυτό κύρος της γνώμης, έγραψε πως οι τρεις αυτοί 'Αμερικανοί κριτικοί, θυμίζον τούς... Ρωμαίους Αυτοκράτορες!

'Αν γυρίσουν το δάχτυλο προς τα κάτω, οι μονομάχοι πρέπει να πεθάνουν!

Δεν είναι, λοιπόν, καθόλου άδικαιολόγητο, ότι, στο Μπροντγουάι, οι έπιχειρηματίες, οι σκηνωτές, οι σκηνογράφοι και οι ηθοποιοί δεν πάνε να κοιμηθούν μετά από την πρειαία, άλλα ξετυκνάνε στο «Σερντιού», στο ρεσταυράν των ανθρώπων του θεάτρου, περιμένοντας με άγανά να διαβάσουν τα πρώινα φύλλα, για να μάθουν την τύχη τους!

Φυσικά, σ' αυτό το δράμα υπάρχει και η αντίστροφη όψι — έκείνη ακριβώς, που κάνει τους έπιχειρηματίες να ριψοκινδυνεύουν, «στο μαυρο και στο κόκκινο», ένα δυσαναπλήρωτο κεφάλαιο.

Μία έπιτυχία στο Μπροντγουάι, παίρνει τέτοιες άνυπολόγιτες διαστάσεις και έξασφαλίζει τέτοια κολοσσιαία κέρδη στον χρηματοδότη της παραστάσεως, που στην Ευρώπη, δεν μπορεί κανείς ούτε να τα φαντασθή.

Με το έργο «'Η αδελφή μου η 'Ελλεν», για ν' αναφέρω ένα παράδειγμα από τα πολλά, ο παραγωγός Λέλαντ Χάινγουρντ κέρδισε 110 εκατομμύρια νέες δραχμές — δηλαδή, 400% στο κεφάλαιό του!

'Ες άλλοι, μία έπιτυχία στο Μπροντγουάι είναι άπέραντα πολυτίμη και για τον ηθοποιό, που τον καθιστάνει έριςτικα. Στο Χόλλυγουντ, ένας στάρ μπορεί να σημειώσι μία μεγάλη έπιτυχία σε μία ταινία και έπειτα να ξεκαθίσι και να κρειαστή να ξεκινήσι από την αρχή. Στο Μπροντγουάι, η έπιτυχία άνοίγει μονομιάς διάπλατο τον δρόμο για την δόξα. Είναι, στην πλήρη σημασία της λέξεως, το «βαπτισμα του πυρός» για τον καλλιτέχνη.

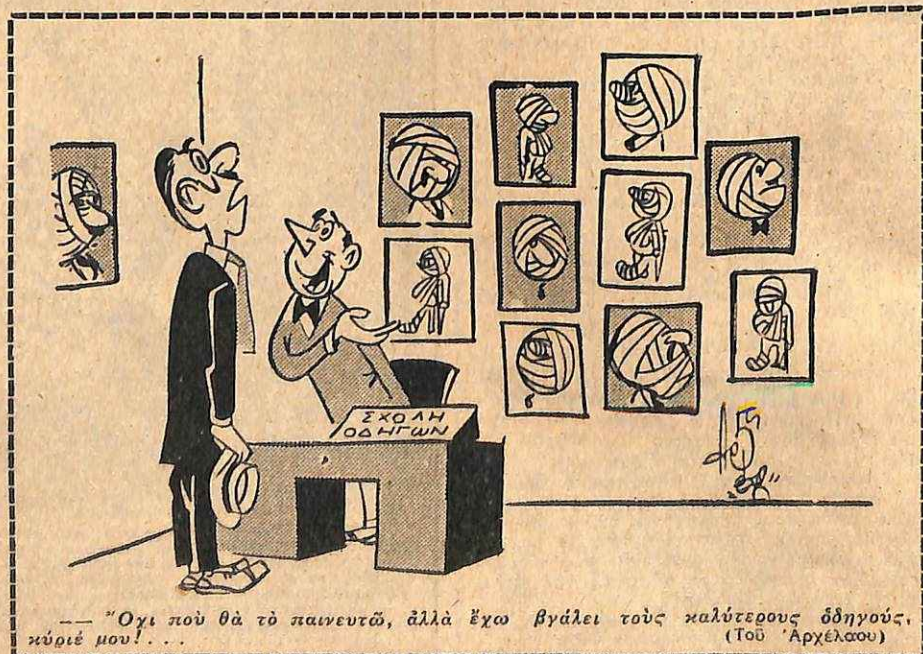
Πόσες πιθανότητες έχει, όμως, ένας ηθοποιός, για να φτάσι σ' αυτό το τέρας, που είναι συγκρόνως και μία λαμπρή άπαρη; Πολύ λίγες, αν κρίνουμε από τα γεγονότα, ότι, στα 100 θεατρικά έργα, μόνον τα 15 ηθοποιώνων έπιτυχία στο Μπροντγουάι. Τα υπόλοιπα καταδραβώνονται άδοξα.

'Επειτα από μία άποτυχία, ο ηθοποιός πρέπει να ξαναρχίσι από το άλφα. Στο μεταξύ, έχει χάσει πολύτιμο χρόνο — χωρίς να λογαριάσουμε τον μόχθο και την ψυχική άπογοήτευσι. 'Εκτός από τις πρόσθετες, που έπάρχουν, άλλολογες μνές, το έργο παίζεται συνήθως δοκιμαστικά, για βοήθοσκοπήσι του κοινού και των κριτικών, σε διάφορες έπαρχιακές πόλεις, όπου ο παραγωγός να άποφασίσι να άντιμετωπίσι το Μπροντγουάι.

Στο διάστημα αυτό, γίνονται πολλές άλλολογες που κάνουν το έργο τόσο άγνωστο, ώστε ο ηθοποιός πρέπει να ξεχάσι όσα έμαθε και να φροντίσι να μάθι έναν καινούργιο σκεδόν ρόλο από την αρχή. Είδικοι «εμπειρογνώμονες του γελίου» παρακολουθούν, όταν το έργο παίζεται στην Βοστώνη, στην φιλαδέλφεια ή στο Νη-τρούι, αν το κοινό γελάι αρκετά και, στην περίπτωση που διαπιστώνουν πως τα γέλια που «είναι άνεπαρκή», παραγγέλλουν το έργο με άσπετες δικές τους έμπνεύσεως, χωρίς, φυσικά, να ρωτήσουν τον συγγραφέα!

Το ίδιο γίνεται, όταν το έργο είναι δράμα, με τους «εμπειρογνώμονες των δακρύων», ενώ, αν συμβαίσι να έχη έναν πολιτικό χαρακτήρα, μετακαλούνται άλλοι ειδικοί, που φροντίζουν να το προσαρμόσουν στην έπισημη πολιτική γραμμή, που ακολουθεί η Κυβερνήσις των 'Ηνωμένων Πολιτειών.

Το άποτέλεσμα είναι, αν πιστέψουμε τις κακές γλώσσες, πως κανείς συγγραφέας δεν άναγνώρισε ποτέ ως τώρα το έργο του, όταν το είδε να παίζεται στο Μπροντγουάι. 'Αλλ' αυτό είναι μάλλον... υπερβολή! — γράφει, με μετριοσυρόνη μία άμερικανική έφημερίδα.

— 'Οχι που θα το παινευτώ, αλλά έχω βγάλει τους καλύτερους δδηγούς, κύριε μου! (Του 'Αρχέλαου)

37

Η διάγνωση του καρκίνου της μήτρας

Με την εξέταση των κυττάρων του κόλπου

Επισημάνθηκε τελευταίως στην Αμερική μια νέα ηλεκτρική μέθοδος διαγνώσεως του καρκίνου της μήτρας ή του τραχήλου της μήτρας. Βασίζεται στη μέτρηση της διαφοράς του ηλεκτρικού δυναμικού μεταξύ του εσωτερικού και του εξωτερικού των μικρών κυττάρων, που προέρχονται από το εσωτερικό του κόλπου.

Η σχετική επιστημονική ανακοίνωση έγινε στη Γυναικολογική Εταιρεία του Σικάγου, από τους δόκτορες Σ. Λάκ, Ράλφ Τζέρεντ και Τζ. Φάκ. Η εξέταση αυτή δεν απαιτεί περισσότερα από 15 λεπτά της ώρας. Γίνεται δε με τον εξής τρόπο:

Ο γιατρός παίρνει ένα δείγμα από τις βλεννώδεις εκκρίσεις του στομίου της μήτρας και το απλώνει πάνω σε μια γυάλινη πλάκα. Ύστερα, βοηθούμενος από το μικροσκόπιο, εισάγει ένα λεπτότατο γυάλινο ηλεκτρόδιο στο εσωτερικό ενός από τα πολυάριθμα κύτταρα που περιέχονται στο έκκριμα. Ένα δεύτερο ηλεκτρόδιο ακουμπάει στο εξωτερικό του ίδιου κυττάρου.

Τα δύο ηλεκτρόδια συνδέονται με ευαίσθητα όργανα μετρήσεως, που δείχνουν τη διαφορά δυναμικού μεταξύ του εσωτερικού και του εξωτερικού του κυττάρου. Ύστερα η μέτρηση επαναλαμβάνεται και σε άλλα κύτταρα, 25-30. Αν, λοιπόν, οι περισσότερες ενδείξεις των οργάνων είναι ελαφρά αρνητικές, η γυναίκα δεν έχει καρκίνο. Αν όμως οι περισσότερες είναι θετικές, υπάρχει κάποιος καρκινώδης όγκος στη μήτρα ή στον τράχηλό της.

Τα πειράματα με τη νέα αυτή μέθοδο, συνεχίζονται, με πολύ ικανοποιητικά αποτελέσματα. Πραγματικά, σε θετικές περιπτώσεις, η επιτυχία φτάνει τα 94% και σε αρνητικές τα 100%.

Ωστόσο πάντως τελειοποιήθηκε και γίνι δεκτή η μέθοδος αυτή, εξακολουθεί να εφαρμόζεται εκείνη που επινόησε το 1943 ο Έλληνοαμερικανός δόκτωρ Παπανικολάου, μαζί με το συνάδελφό του δόκτωρ Τράουτ. Πρόκειται για τη μικροσκοπική εξέταση του εκκρίματος του κόλπου, με την οποία ανακαλύπτεται η ύπαρξη καρκίνου στη μήτρα.

Από το 1923 ακόμη, ο δόκτωρ Παπανικολάου είχε ανακαλύψει, ότι εμφανίζονται παθολογικά κύτταρα στα υγρά του κόλπου των γυναικών, που παύουν από καρκίνο της μήτρας. Πραγματικά, η παρουσία κακοήθων όγκων στη μήτρα, προκαλεί την απόσπαση καρκινωδών κυττάρων από τα τοιχώματά της, μαζί με κανονικά κύτταρα. Τόσο τα μέρη, όσο και τα δε, διατηρούνται για ένα χρονικό διάστημα μέσα στα υγρά του κόλπου.

Η εξέταση, λοιπόν, κατά τη μέθοδο Παπανικολάου, γίνεται

ως εξής: Ο γιατρός παίρνει δείγμα εκκρίματος από το στόμα της μήτρας, είτε εισάγοντας μια σύριγγα βαθεία μέσα στον κόλπο, είτε στριφογυρίζοντας την άκρη ενός εργαλείου στο άνοιγμα του στομίου της μήτρας, ώστε να ακουμπήσει αυτό τον βλεννογόνο.

Επειτα βάζει αυτό το δείγμα πάνω σε ένα γυαλάκι και το στέλνει στο εργαστήριο για εξέταση. Με το μικροσκόπιο, λοιπόν, διακρίνονται καθαρά τα καρκινώδη κύτταρα, και μπορεί μάλιστα να μετρηθεί ο αριθμός τους.

Η μέθοδος αυτή, παρουσιάζει το σοβαρό πλεονέκτημα, ότι μπορεί να εφαρμοσθεί από κάθε γιατρό, στο ιατρείο του, χωρίς να χρειάζεται ειδική πείρα ή ιδιαίτερα όργανα. Αντίθετα, η παλαιότερη μέθοδος της «βιοψίας» (που γίνεται με την εισαγωγή ενός εργαλείου μέσα στον εξεταζόμενο ιστό, και τη λήψη δείγματος από αυτόν για μικροσκοπική εξέταση) απαιτεί παραμονή σε νοσοκομείο.

Η μέθοδος της εξετάσεως του εκκρίματος δεν προκαλεί καθόλου πόνο ή ενόχληση. Αποκαλύπτει δε την παρουσία καρκίνου, ακόμα κι όταν δεν υπάρχουν κλινικά συμπτώματα. Ένώ, λοιπόν, σε τέτοιες περιπτώσεις, είναι δύσκολο να πεισθεί η γυναίκα να υποβληθεί σε βιοψία, δέχεται εύκολα την απλή εξέταση με τη μέθοδο Παπανικολάου.

Η ακρίβεια της μεθόδου αυτής κυμαίνεται από 91 έως 95%, ενώ η βιοψία έχει αποδειχθεί ακριβής μόνο στα 90%. Αν συνδυαστούν περιπτώσεις, η ακρίβεια φτάνει στα 99%. Πάντως, οι ειδικοί φρονούν ότι, αν η εξέταση του εκκρίματος αποδοθεί θετική, πρέπει να επιβεβαιωθεί η διάγνωση με τη βιοψία, πριν υποβληθεί η ασθενής σε ραδιοθεραπεία ή σε χειρουργική επέμβαση.

Συμπεραίνοντας, εξ άλλου, να γίνεται ο έλεγχος αυτός του εκκρίματος σε κάθε γυναίκα που υποβάλλεται σε γυναικολογική εξέταση, ιδίως δε αν έχει περάσει τα 35 χρόνια και αν υποφέρει από αδιαιτιολόγητες αιμορραγίες ή άλλες ανωμαλίες των γεννητικών οργάνων.

Αν η πρώτη εξέταση του εκκρίματος αποδειχθεί αρνητική, καλό είναι να επαναλαμβάνεται κάθε χρόνο. Στην περίπτωση που προηγήθηκε θεραπεία καλοήθων όγκων των γεννητικών οργάνων (π. χ. άφαιρες πολύποδες της μήτρας), συνιστάται να γίνεται εξέταση του εκκρίματος 1 - 3 μήνες μετά τη συμπλήρωση της θεραπείας αυτής.

Τέλος, όταν έχει γίνει χειρουργική ραδιοθεραπεία για ένα καρκίνο της μήτρας, πρέπει κατόπιν να επαναλαμβάνεται η εξέταση του εκκρίματος κάθε 3 μήνες το πρώτο έτος, ώστε να

ανακαλυφθεί τυχόν υποτροπή. Το δεύτερο έτος θα γίνεται εξέταση κάθε 6 μήνες, και κατόπιν μία φορά το χρόνο.

Το Α. C. T. H. και η κορτιζόνη προκαλούν έλκους

Οι γιατροί του δημοτικού νοσοκομείου της Βοστώνης παρατήρησαν ότι οι εκκρίσεις του στομάχου ασθενών που υποβάλλοντο σε καθημερινές ενέσεις ACTH γίνονταν ελαττωμένες ή τέσσερες εβδομάδες στον ίδιο βαθμό δίνεις όσο και των ασθενών που έπασχαν από προχωρημένα έλκη. Ένας ασθενής από όξεια αρθρίτιδα που έθεραπεύετο με ACTH έπαθε έλκη από ένα μήνα στομαχικό έλκος που συνοδεύθηκε και από αιματώσεις. Τα ίδια αποτελέσματα έχει και η κορτιζόνη.

Σημειώσαν ότι το στομάχι των εν λόγω ασθενών προ της έναρξης της θεραπείας με ACTH ή κορτιζόνη ήταν απολύτως υγιές.

Οι επιστήμονες αυτοί συμπεραίνουν ότι η χρήση αυτών των δύο φαρμάκων αντενδύεται στα άτομα που παρουσιάζουν κάποια ευαισθησία στο στομάχι και ότι στα άτομα που έχουν υγιές στομάχι η θεραπεία δεν πρέπει να παρατείνεται επί μακρό χρονικό διάστημα.

Πίνετε νερό!

Πειράματα που έγιναν στο βιοχημικό εργαστήριο του πανεπιστημίου του Ουάσινγκτον, απέδειξαν ότι οι υδαρές τροφές περιορίζουν στο ελάχιστο τους κινδύνους της τερηδόνης. Ο λόγος είναι, κατά τον δόκτωρ Ράλφ Φίλιπς, ότι περνούν ταχύτατα από το στόμα και δεν τριπλώνουν στα μεταξύ των δοντιών διαστήματα, όπως γίνεται με τις σκληρές τροφές.

Ο δόκτωρ Φίλιπς συνιστά τα εξής:

«Δεν μπορούμε, γράφει, να συστήσουμε στους ανθρώπους να τρέφονται με χυλούς. Υπάρχει, όμως, ένα απλούστατο μέσον για να προλάβουμε την τερηδόνα. Κι αυτό είναι να ξεπλένουμε το στόμα μας με άφθονο νερό έπειτα από κάθε φαγητό. Το ίδιο πρέπει να γίνεται και όταν πρόκειται για μια απλή φρυγανιά, ένα καρύδι κλπ. Ο καθαρισμός πρέπει να είναι προ-

σχετικότερος όταν πρόκειται για τροφές που περιέχουν σάκχαρο. Γιατί το σάκχαρο είναι, ως γνωστόν, ο υπ' αριθ. 1 έχθρος των δοντιών».

Πρωτότυπη θεραπεία του ικτέρου

Ο δόκτωρ Χέρτζ επινόησε μια πρωτότυπη θεραπεία του παρατεταμένου ικτέρου. Ανοίγει μια μικρή τρύπα στην κοιλιά και εισάγει από εκεί 100-250 μικρά καπνοσώματα αέρος. Φαίνεται, λοιπόν, ότι ο αέρας αυτός έχει ευεργετική επίδραση στα κύτταρα του ήπατος. Το γεγονός είναι ότι η κίτρινη χροιά του δέρματος εξαφανίζεται έπειτα από μια ή δύο ημέρες κι η τελική θεραπεία έπεται από 6-10 ημέρες. Με ποιά τρόπο έπιδρα ο εισαγόμενος από την κοιλιά αέρας στα κύτταρα του ήπατος δεν είναι γνωστό.

Μην χρησιμοποιείτε για το τίποτε πομμάδες με αντιβιοτικά

Σε μία ανακοίνωση που έκανε στην Ιατρική Εταιρεία του Παρισιού, ο δόκτωρ Μαρσερόν υπογραμμίζει τον κίνδυνο από τη χρήση αλοιφών που περιέχουν αντιβιοτικά ή αντισηπτικά φάρμακα, σουλφαμίδες και παράγωγα της νοβοκαΐνης για ασήμαντες αφορέμιες, όπως π.χ. για ένα σπυράκι, για μια μικρή πληγή, για έναν τοπικό έρπησμο κλπ. Οσονδήποτε μικρή και αν είναι η χρησιμοποιούμενη ποσότητα, ο οργανισμός συνηθίζει σ' αυτά. Αν, λοιπόν, παρουσιασθεί αργότερα μια σοβαρότερη πάθηση, τα φάρμακα αυτά δεν θα έχουν πια την παραμικρή επίδραση. Ο δόκτωρ Μαρσερόν προτείνει να απαγορευθεί η πώληση των αλοιφών αυτών χωρίς συνταγή.

Τα αντιβιοτικά ξεπερνούν τα 180

Αυτό βεβαιώνει σ' ένα τελευταίο φύλλο της η αμερικανική «Επιθεώρηση των αντιβιοτικών». Απ' αυτά, τα 141 έχουν μελετηθεί επαρκώς και 7, που θεωρούνται ως τα πιο ουσιαστικά, δηλαδή η πενικιλίνη, η στρεπτομυκίνη, η χρυσομυκίνη, η χλωρομυκίνη, η βακτριμίνη, η τυροτρίνη και η τετραμυκίνη βρίσκονται στο εμπόριο.

Τα ψυχικά νοσήματα

ΠΡΟΣΒΑΛΛΟΥΝ ΤΟΥΣ ΦΤΩΧΟΥΣ;

Οι έμψυχτοι κινδύνουν και οι ατομικές συγκρούσεις

Τι είδους άτομα νοσηλεύονται συνήθως στις ψυχιατρικές κλινικές;

Η «Αμερικανική Ψυχιατρική Επιθεώρηση» δημοσίευσε τελευταία μια ενδιαφέρουσα μελέτη τριών επιστημόνων από την Καλιφόρνια, πάνω σ' αυτό το ζήτημα.

Από την οικονομική άποψη υποστηρίζουν οι εν λόγω επιστήμονες, οι πελάτες των ψυχιατρικών κλινικών είναι άνθρωποι με μέτρια εισοδήματα. Ελάχιστοι από αυτούς έχουν επίσημα εισοδήματα άνω των 10.000 δολαρίων (300.000 δραχμές) και οι περισσότεροι κερδίζουν κάτω από 5.000 δολάρια (150.000 δραχμές). Έτσι καταρρίπτεται ο θρύλος ότι η πελατεία του ψυχιατρικού κλινικών αποτελείται κυρίως από πλούσιους, άρρενες και γυναίκες. Αυτή η σφαλερή ιδέα οφείλεται στον κινηματογράφο και τα μυθιστορήματα, όπου οι ψυχασθενείς είναι ηλικιωμένοι πλούσιοι, που δεν έχουν σκοτούρες και που η πλῆξη κι η μονοτονία της ζωής τους τους οδηγεί σε διάφορες ψυχασθενείες.

Να τώρα μια χαρακτηριστική στατιστική πάνω στο ζήτημα αυτό.

Επί 100 ψυχασθενών, οι αναλογίες κατά επάγγελμα έχουν ως εξής:

Ελεύθερα επάγγελμα ..	12
Εργάτες μη ειδικευμένοι ..	8
Οικοκυρές ..	23
Περιοδωμένες αντιπροσώπων — πλάσι ..	1
Επιχειρηματίαι ..	4
Φοιτητάι ..	8
Τεχνίτες ..	17
Υπάλληλοι γραφείων ..	18
Άνεργοι ..	9

Από την άποψη του φύλου, οι άνδρες που προσβάλλονται από ψυχασθένεια αντιπροσωπεύουν τα 54% των ασθενών, ενώ η αναλογία των γυναικών είναι 46%. Από τις γυναίκες αυτές, οι μισές, δηλαδή τα 24% του συνολικού αριθμού είναι νοικοκυρές.

Φαίνεται ότι οι γυναίκες που μένουν κλεισμένες στο σπίτι τους, χωρίς να εργάζονται ή χωρίς να έρχονται σε επαφή με τους άλλους ανθρώπους, προσβάλλονται συχνά από ψυχασθενείες.

Ο καπνός, εξ άλλου, δεν φαίνεται να επιδρά στις ψυχικές παθήσεις. Επί 100 ασθενών, οι 50 είναι καπνιστάι και οι υπόλοιποι 50 μη καπνιστάι. Μεταξύ των πρώτων, 4 καπνίζουν πίπα και οι υπόλοιποι τσιγάρα (2 τσιγάρα ως ένα μισή πακέτο την ημέρα).

Μια άλλη ενδιαφέρουσα πτυχή αυτής της μελέτης αναφέρεται στην επίδραση που είχε ο τελευταίος πόλεμος στην ψυχική υγεία του ατόμου.

Οι δύο χώρες που επλήγησαν περισσότερο από τους έναρσιους βομβαρδισμούς είναι η Αγγλία και η Γερμανία, που οι κάτοικοί τους ζούσαν κάτω από ένα συνεχές έφοδο. Σύμφωνα με τη μελέτη των τριών Αμερικανών ιατρών, η «ψυχική υγεία των δύο αυτών χωρών διαταράχθηκε σε

βαθμό τελείως άσημαντο». Ο μεγαλύτερος αριθμός ψυχοπαθών (σε αναλογία με τον πληθυσμό) παρατηρείται, αντίθετα, στις «Ηνωμένες Πολιτείες, που οι κάτοικοί τους δεν γνώρισαν άμεσα τις συνέπειες του πολέμου».

Στις χώρες που επλήγησαν από τους βομβαρδισμούς, αναφέρει η έκθεση των Αμερικανών επιστημόνων, δεν παρατηρήθηκε αύξηση του αριθμού των σοβαρών ψυχώσεων, όπως είναι η σχιζοφρένεια. Τουναντίον, μάλιστα, οι συνήθεις νευρώσεις εσημειώσαν αισθητή μείωση.

Κατά τους Αμερικανούς ψυχιάτρους, σε περιπτώσεις κινδύνου, το άτομο χάνει την αίσθησίν του και ενσωματώνεται μέσα στο σύνολο. Για το λόγο αυτό οι ατομικές νευρώσεις ατονούν και εξαφανίζονται. Τουναντίον, παρατηρούν, οι νευρώσεις αυτές εκδηλώνονται ευκολότερα όταν «το σύνολο του πληθυσμού δεν διατρέχει κινδύνους και ζή σε κατάσταση ασφαλείας».

Ο φόβος για τη ζωή, για την περιουσία μας, για τα προσωπικά μας πράγματα, όταν τον αισθανώμεθα από κοινού μαζί με άλλα άτομα, γίνεται ανεκτός και σπάνια προκαλεί ψυχικές διαταραχές. Σ' αυτές μας σπρώχνουν, τουναντίον, οι ατομικές μας περιπτώσεις, οι συγκρούσεις μας με το περιβάλλον μας, οι αναστατώσεις του αίσθηματικού και ψυχικού μας κόσμου.

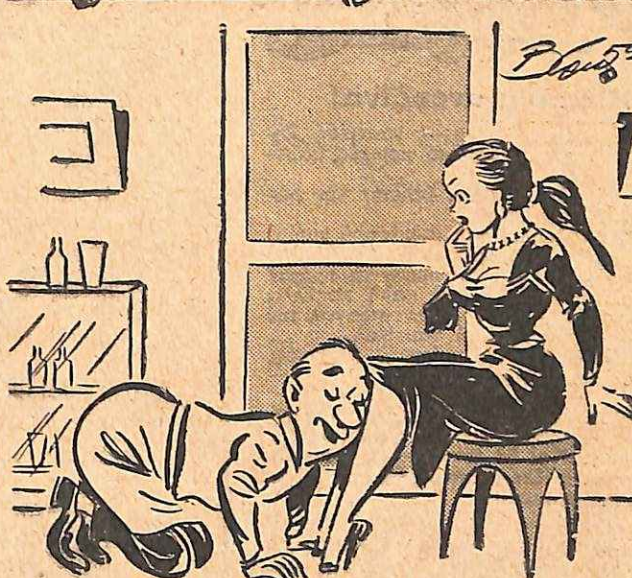
«Η ικανότης του ανθρώπου, γράφει ο δόκτωρ Λότταρ Καλινόβσκι, στο να υπομένει τη φρίκη και τα δεινά του πολέμου φαίνεται απερίοριστη». Και με τη γνώμη του συμφωνούν οι ψυχίατροι όλου του κόσμου.

Στην Ιαπωνία, σύμφωνα με την έκθεση των επιστημόνων που έμελέτησαν επιτόπιως την κατάσταση του πληθυσμού, οι ψυχικές διαταραχές που προσκλήθηκαν από την ατομική βόμβα είναι τελείως άσημαντες, ενώ πριν από τη μελέτη της καταστάσεως όλοι θα φαντάζονταν, πως σ' αποτελέσματα θα ήταν πολύ διαφορετικά.

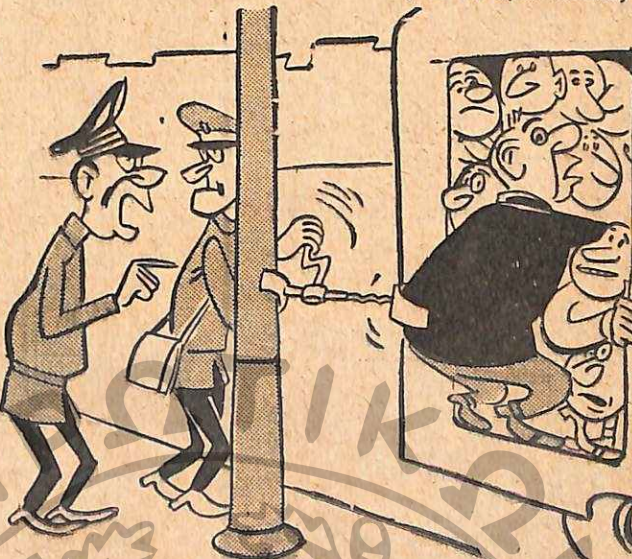
Στην Αγγλία και τη Γερμανία, επίσης, κατά τους τρομερούς βομβαρδισμούς κοριοτοποίησης, δεν παρατηρήθηκαν περιπτώσεις ομαδικής ή ατομικής παραφροσύνης, ούτε μέσα στα καταφύγια ούτε έξω από αυτά. Είναι αξιοσημείωτο, τουναντίον, ότι άτομα που έπασχαν από σχιζοφρένεια ή άλλες ψυχικές διαταραχές γίνονταν τελείως ήρεμα κατά την ώρα του κινδύνου και μόνον έπειτα από αυτόν ξαναγύριζαν στην προηγούμενη κατάστασή τους.

Οι τρεις Αμερικανοί ψυχίατροι καταλήγουν στο συμπέρασμα ότι ο κίνδυνος που απειλεί το μυαλό μας και την ψυχική μας ισορροπία βρίσκεται περισσότερο μέσα μας. Δεν μας φταίνει συνήθως ούτε οι άνθρωποι ούτε τα διάφορα περιστατικά της ζωής μας, αλλά η σφαλερή θέσι που παίρνουμε απέναντί στην ίδια τη ζωή. Αυτή μας κάνει να βλέπουμε τα πράγματα διαφορετικά από ό,τι είναι, να διαστρεβλώνουμε τα γεγονότα, να αποδίδουμε στους ανθρώπους σκέψεις και ενέργειες που δεν έκαναν και να δημιουργούμε έναν ιδιαίτερο κόσμο, που μας απομονώνει ολοένα και περισσότερο από τη ζωή και μας σπρώχνει στην παράνοια και στην τρέλλα.

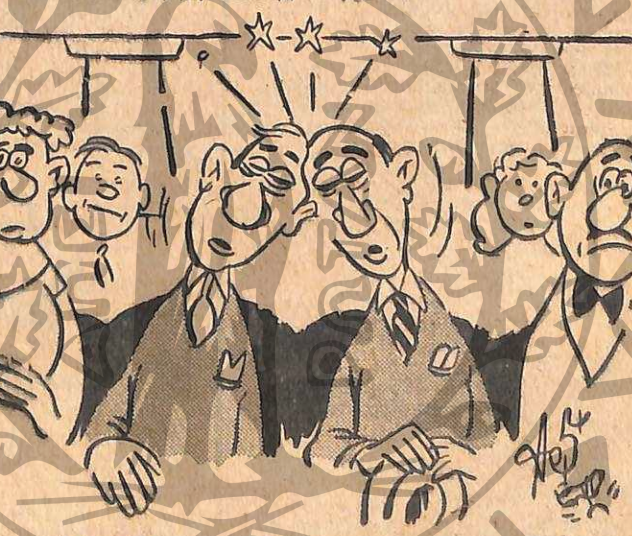
Τελιωτοθεραπεία

Ο γιατρός: Για βήξετε!... (Του Β. Χριστοδούλου)

Πρόσεχε, μη σπάσης το γούλο!

Μεταξύ υπναράδων: «Ω, παρντόν!...» (Του Αρχέλαου)

Χαίρετε

Είχε μια ντουζίνα!

«Ο νεαρός κι' όμορφος ναυτικός, ζήτησε από τον έμποράκο μερικές κάρτ-ποστάλ».

— Τι κάρτ-ποστάλ θέλετε; τον ρώτησε ο έμποράκος.

— Κατάλληλες για μια νεαρή κυρία.

— Νά! Αυτή εδώ είναι κατάλληλη. «Έχει μάλιστα και τυπωμένη τη φράση: «Στην πιο γλυκιά και καλή κοπέλλα του κόσμου». Αυτή την κάρτ-ποστάλ την προτιμούν πάντοτε οι ναυτικοί».

— Ώραία τότε, τούπε ο ναυτικός. Δώστε μου μια ντουζίνα!...

Φιφή: «Ο Ντιντής μου λέει πως είμαι όραία, χαριτωμένη, γοητευτική...»

Κικί: «Και θα παντρευτής έναν άντρα που αρχίζει να σου λη από τώρα τόσα... ψέμματα;»

Η σύζυγος στο σύζυγό της: Τώρα, Νικολάκη, το ξέρεις πολύ καλά, ότι αν δεν μου αγοράσης αυτό το φόρεμα του χορού, θα βάλω τις φωνές, θα λιποθυμήσω, θα με πιάσουν νευρικές κρίσεις κι' ο λογαριασμός του γιατρού θα ξεπεράσει πέντε φορές την τιμή του φορέματος!...

Στο σταθμό.
Ο επιβάτης: Κύριε σταθμάρχα! Προφθάω να τρέξω για ν' αποχαιρετήσω τη γυναίκα μου;
Ο σταθμάρχης: Δεν ξέρω, κύριε. Πόσον καιρό... είσθε παντρεμένος;

— Γιατί δεν βάζεις ένυχρο το δαχτυλίδι σου, παρά ζητάς να σε δανείσω;
— Είναι ένθυμο της θείας μου!... Μου το χάρισε πριν πεθάνη!
— Μά κι' έμένα τα χρήματά μου είναι ένθυμο του πατέρα μου!... Μου τα άφησε πριν πεθάνη!...

Ο πωλητής: Μέσα σ' αυτό το θαυμάσιο αυτοκίνητο, θα έχετε πλήρη άνεση. Θα είσαστε σαν στο σπίτι σας!
Ο αγοραστής (νευρικά): Δεν έχετε άλλη...μάρκα;

— Αγάπη μου, αύριο είναι η επέτειος των γάμων μας. Ξέρεις τί λέω; Νά σφάξουμε την κόττα!
— Γιατί την κακομοίρα; Τί φταίει αυτή;

— Ωστε, δεσποινίς, μαντεύσατε, ότι σκοπεύω να σας ζητήσω σε γάμο; Και πώς το καταλάβατε;
— Μά... αφού αρχίσατε κιόλας να μην χωνεύετε τη μαμά μου!

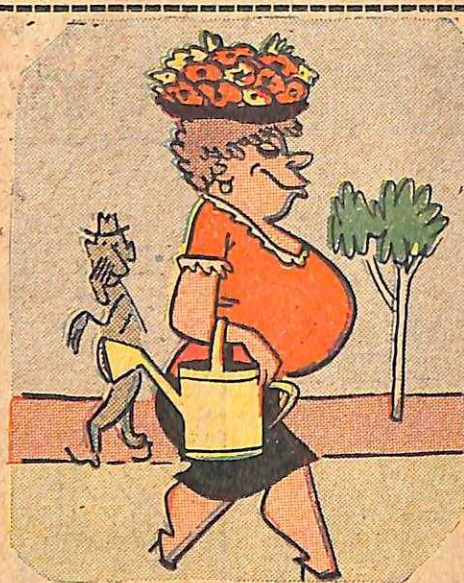
Η πεθερά: Ποιό φόρεμα μου πηγαίνει καλύτερα, γαμπρέ μου;
Ο γαμπρός: Έκείνο που κάνετε ειδικώς για τα ταξίδια!...

Ο δημόσιος υπάλληλος: Μάλιστα, κύριοι! Εργάζομαι υπό τις διαταγές του πιο τυραννικού προϊστάμενου επί 20 χρόνια συνεχώς!...
Ο συναδέλφος του: Και τί μ' αυτό; Εγώ αυτή την εβδομάδα γιορτάζω... την τριακονταετηρίδα των γάμων μου!

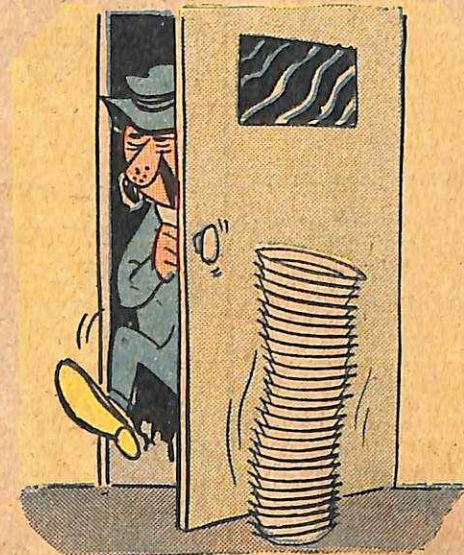
Ο κύριος και η κυρία γυρίζουν σπίτι τους, αφού έκαναν ένα σωρό ψώνια στα μαγαζιά.

— Μανώλη! φωνάζει ξαφνικά η σύζυγος. Κύτταε τί υπέροχο που είναι το εγγύρι!

Κι' ο σύζυγος, άφηρημένος:
— Και πόσο στοιχίζει!

«Ανοιξιότικα... ανσάμπλ!...

«Έχουνε γνώσιν οι φύλακες!...

— Κυρία Διλίκα, ζητώ την... χείρα σας! (Του Αρχέλαου)

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ για τις γυναίκες

ΚΑΛΛΟΝΗ

Το πρωί, αλείψετε τα χείλη σας μ' ένα ελαφρύ στρώμα άμυγδαλόλαδου, πριν τα μακιγιάρετε. Τρίψετε ελαφρά, για ν' απορροφηθή το λάδι, τα σκουπίζετε κι' ύστερα τα βάφετε όπως συνήθως. Έτσι το κραγιόνι απλώνεται καλύτερα και παίρνει μια λαμψή ζωή. Έξ' άλλου, το σχήμα των χειλιών γίνεται κανονικότερο.

Πορτοκάλια για το δέρμα

Για ναχετε δέρμα όμορφο, μαλακό και καθαρό, τρώτε κάθε μέρα τρία πορτοκάλια, που τάζετε ξεφλουδισέ, αλλά δίχως να βγάλετε τη λεπτή άσπρη φλούδα που βρίσκεται μέσα απ' την εξωτερική — γιατί αυτή περιέχει συστατικά ωφέλιμα για την επιδερμίδα.

Για τις φακίδες

«Αν θέλετε να χαθούν απ' το πρόσωπό σας οι τόσο αντίαισθητικές μικρές κιτρινωπές κηλίδες που λέγονται φακίδες, το περνάτε ταχτικά μ' ένα βαμβάκι βρεγμένο μ' όξυζενέ, άφινετε να στεγνώσει μερικά λεπτά και τ' αλείψετε ύστερα με καλό ελαιόλαδο, που γλυκαίνει και τρέφει το δέρμα.

Οι κύκλοι γύρω από τα μάτια

Ξέρετε πως οι μελανοί κύκλοι γύρω απ' τα μάτια οφείλονται πολύ συχνά στα σκουλαρίκια; Οι Σπανιόλες, που επιζητούν αυτά τα στεφάνια γύρω απ' τα μάτια τους, τα προκαλούν φορώντας σκουλαρίκια βαριά. «Αν τώρα έσείς θέλετε να τα εξαλείψετε, κάνετε το αντίθετο: Δοκιμάστε, δηλαδή να μη φοράτε τίποτε στ' αυτιά σας.

Πώς θ' αποφύγετε το διπλοσάγονο

Για ν' αποφύγετε το «διπλοσάγονο», κρατάτε το κεφάλι σας γυρισμένο όσο το δυνατόν περισσότερο προς τα πίσω κι' ανοίγονε το στόμα σας όσο γρηγορότερα μπορείτε. Είναι μία άσκηση λίγο κουραστική, αλλά πολύ αποτελεσματική, τόσο έναντι του διπλοσάγονου, όσο και για τη διατήρησι της όμορφιάς του στήθους.

Χέρια άσπρα κι' απαλά...

Θέλετε ναχετε χέρια άσπρα και απαλά σαν βελουδένια; Αφού τα πλύνετε, περάστε τα με κατακάθια του καφέ. Θα εκπλαγείτε απ' το αποτέλεσμα αυτής της τόσο απλής και οικονομικής συνταγής.

Κούρασι και δίψα

«Όταν έχετε κουρασθή και διψάτε συχνά, πίνετε ένα ποτήρι ζεστό με μπόλικη ζάχαρη. «Η θερμότης απ' ενός, κι' απ' άλλου η ζάχαρη που αφομοιώνεται γρήγορα, παρέχουν πολλή ενέργεια στον οργανισμό σας.

Πώς πρέπει να γελάτε

Ξέρετε, κυρία, να γελάτε; Μην το νομίζετε τόσο εύκολο! Το ειλικρινές γέλιο γίνεται πάντα εύχαριστο, όταν δεν αποτελεί ειρωνεία εις βάρος άλλων. Όταν όμως μπορεί να προσάλη ή να στενοχωρήσει, φροντίστε να το συγκρατήτε με κάθε τρόπο.

Ποτέ το γέλιο δεν πρέπει να ναι θορυβώδες, ή με πολύ ανοιχτό το στόμα, ή συνοδευόμενο από υπερβολικά ζωηρές χειρονομίες.

Μη γελάτε σε ακατάλληλες στιγμές, ή με τις δυστυχίες ή τις άνοσιες των άλλων.

Όταν ακούτε μία άστεία ιστορία, μη γελάτε υπερβολικά δυνατά, ιδίως αν βρίσκεστε σε περιβάλλον σοδαρό και ήσυχο.

Τέλος, απαγορεύεται απόλυτως το γέλιο στην εκκλησία ή σε μία θρησκευτική τελετή.

Για τα γουναρικά

Πριν φυλάξετε τα γουναρικά σας, χτυπήστε τα και καθαρίστε τα καλά. Χτενίστε τα, αν έχουν τρίχωμα μακρύ και μαλακό.

Τυλίξτε τα με φρεσκοτυπωμένες έφημερίδες και βάλτε τα μέσα σε χαρτονένια κουτιά, αλειμένα εσωτερικά με νερό. Η μυρωδιά του νεφτιού και της τυπογραφικής μελάνης απομακρύνει το σκόρο. Αφού σκεπάσετε το κουτί, κολλάτε δλογυρά ένα χαρτί, ώστε να μη μπορεί να εισχωρήσει τίποτε.

Προκειμένου για γούνινο παλτό, το βάψτε μέσα σε μία μεγάλη σακκούλα από χοντρό χαρτί και μεταχειρίζεσθε πάλι τις παραπάνω προφυλάξεις. (έφημερίδες, νεφτι, κόλλημα χαρτιού).

Πορτοκάλια για το δέρμα
Μίνα Μωάρον

Οι δίδες γίνονται επιχειρηματίες

Από το εργαστήριο της Έστερ Ουίλλιαμς ως το κατάρτισμα φωτογραφικών ειδών του Τζέρυ Λιούις

Από κάποια απρόβλεπτη ατυχία, χρεωκοπούσαν κι' έκλειναν τις πύλες τους τα στούντιο του Χόλλυγουντ, καθώς και των άλλων «κινηματογραφουπόλεων» του κόσμου, λίγοι απ' τους αγαπημένους μας στάρ θάμεναν δίχως δουλειά. Γιατί οι περισσότεροι απ' αυτούς «βαστάνε πισινή», έχουν δηλαδή αποκτήσει κι' άλλες επαγγελματικές ειδικότητες ή έχουν δημιουργήσει αποδοτικές επιχειρήσεις.

Η κοκκινομάλα Άρλεν Ντάλ, επί παραδείγματι, κερδίζει ήδη αρκετά, γράφοντας τακτικά μία «γυναίκα στηλη» που δημοσιεύεται σε διάφορες αμερικανικές εφημερίδες. Επιπλέον, σχεδιάζει πρωτότυπα και σκανδαλιστικά γυναικεία εσώρουχα. Η πρώτη «κρεασιόν» της ήταν ένα υπέροχο νυχτικό, που βρίσκεται κιόλας στην αμερικανική αγορά. Τέλος, σκοπεύει να δημιουργήσει μία «αλυσίδα» ισοτιπούσαν καλλυνής.

Είναι κάτι υπέροχο να συνδυάζει κανείς την ιδιότητα του ήθοποιου και του επιχειρηματία; Λέει με περηφάνεια, καθώς παιγνιόεργαται μεταξύ του Χόλλυγουντ και των γραφείων της, που βρίσκονται 5.000 χιλιόμετρα μακριά, στο «Εμπάιρ Στέιτ Μπάλντινγκ» της Ν. Υόρκης.

Η Ρόζμαρ Κλουέι διευθύνει ένα κατάστημα, στο Χόλλυγουντ, που έχει ειδικευθεί σε όραμα και πρακτικά συγχρόνως φορέματα σπόρ. Έτσι της άρεσει, άλλωστε, να ντύεται και η ίδια.

Η Έστερ Ουίλλιαμς διατηρεί στο Λος Άντζελες ένα περίφημο ρεστωράν, που κάνει χρυσές δουλειές. Η Τζέιν Ράσελ έδειξε ενδιαφέρον επαγγελματικό για το διάκοσμο των φιλμ. «Οι άντρες προτιμούν τις ξανθές» και «Το μεγάλο ουράνιο τόξο», γιατί είναι κι' η ίδια επαγγελματίας των εσωτερικών διακοσμήσεων. Τελευταίως μάλιστα, διέθεσε όλες τις ελεύθερες ώρες της για τα σχέδια της διακοσμήσεως ενός προτύπου σπιτιού για παλαιούς πολέμιους.

Μολοντί είναι πολυάσχολος στα στούντιο, ο Τζωρτζ Μονγκόμερυ, βρήκε ωστόσο τον καιρό να καλλιεργήσει μία έμφυτη κλίση του και να την αναπτύξει σε επικερδέστατη επιχείρηση. Η εξέλιξη του αυτή άρχισε από τότε που παντρεύτηκε την τραγουδίστρια Ντίνα Σαρ κι' αγόρασε ένα σπίτι στο Έντισον της Καλιφορνίας. Εκεί, σκάρωσε ένα μικρό ξυλουργικό εργαστήριο, για να φτιάχνει πρωτότυπα κι' ωραία είδη επιπλώσεως, έτσι για να περνάει την ώρα του.

Ενα βράδυ, λοιπόν, φιλοξενούσε το φίλο του Άλαν Λάντ, με τη γυναίκα του. Η κ. Λάντ θαύμασε ιδιαίτερα μία μικρή βιβλιοθήκη, κι' όταν η Ντίνα της είπε πως την είχε φτιάσει ο άντρας της, τον παρακάλεσε να σχεδιάσει και γι' αυτούς ένα-δύο επιπλά.

Ο Μονγκόμερυ δεν αρνήθηκε. Ύστερα ικανοποίησε κι' άλλες τέτοιες παρακλήσεις διαφόρων φίλων του. Ανέλαβε μάλιστα και παραγγελίες, κι' έτσι αναγκάστηκε να πάρει ένα βοηθό και να μεγαλώσει το εργαστήριό του.

Σήμερα, έχει ένα μεγάλο εργοστάσιο επιπλοποιίας και στέλνει τα προϊόντα στις τέσσερες άκρες των Ηνωμ. Πολιτειών.

Μα κι' ο Άλαν Λάντ έχει μίαν άλλη δουλειά, έξω απ' τα στούντιο: Είναι δηλαδή πτηνотρόφος, και κερδίζει όχι λίγα.

Η Βιρτζίνια Μάγιο προτίμησε να δημιουργήσει ένα μεγάλο «ράντς», με

κοπάδια, βωδιών, κάπου στην Άριζόνα. Έχει τα 50 % αυτής της επιχείρησεως.

Την ίδια επιχείρηση προτίμησε και η Γκέρνι Γκάρσον. Το κτήμα της βρίσκεται στο Τέξας. Ευδιαφέρεται δε τόσο πολύ γι' αυτό, ώστε ένθουσιάζεται όταν οι ντόπιοι τη λένε «Γκάρσον ή κτηνοτρόφος».

Παράλληλα με την όμορφη της, η Τζέιν Ράσελ έχει κι' ένα γερό επιχειρηματικό μυαλό. Αφού παντρεύτηκε μαζί της, ο Τζέρυ Στέφεν, ο πρώην σύζυγος της Σόνιας Χένι, εγκατέλειψε το επαγγελματικό πατινάζ κι' έγινε ένας απ' τους καλλίτερους ασφαλιστές του Λος Άντζελες. Η Τζέιν τόν βοηθούσε, λοιπόν, στη δουλειά του, ενώ συγχρόνως αναλάμβανε και οικοδομικές εργολαβίες. Τελευταίως έχτισε μία μεγάλη πολυκατοικία — ενώ συγχρόνως πήρε διαζύγιο και ξαναπαντρεύτηκε μ' ένα επιχειρηματία αυτοκινήτων.

Ο πασίγνωστος κωμικός Τζέρυ Λιούις διατηρεί ένα κατάστημα φωτογραφικών ειδών για ερασιτέχνες.

Άλλα κι' οι διευθύνται

Η Έστερ Ουίλλιαμς διατηρεί ένα περίφημο ρεστωράν, στο Λος Άντζελες.

Ο κωμικός Τζέρυ Λιούις λατρεύει τη φωτογραφική τέχνη και διατηρεί ένα κατάστημα φωτογραφικών ειδών.

των στούντιο φροντίζουν, για κάθε ενδεχόμενο, να έχουν έξασφαλίσει κι' άλλους πόρους. Έτσι, ο Νεγκουλέσκο, που γύρισε τα φιλμ «Πώς να παντρευτείτε εκατομμυριούχο» και «Πιστεύω στον έρωτα», μπορεί πάντα να επιδοθεί στη ζωγραφική. Κι' είναι βέβαιος για την επιτυχία του, γιατί χρησιμοποιεί έντελως άσυνήθιστη τεχνική και υλικά.

Μία μέρα, στο τμήμα ρεσιταρίου της «Τουέντιθ Τσέντσουρ» βρήκε τυχαίως μία μπουτίλια μελάνι για μαρκάρισμα. Βούτηξε τότε μέσα το χοντρό του δάχτυλο και σχεδίασε μ' αυτό μία σιλουέτα πάνω σ' ένα χαρτί περιτυλίγματος. Το αποτέλεσμα αυτής της δοκιμής του, ήταν τόσο ενθαρρυντικό, ώστε από τότε σκιστάει μ' αυτό τον περίεργο τρόπο διάφορες γνωστές προσωπικότητες του κόσμου των φιλμ. Όταν βρισκότανε στη Ρώμη, έγινε μία έκθεσις 50 τέτοιων έργων του, και ζήτησαν πολλοί να τ' αγοράσουν.

Ο Λέο Τζέν υπήρξε ένας ικανός δικηγόρος, πριν γίνει ήθοποιος. Στον πόλεμο, εξάσκησε και πάλι το παλιό αυτό επάγγελμά του. Παρευρέθηκε δηλαδή, ως βοηθός εισαγγελέως, στη δίκη των υπευθύνων ενός γερμανικού στρατοπέδου συγκεντρώσεως.

Τέλος, ο Βάν Τζόνσον έμαθε στην έντελεια στενοδακτυλογραφία, τον καιρό που σκόπευε να επιδοθεί σε επιχειρήσεις, κι' έτσι είναι βέβαιος πως μπορεί να βρή καλή θέση σε γραφείο.

Η Τζέιν Ράσελ, με την τόσο... διακοσμητική εξωτερική εμφάνισή, είναι επαγγελματίας των εσωτερικών διακοσμήσεων.

Κορίτσια ΠΟΥ ΤΡΕΛΛΑΘΗΚΑΝ ΑΠΟ ΕΡΩΤΑ

Η προίκα του έκθετου

ΜΑΖΕΥΕ δρασμή με δρασμή την προίκα της η Κούλα Μ. Είχε φοβηθεί τη ζωή κι' έντελως υποσυνείδητα καταλάβαινε ότι κι' αυτόν ακόμη τον άνδρα της θα έπρεπε να τον αποκτήσει με το χρήμα... Σ' όλα τα χρόνια της δεν είχε δοκιμάσει σαν κορίτσι μία χαρά. Καμιά συγκίνηση δεν είχε ταράξει την καρδιά της. Είχε έρθει στον κόσμο από άγνωστο πατέρα και τη μητέρα της δεν την θυμόταν. Όταν μεγάλωσε και μπόρεσε να καταλάβει μερικά πράγματα, φαντάστηκε ότι έτσι περίπου θα είχε συμβεί: Η μητέρα της την έφερε στον κόσμο με χίλιες προφυλάξεις κι' ύστερα, σαν κλέφτρα, την είχε ρίξει στη βρεφοδόχο του Βρεφοκομείου. Κι' έπειτα, φτερά έβαλε στα πόδια της και χάθηκε, μόλις χτύπησε το κουδούνι και πριν η νοσκόμα της υπηρεσίας προλάβει ν' ανοίξει την πόρτα του ιδρύματος.

Εκεί μέσα λοιπόν μ' ένα πλήθος άλλα έκθετα παιδιά μεγάλωσε κι' η Κούλα. Σ' ηλικία οχτώ χρόνων την πήρε μία μοδίστα για να την υιοθετήσει. Και στο σπίτι της μεγάλωσε ακυμμένη ημέρα και νύχτα στη βελόνα. Όσοι θα μπορούσε να ζήσει ευτυχισμένη, αν η θετή μητέρα της, σε κάθε ευκαιρία, δεν της θυμίζει την θυσία που είχε κάνει γι' αυτήν κι' ότι ήταν ένα... έγκλημα πλάσσει από άγνωστους γονείς, που δεν θα μπορούσε κανείς να του έχη εμπιστοσύνη! Έτσι πέρασε μαύρα και τραγικά παιδικά χρόνια, με την βליψι και την ταπεινότητα στην καρδιά. Κι' αυτό είχε αποτέλεσμα ν' αλλάξει ο χαρακτήρας της. Αποτέλεσμα ν' ήταν ολομόναχη στη ζωή. Αποτέλεσμα ν' ήταν ολόκληρη σιωπηλή κι' ότι κανείς δεν της έδινε σημασία κι' ότι αν ήθελε κάτι να πετύχει, θα έπρεπε να το καταφέρει με χίλιες στερήσεις και με τα χέρια της. Κι' έπειτα μία ιδέα είχε ριζώσει στο μυαλό της. Δεν έπρεπε ν' ακολουθήσει τα βήματα της μητέρας της. Δεν έπρεπε ν' αφήσει τον εαυτό της να παρασυρθεί. Όχι, δεν έπρεπε ν' αφήσει κι' αυτή το παιδί της στο Βρεφοκομείο! Δεν θ' άφηνε να την αγγίξει παρά μόνον ο άνδρας της. Και για το παιδί της θα δούλευε σκληρά, μα δεν θα τ' άφηνε σε ξένα χέρια. Κανείς δεν μπορεί να μεγαλώσει ένα παιδί σαν την μητέρα του...

Μ' αυτές τις σκέψεις, όταν μεγάλωσε κι' απέκτησε την ανεξαρτησία της, δούλεψε αδιάκοπα, έκανε αιματηρές οικονομίες. Η θετή μητέρα της είχε πιά πεθάνει. Κι' έτσι είχε μείνει πάλι ολομόναχη. Σ' ηλικία τριάντα χρόνων νόμισε ότι είχε μαζέψει αρκετά λεφτά κι' ότι θα μπορούσε να σκεφθεί το γάμο. Άρχισε τότε να... διαλέγει τους άνδρες! Ένας ώριμος άνθρωπος της κίνησε το ενδιαφέρον. Της φερόταν πολύ σοβαρά, ήταν πολύ μετρούμενος και φαινόταν ότι είχε και τον τρόπο του. Από

την πρώτη κι' όλη φορά που πήγε μαζί του, ξετρελλάθηκε! Αυτός ο άνθρωπος ήταν μία αποκάλυψη! Με τρόπο έφερε την κουβέρτα στον ύπνο και την άφηνε να καταλάβει ότι δεν είχε καιρό για χάσιμο. Βιάζονταν να την παντρευτεί και να κάνουν το νυκτερινό τους.

Ύστερα από ένα μήνα έγιναν πράγματι οι αρραβώνες τους. Η Κούλα ήταν ευτυχισμένη. Δεν τολμούσε να φαντασθεί ότι ήταν δυνατό να δοκιμάσει μία τέτοια ευτυχία. Κι' άκουγε σαν θεό το μυστήριο της. Κι' έτσι μία μέρα εκείνος της δήλωσε:

— Έχεις στην τράπεζα κάτι οικονομίες! Δεν τις σκάνεις να βάλω κι' εγώ μερικά λεφτά να κάνουμε μία καλή δουλειά; Καρὸς είναι να... ξελασπώσουμε. Έτσι θα μπορούσαμε να παντρευθούμε και πιο γρήγορα...

Έτρεξε εκείνη ένθουσιασμένη στην τράπεζα, σήκωσε όλα τα λεφτά της και τα έβγαλε. Τα πήρε εκείνος κι' έφυγε ένθουσιασμένος για να πάει να κανονιστεί τη σπουδαία επιχείρησή. Μα το βράδυ δεν γύρισε στο σπίτι της. Ούτε την άλλη μέρα φάνηκε πούθενά.

Ανήσυχη εκείνη μήπως του συνέβη τιποτα, έτρεξε παντού, μα είχε ανοίξει η γη και τον είχε καταπιεί!

Λίγον καιρό κατόπιν ενώ εκείνη είχε αρρωστήσει από τη στενωχώρα της, γιατί φοβόταν μήπως του είχε ομνη τιποτα κακό, είδε την φωτογραφία του στις εφημερίδες! Κάτω απ' αυτή διάβασε και ξαναδιάβασε κάτι που δεν τολμούσε να το πιστέψει: Με την «μεθεσο του γάμου» είχε ξεγελάσει στη Θεσσαλονίκη και... Άλλο... και της είχε αποσπάσει την προίκα της!

Τότε μόνο κατάλαβε η Κούλα ότι είχε πέσει θύμα ενός απάτεвана. Μα η δύστυχη είχε υποφέρει πάρα πολύ στη ζωή της. Καταλάβαινε ότι δεν την έννοιαζε για τα λεφτά της, που είχε χάσει. Μα υπέφερε, γιατί είχε αγαπήσει τρελλά αυτόν τον άνθρωπο, που την είχε τόσο ξεγελάσει... Και σ' αυτή τη φοβερή δοκιμασία δεν άνθεζε το μυαλό της. Η Κούλα τρελλάθηκε και σήμερα βρίσκεται στο Ψυχιατρείο.

Οι περιπτώσεις των γυναικών που τρελλάθηκαν από έρωτα είναι πάρα πολλές. Γι' αυτό περιοριστήκαμε ν' αναφέρουμε μόνο τις πιο χαρακτηριστικές.

ΤΕΛΟΣ

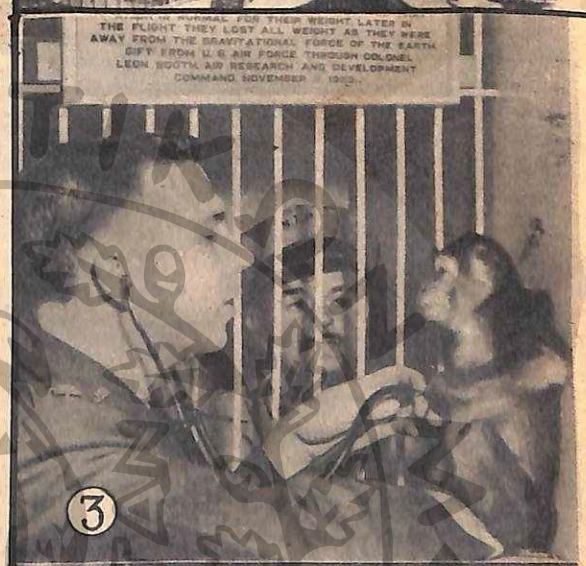
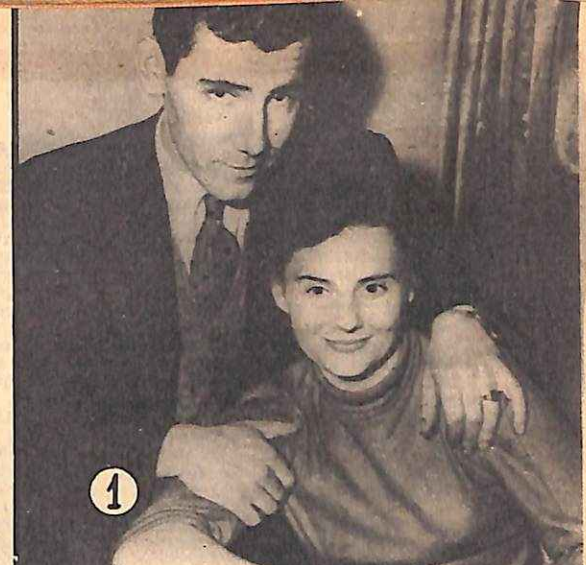
Θ. ΔΡΑΚΟΣ

1 Η Άνν-Μάρτζορι Χιούζ, η γυναίκα που έν άνοιξη της ήταν επί τρία χρόνια παντρεμένη με τον αδελφό της, παντρεύτηκε στις 3 Μαρτίου τον δεκαεπτάχρονο Ντόναλντ Άντερσον, 23 χρόνων, δηλαδή κατά δύο χρόνια νεότερό της. Ο λοχίας που ποζάρει ανωτέρω μαζί με την Άνν Μάρτζορι, υιοθέτησε και τους δύο γιους που απέκτησε αυτή από τον πρώτο της γάμο.

2 Μία άλλοτε ήθοποιος, η Κλαίρ Ροσέλ, είναι σήμερα η γενική γραμματέας των άστερων του Χόλλυγουντ. Παραλαμβάνει όλα τα γράμματα που φτάνουν στα γραφεία του Σωματείου Ήθοποιών της κινηματογραφουπόλεως και τα μοιράζει, όπως βλέπετε, σε 250 καλαθάκια, που αντιστοιχούν σε ισάριθμα λαμπρά άστρια του κινηματογραφικού στερώματος. Η εργασία αυτή εξασφαλίζει στην κ. Ροσέλ ένα σταθερό εισόδημα δώδεκα χιλιάδων δολαρίων τον μήνα.

3 Η μαμμοδίστα αυτή έπεσε με αλεξίπτωτο, μαζί με καμιά δεκαριά λευκά πουνιόκια, από ύψος 80 χιλιομέτρων. Τα πειραματόζωα αυτά εκσφενδονίστηκαν στο κενό με μία ειδική ρουκέτα, που έφτασε σε ύψος 80 και πλέον χιλιομέτρων. Από το ύψος αυτό τα ζώα έπεσαν με αλεξίπτωτο για να γίνουν παρατηρήσεις επί των αντιδράσεων του οργανισμού τους κατά την πτώση. Στη φωτογραφία μας ο κτηνίατρος Τζόννυ Ρίλες εξετάζει την μαμμοδίστα που φαίνεται ύγειοσάτη, λίγο μετά την προσγείωσή της.

4 Στη Νέα Υόρκη, η Μαρλένε Ντήτριχ συναντήθηκε πρό ημεράν με την συμπατριώτισσά της Χίλντεγκαρντε Νέφ, που γνώρισε κι' αυτή μεγάλες επιτυχίες στην «Αμερική» και χαρακτηρίστηκε από πολλούς η νέα Ντήτριχ. Μία διαφορά 21 χρόνων χωρίζει τις δύο γόγασες. Η Μαρλένε γεννήθηκε στο Βερολίνο στις 27 Δεκεμβρίου 1904, ενώ η Νέφ γεννήθηκε στο Όλνι στις 25 Δεκεμβρίου 1925. Στη φωτογραφία μας η Μαρλένε συγκαίρει την συμπατριώτισσά της για τις επιτυχίες της, σφίγγοντάς την στην αγκαλιά της.

ΠΟΛΛΑ λέγανε για τον καπετάν Άνδρα, μ'α κανείς δεν μπορούσε να βεβαιώσει ούτε τη γυναίκα του, την Πανώρη, ούτε τη γριά μάνα του, τί ακριβώς συνέβη. Ο καπετάν Άνδρας ήταν ένας από τους θαλασσοδούλους εκείνους, που δούλευαν σκληρά, μόνο και μόνο, για να αποκτήσουν μία μέρα, δικό τους καράβι και πλούσιο άρχοντικό. Έζη μ'ήνες μετά το γάμο του με την όμορφη, μελαχροινή Πανώρη, φεύγοντας από το νησί, είχε πη στη γυναίκα του να μην ανησυχούσε, αν άργουσε δυο τρία χρόνια, γιατί μόνο στις θάλασσες της Ανατολής θα μπορούσε να πραγματοποιήσει τα όνειρά του και γι' αυτό χρειαζόταν υπομονή και καίρος... Η Πανώρη πάλι, που όνειρευόταν τ' άρχοντικό της όμορφα στολισμένο και την πρώτη θέσι ανάμεσα στις άλλες καπετάνισσες, του υποσχέθηκε πως όσο κι' αν άργουσε, θα τον περίμενε με αγάπη και υπομονή να ξαναγυρίσει. Μ'α τα χρόνια περνούσαν βαρειά, καταθλιπτικά για την Πανώρη, που δεν μάθαινε πιά τίποτα για τον άντρα της. Ούτε ένα γράμμα του έδω κι' έζη χρόνια, έκτος από μία έπιταγή μ' ένα μεγάλο ποσό πουλάβε από την Καλκούτα. Η Πανώρη έγραψε στην εταιρεία του βαποριού, που μ' αυτό

Ο καπετάν Ζουρούδης, σαν απλαχκίως άνθρωπος που ήταν, έκοψε και άνασχεσε τον άγνωστο...

Ο καπετάν Ζουρούδης, σαν απλαχκίως άνθρωπος που ήταν, έκοψε και άνασχεσε τον άγνωστο. Ήταν έτοιμος μάλιστα να φωνάξει ένα όμαζι για να τον πάρει στο Σταθμό των Πρώτων Βοηθειών, όταν στο φως του φαναριού του δρόμου άναγνώρισε στο πρόσωπο αυτού του κουρελιέ άγνωστου, τον καπετάν Άνδρα! Σάστισε τόσο πολύ, που βάλωσαν τα μάτια του από την έκπληξη και τη συγκίνηση που ένιωσε. Αυτός ήταν ο λεβεντόάνθρωπος, ο καπετάν Άνδρας, που δεν είχε πατήσει τα τριανταπέντε; Πώς είχε καταντήσει ο' αυτά τα χρόνια; Τον στήριζε καλά στον ώμο του, φώναζε ένα αυτοκίνητο και τον πήγε ως το μουράγιο όπου ήταν άγκυροβολημένο το πλοίο του. Οι ναύτες του εκεί τον βοήθησαν να τον μεταφέρει μέσα κι' έπειτα από δυο ώρες - κόντευε πιά να ζημερώσει - στο μικρό σαλονάκι του πλοίου οι δυο άνδρες καθόντουσαν ο ένας αντίκρυ στον άλλο.

Ένας από τους ναύτες πούχε υπηρετήσει κάποτε σ'ε πλοίο του καπετάν Άνδρα και τον άγαπούσε, φρόντιζε αυτός να τον λούσει, να τον ξυρίσει και να τον αλλάξει με μία φορεσιά, που τουχε δώσει ο καπετάν Ζουρούδης.

Πώς βρέθηκε, έδω, καπετάν Ζουρούδης; του είπε ο Άνδρας κυττάζοντας γύρω του.

Είχες τύχη, που σ'ε βρήκα εγώ στη γωνιά ενός δρόμου πεταμένο και σ'ε μάζεψα, του άπάντησε ο άλλος. Μ'α για πέρς μου πως χάθηκε τόσα χρόνια; Πώς κατάντησες έτσι; Από το ίδιο νησί είμαστε, φίλος του πατέρα σου ήμουν κι' έχω το δικαίωμα να σ'ε ρωτήσω. Νομίζω επίσης πως κάποιον έχεις στο νησί μας που σ'ε περιμένει, ε;

Την Πανώρη! ψιθύρισε ο Άνδρας και σκέπασε το πρόσωπό του με τα χέρια του, γιατί τον πήραν τα κλάματα στη θύμηση της γυναίκας του. Ναι, την Πανώρη. Μ'α δεν είμαι άξιος πιά γι' αυτήν!

Κάνε κουράγιο, καπετάν Άνδρα, και δεν χάθηκε ο κόσμος... Άνθρωποι είμαστε, ναυτικοί, πολλά μπορεί να μ'ας τύχουν στη ζωή... έρωτες... χαρτιά.

Οχι, καπετάνιε, όχι. Μακάρι ν'άταν κάτι τέτοιο. Είχα μπλέξει χειρότερα, Συμπάθα με, μ'α σου μιλώ σαν ν'όσοι πατέρας μου. Πήγαίνα ν' αποκτήσω γρήγορα πλούτη και την έπαθα!

Σκούπισε τα δάκρυά του, ήλπε τον καφέ που βρισκόταν μπροστά του και άναψε ένα τσιγάρο.

Μία νύχτα είχαμε φτάσει στην Καλκούτα με την «Καλυψώ», συνέχισε. Βγήκα λίγο να ξεμουδιάσω, όταν μ' έπλησιασε κάποιος και με ρώτησε αν ήμουν ο καπετάνιος του πλοίου που είχε φτάσει εκείνη την ώρα. Μου πρότεινε να πάμε κάπου να καθήσουμε γιατί ήθελε να μου μιλήσει. Πήγαμε σ' ένα καφενείο... Η πλεονεξία μου να κερδίσω πολλά, τα παχεία λόγια, το πιστό... δεν ξέρω. Μουδωσε άμέσως προκατόλχη μία έπιταγή για πεντακόσιες λίρες, που την έστειλα στη γυναίκα μου και με πήγε να δώ το ίδιο εκείνο βράδυ κάποιον άλλο καράβι, που, όπως μουπαν, είχε πεθάνει ο καπετάνιος του. Μουτσαν δεκαπλόσια κέρδη από όσα έβγαζα και με κράτησαν οκεδόν με το ζόρι γιατί έπρεπε να σαλπάρουν. Έτσι άρχισα τα ταξίδια. Εγώ καπετάνιος, εκείνοι έμποροι... Υπόγραφα τις καταστάσεις κι' εκείνοι υπαρκάρανε και ξεμπαρκάρανε... Άσπου μία μέρα έκανε μπλόκο η άστυνομία στο καράβι μ'ας πιάσανε και μ'ας καταδίκασαν πέντε χρόνια φυλακή για λαθρεμπόριο... Όταν είδα την άστυνομία και μυρίστηκα τη δουλειά, πέταξα στο καζάνι του βαποριού το ήμερολόγιο κι' όλα τα προσωπικά χαρτιά μου...

Σώπασε μία στιγμή κι' έπειτα συνέχισε: Έχω δυο μέρες που βγήκα από τη φυλακή, άγνωστος, κουρελιός, άδεκαρος, σαν άλήτης. Νοιώθω μάλιστα πως είμαι άρρωστος...

Κάνε κουράγιο, καπετάν Άνδρα και θα τελειώσουν τα βάσανά σου, άβριο σαλπάρουμε για τη Μασσαλία.

Έτσι, όταν φτάσανε στη Μασσαλία, ο καπετάν Ζουρούδης έβησε τον Άνδρα στο νοσοκομείο. Η κατάρτασί του ήταν σοβηρή, αν του παρσσεκόταν δυος κανέναν δικός του, σ'ε πέντ' έξη μήνες θα μπορούσε να βγεί και να πάν στο σπίτι του. Γι' αυτό τηλεγράφησε ο καπετάν Ζουρούδης στην Πανώρη.

Δεν την περίμενε την Πανώρη ο καπετάν Άνδρας, όταν την είδε ξαφνικά ένα πρωινό πάνω από το προσκεφάλι του. Τα μάτια του πλημμύρισαν δάκρυα και οι λυγμοί τράνταξαν τ' άρρωστικό πλίκος του φίλουσε τα χέρια της με λαχτάρα, σαν να της ζήτουσε συγγνώμη.

Εκείνη πάλι, για να μη του σπαράξει την καρδιά με τις άναμνήσεις, δεν τον ρώτησε, ούτε που ήταν τόσα χρόνια, ούτε πως του συνέβη το κακό.

Άδισπορούσε για όλα, άφου ξανάβρισκε τον άντρα της. Γεμάτοι από χαρά και έρωτα μπάρκαρισαν, σαν νιόπαντροι, στο πλοίο που θα τους έφερνε στην Έλλάδα.

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

Φυνηχώντας ΤΗΝ ΤΥΧΗ ΤΟΥ

ταξίδευε ο άντρας της, και από εκεί της άπάντησαν πως, σ' ένα ταξίδι στις Ίνδιες, ο καπετάν Άνδρας κατέθηκε στην Κολένα και δεν ξαναγύρισε στο καράβι. Τό βαπόρι έφυγε με το δεύτερο καπετάνιο. Άλλά, τόσο ο δεύτερος, όσο και τ' άλλο πλήρωμα ήταν βέβαιοι πως ο καπετάν Άνδρας δεν είχε πάσει τίποτα κι' ότι άργά η γρήγορα θα παρουσιαζόταν. Γι' αυτό άφτισαν τα πράγματά του και τα λεφτά πούχε στην καμπίνα του, στην άστυνομία, για να τον γυρέψι και να του τα δώση μαζί μ' ένα γράμμα του δεύτερου καπετάνιου.

Η Πανώρη ήθελε να μάθι πιο πολλά, ήθελε να ξέρη τί γίνεκε ο άντρας της και γιατί δεν γύρισε στο βαπόρι. Έφυγε, λοιπόν, για την Άθήνα, πήγε στα ύπουργεία και στα ναυτικά γραφεία, είδε κι' άλλους καπετάνιους, μ'α κανείς δεν μύδρεσε να της δώση μία θετική πληροφορία.

Όλο υποσχέσεις πως θα φρόντιζαν και θα της έγραφαν, ώσπου κουράστηκε και ξαναγύρισε στο νησί της.

Άσκημα όνειρα τάραξαν τον ύπνο της μάνας του καπετάν Άνδρα, που έμενε με τη νύφη της και μία μέρα η Πανώρη φόρεσε τα μαύρα και συνήδεψε την πεθερά της στο νεκροταφείο, δίνοντας ύπόσχεσι πάνω από τον τάφο της γριάς, πως δεν θα έπαυε ν' αναζητάν το γιού της και πως θα του έμενε πιστή σ' όλη της τη ζωή.

Έξη χρόνια είχαν περάσει κι' η Πανώρη άρχισε να άπελπίζεται, όταν μία μέρα έλαβε ένα τηλεγράφημα από τη Μασσαλία: «Έλάτε τάχιστα Μασσαλία Στόπ Ζητήσατε καπετάν Άνδραν Δημοτικό Νοσοκομείο».

Κύτταξε την ύπογραφή και διάβασε «Καπετάν Ζουρούδης». Τόν ήξερε τον καπετάν Ζουρούδη. Ήταν από το νησί τους, μ'α είχε παντρευτεί στον Πειραιά κι' είχε γυναίκα και τρεις γιουσί, που ό μεγαλύτερος θα ήταν είκοσιπέντε χρόνων. Πήρε λοιπόν, όλα τα λεφτά που της είχε στείλει ο άντρας της με την έπιταγή κι' έβουε για τον Πειραιά. Από κεί πήρε το πλοίο που έφευγε για τη Μασσαλία.

Ο καπετάν Άνδρας βρισκόταν σ' ένα ιδιαίτερο δωμάτιο του Δημοτικού Νοσοκομείου όπου τον είχε βάλει ο ίδιος ο καπετάν Ζουρούδης. Κι' αυτός ταξίδευε με φορτηγά κι' ήταν ένας από τους πιο σοβαρούς νοικοκύρηδες. Δυό μ'ήνες πούν είχε φορτώσει από τη Νότιο Αφρική για τις Ίνδιες και ξεφόρτωσε στην Καλκούτα για να πάρη πάλι έμπορεύμα από κεί για τη Μασσαλία. Ένα βράδυ που ο πράκτορας του πλοίου του τόν είχε κα-

ΣΧΟΛΗ ΟΔΗΓΩΝ

Κ. ΜΟΥΡΝΤΑΡΗΣ
ΤΙ, ΧΕΡΟΥΚΛΑΣ
Ο ΚΟΛΙΤΖΙΔΑΣ

— Δεσποινίς, διαλέχτε μονάχη σας με ποιόν απ' τους τρεις μας θ' αρχίσετε μαθήματα. Από χτες παιδεύεσαστε έμεις να συμφωνήσουμε!...

Ο ΡΑΟΥΛ συνάντησε τόσο ξαφνικά τη Ζερμαίν εκείνη τη μέρα, που του κόπηκε η ανάσα. Τα γαλανά μάτια της ήταν γεμάτα φως και τα καστανόξανθα μαλλιά της στεφανώναν ωραία το μέτωπό της.

—Γύριες... γύριες λοιπόν; της είπε στο τέλος ο Ραούλ.

Δεν μπορούσε να καταλάβει αν την αγαπούσε ακόμα. Αισθανόταν μόνο κάτι παράξενο, που δεν ήταν σε θέση να το καθορίσει. Την είδε να γελάει σιγανά, μ' εκείνο το κρυστάλλινο γέλιο, γέρνοντας λίγο προς τα πίσω το κεφάλι, κι έπειτα άρχισε να περπατάει πλάι της, δίχως σκεδόν ν' ακούει τα λόγια της. Τόσο ή έκτασά του απ' αυτή τη συνάντησή ήταν μεγάλη!

Με μιάς θυμήθηκε τη γυναίκα του κι' ένοιωσε κάτι σαν τύφω. Έπρεπε να βρισκόταν κιόλας στο σπίτι του και τα παιδιά του θα τον περιμέναν ανυπόμονα, καθισμένα, όπως κάθε βράδυ, γύρω απ' το τραπέζι για να φάνε. Η Ζερμαίν εξακολουθούσε να του μιλάει με τη γλυκεριά φωνή της και αυτός ρουφούσε τα μάτια της κι' έβλεπε πώς, όπως πριν δέκα χρόνια, ήταν το ίδιο δροσερή κι' υπέροχη, σαν τότε που την αγαπούσε τρελλά.

Δειπνισαν καθισμένοι μπρός ο' ένα μικρό τραπέζι κι' ο Ραούλ την κύτταζε με θαυμασμό. Όταν βγήκαν απ' το κέντρο, εκείνος της είπε με οδυμένη φωνή:

—Δεν πρέπει να συναντηθούμε πιά...
—Όπως θέλεις, του απάντησε η Ζερμαίν, με μιόσκλειστα μάτια και με κάποια κοροϊδία στη φωνή της. «Αλλωστε, δεν θα μείνεις και πολλές μέρες εδώ. Ποτέ δεν μου άρεσε αυτή η γκρίζα, η μονότονη και άνιαρη πόλη...

★

Στο σπίτι βρήκε την 'Ελένη ακόμα όρθη, γιατί, αν και κουρασμένη, τον περίμενε. Του φάνηκε πιο μαρμαρένη μ' εκείνο το θλιμένο της χαμόγελο. Κι' όμως ήταν ακόμη τριάντα τεσσάρων χρόνων... Η σκέψι του, ωστόσο πετούσε στη Ζερμαίν, που ήταν πολύ νεώτερή της. Έπειτα η Ζερμαίν ήταν κοκέττα, ήξερε να ντύνεται ωραία, να χτενίζεται, να βάζει αρώματα. Στα δέκα πέντε χρόνια του γάμου τους, η 'Ελένη δεν είχε αλλάξει χτένισμα και φορούσε πάντα τα ίδια εκείνα σκούρα φορέματα, που την έκαναν να φαίνεται πιο μεγάλη.

«Αλλωστε δεν είχε παντρευτεί την 'Ελένη από έρωτα, αλλά από συμφέρον. Εκείνη την εποχή ήταν έρωτευμένος με την Ζερμαίν. Τότε, ξαφνικά, πέθανε ο πατέρας του από έμβολη, αφήνον' ας του το δικηγορικό του γραφείο. Αναγκάστηκε λοιπόν να παντρευτεί την 'Ελένη Μανιέ, την κόρη του πλούσιου συμβολαιογράφου, για να μπορέσει ν' ανταποκριθεί στις υποχρεώσεις του και στα χρέη του πατέρα του.

Ποτέ του δεν είχε αναρωτηθεί αν η 'Ελένη ήταν έρωτευμένη μαζί του. Στο τέλος, ο Ραούλ συνήθισε στη μονότονη αυτή ζωή...

Η γυναίκα του ήταν καλός σύζυγος και άφοσιωμένη μητέρα και ο Ραούλ την εκτιμούσε. Κι' είχε περάσει πολύς καιρός που δε σκεφτόταν πια την Ζερμαίν, την ομορφιά της, τα φιλιά της, τον έρωτά τους...

Κι' όμως ήταν αρκετή αυτή η απροσδόκητη συνάντησι για να καταλάβει πόσο δυστυχισμένος ήταν με το γάμο του. Κι' όταν έμαθε πως η Ζερμαίν είχε φύγει απ' την πόλη, ένοιωσε μέσα του τον πόθο ν' αλλάξει ζωή.

Δεν ήθελε ωστόσο να κάνει κακό στη γυναίκα του κι' ούτε να εγκαταλείψει τα δυο παιδιά του, που δεν έφταιγαν σε τίποτα.

Μιά μέρα είδε ο' ένα κατάστημα ένα κόκκινο φόρεμα με μεγάλα μαύρα μοτίβα. Για μιά στιγμή φαντάστηκε την Ζερμαίν ντυμένη μ' αυτή την τουαλέττα. Έπειτα σαν κάτι να τον έσπρωξε μπήκε στο κατάστημα κι' αγόρασε το φόρεμα. Έπειτα, το έδωσε στην 'Ελένη όταν πήγε σπίτι του. Εκείνη άνοιξε περίεργη το μεγάλο κουτί και τα χέρια της έτρεμαν, όταν ξεδίπλωσε την τουαλέττα.

—Δικό μου; τον ρώτησε σιγανά.

—Νοί, της είπε αυτός ξερά.

—Ο! ο' ευχαριστώ πολύ, αλλά ξέρεις εγώ...

Ο Ραούλ ένοιωσε μιά βαθειά απογοήτευσι και θα ήθελε να κοιμητιάσει την τουαλέττα. Η 'Ελένη ήταν πάντα ίδια: Καλή, τρυφερή, αλλά δίχως χάρη και δίχως γούστο.

★

Λίγες μέρες αργότερα, η 'Ελένη τηλεφώνησε στον άντρα της, στο γραφείο του:

—Αγάπη μου, θέλεις να φάμε απόψε έξω;

Με κάποια στενοχώρια δέχτηκε.

—Να με περιμένεις στο «Μαξιμ», του είπε.

Το «Μαξιμ» ήταν ένα απ' τα πιο πολυτελή κοσμικά κέντρα. Ο Ραούλ, δύσθυμος, πήγε πριν από τις έννιά, διάλεξε ένα τραπέζι σε μιά απόμερη γωνιά και περίμενε τη γυναίκα του.

«Δεν έπρεπε να φάμε εδώ, σκέφθηκε. Έδώ όλες οι γυναίκες είν' ωραίες, με κομψές τουαλέτες, ενώ η καύμένη η 'Ελένη ντύνεται σαν χωριάτισσα. Σίγουρα θα μ'ας κοροϊδεύουν!»

Μα ήταν πια αργά για να την ειδοποιήσει πως είχε αλλάξει γνώμη.

Η ώρα ήταν ακριβώς έννεα, όταν φάνηκε η 'Ελένη. Ο Ραούλ μόλις την είδε τα έχασε! Αυτή ήταν η γυναίκα του; Τρόμαξε να την αναγνωρίσει. Φορούσε την τουαλέττα που της είχε χάρισι, συ-ό το κόκκινο φόρεμα με τα μαύρα μοτίβα, ήταν ωραία χτενισμένη — είχε αλλάξει το χτένισμά της — γεμάτη αρώματα και με όλα τα κοσμήματά της.

Μιά ζωντανή κοίτλα, που έλαμπε από ομορφιά και χάρη!

—'Ελένη! Έσύ σαι; της είπε όταν κάθισε κοντά του.

—Δε γνωρίζεις τη γυναίκα σου, Ραούλ; του απάντησε χαμογελώντας.

—'Ελένη, πώς άλλαζες έτσι;

—Δεν ο' άρεσα; της είπε με νόκι.

—'Ελένη... αγάπη μου... είπε ο Ραούλ σφιγγοντας το μπράτσο της.

—Άκουσε, Ραούλ, του είπε απλά με τη γλυκεριά φωνή της, θέλω να βγάλω πια απ' τη σκέψι σου την άλλη...

—Τι έννοεις; της είπε αυτός.

—Καταλαβαίνεις πολύ καλά... Καύμενη Ραούλ, τόσο πολύ την αγαπούσες;

—'Ενώ... εγώ... δεν ήξερα... ότι είσαι τόσο ωραία!...

—Άκουσε με, αγάπη μου, συνέχισε η 'Ελένη—κι' εγώ όταν σε παντρευτήκα αγαπούσα άλλον... Ο γάμος μας δεν έγινε από έρωτα, Ραούλ, αυτό το ξέρουμε. Και οι δυο μας αναγκαστήκαμε να θυσιάσουμε εκείνους που αγαπούσαμε. Ωστόσο, την ημέρα που σε παντρευτήκα, όρκιστήκα να μείνω μιά γυναίκα πιστή στον άντρα μου... Έτσι κι' αν δεν ο' αγαπούσα.

» Έπειτα... έπειτα απόνα χρόνο, ξαναείδα κι' εγώ τον άντρα που αγαπούσα. Τον συνάντησα στο ταί μιάς φίλης μου. Ήμουν, δλο ανούχια, άγωνία... μα όταν κουθύντηκα μαζί του, όταν τον είδα από κοντά, του φέρθηκα ψυχρά, αδιάφορα. Κατάλαβα τότε πως δεν τον αγαπούσα πιά...

—'Ελένη...

—Ξέρεις για ποιά λόγο; συνέχισε εκείνη, κυττάζοντάς του με τα μαύρα έκφραστικά μάτια της... Εκείνο το βράδυ, όταν γύρισα στο σπίτι απ' το ταί της φίλης μου, είδα πως αργούσες να έρθης. Κι' άλλες φορές είχες άργησει. Αλλ' αυτό το βράδυ σε περίμενα μ' άγωνία και κύτταζα κάθε τόσο το ρολόι. Κι' όταν στο τέλος άκουσα το αυτοκίνητό σου κι' έτρεξα να σε υποδεχτώ, τότε, Ραούλ, ηούχασαν οι χτύποι της καρδιάς μου. Εκείνο το βράδυ κατάλαβα πως ήμουν έρωτευμένη μαζί σου...

Ο Ραούλ δεν είπε τίποτα, μόνο εξακολουθούσε να σφίγγει τα μπράτσα της. Κύτταζε την 'Ελένη και του φάνηκε πως την έβλεπε απόψε για πρώτη φορά.

Κι' άξαφνα ένοιωσε την καρδιά του να πλημμυρίζει από έρωτα και την ψυχή του από απέραντη γαλήνη.

Τότε, απότομα, την πήρε κι' έφυγαν κι' οι δυο από το κέντρο.

Βιαζόταν να βρεθεί μονάχος μαζί της. Μέσα στο αυτοκίνητό, μακριά απ' τ' ασήκρητα βλέμματα, την έσφιξε με πάθος πάνω του, κι' άρχισε να τη γεμίζει φλογερά φιλιά.

—'Ελένη, 'Ελένη, αγάπη μου!

Σίγα, Ραούλ, σίγα, θα μού αλάσας το χτένισμά μου, τούλεγε εκείνη γελώντας καθώς ένοιωσε τα φιλιά του τόσο θερμά, τόσο έρωτικά, να τη μεθούν από ευτυχία...

ΡΕΝΕ ΛΑΠΟΡΤ

Την έσφιξε με πάθος στην αγκαλιά του κι' άρχισε να τη γεμίζει φλογερά φιλιά...

ΑΓΑΠΗ

Το ματωμένο δαχτυλίδι

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Το Ζαέν είναι μία μικρή δημοφιλής πόλη της Άνδαλουσίας. Έκεί ζούσαν δύο ευπατρίδες: 'Ο δόν Τσεζάρε ντι Λουβέντρα κι' ο 'Αλόνσο ντι Βέγκα, που είχαν μεταξύ τους άπονομο μίσος. 'Ο δόν Τσεζάρε ήταν άξιαγάπητος και είχε μεγάλη δύναμη στην πόλη και στα περίχωρα. 'Εται, όταν έβλεπε στο δρόμο του τον αντίπαλό του, έστριβε το μoustάκι του, αφήνοντας επιδεικτικά να φαίνεται το δαχτυλίδι του με το λαμπρό διαμάντι, που στόλιζε το δείκτη του αριστερού του χεριού. 'Η θέα του δαχτυλιδιού αυτού έκανε τον 'Αλόνσο σωστό θηρίο. 'Ελεγε μάλιστα στους φίλους του πως ήταν δικό του! 'Ηταν ή εποχή που ή Γαλλία είχε κατάλαβει όλη σχεδόν την 'Ισπανία. Στο πόλεμο αυτό δεν έλειψαν κι' οι προδοτές, που για να πάρουν τίτλους και χρήματα από τους Γάλλους, είχαν ταχθεί με το μέρος τους. 'Ενας απ' αυτούς ήταν κι' ο 'Αλόνσο. Για να τον ανταμείψουν μάλιστα οι κατακτητές, του είχαν αναθέσει τη διοίκηση ενός αποσπασματος από μισοφόρους.

Στο μεταξύ ο δόν Τσεζάρε καθόταν στο μεγάλο του άπολαμ δάονοντας την εύτυχια της οικογενειακής γαλήνης με τη γυναίκα του δόνα Λουίζα και την δημοφή κόρη του Κοντοέττα. —'Εχε τόν νου σου! του έλεγαν κάθε τόσο οι φίλοι του. Βλέπουμε τόν δόν 'Αλόνσο να τριγυρίζει με τους ανθρώπους του τόν μεγάλο σου. —Δέν τόν φοβάμαι! τούς απαντούσε ο δόν Τσεζάρε.

—Νά, πάρτο, είπε τότε ο Χορκέτο στη Κοντοέττα και της έδωσε τόν δαχτυλίδι.

Για καλό όμως και για κακό πήρε την οικογένειά του και φευγοντας από τόν Ζαέν, εγκαταστάθηκε στο έξοχικό του οπίτι, στη Λουβέντρα. Έκεί μπορούσε να είναι άσφαλής ανάμεσα στους ανθρώπους του.

Έπειτα από λίγες μέρες έτοιμασε μία γιορτή για τήν επέτειο των γενεθλίων της κόρης του, όπου είχε προσκαλέσει τούς φίλους του. —'Εχε τόν νου σου! τόν συμβούλευαν ξανά οι φίλοι του. Βλέπουμε τόν δόν 'Αλόνσο να τριγυρίζει πάλι κι' εδω στο οπίτι σου. 'Ενα άπογεμα ο δόν Τσεζάρε άκουσε όλολοθο στην εισοδο τού μεγάρου. Πριν προφτάσει να διή τι γίνεται, αντίκρουσε στην πόρτα της σάλας τόν αντίπαλό του με μερικους στρατιώτες.

—'Εχω ένταλμα συλλήψεως έναντίον σου! τού είπε ο 'Αλόνσο. Θάρρης μαζί μας... 'Ο δόν Τσεζάρε κύτταξε τόν ένταλμα και δήλωσε ότι ήταν άκυρο. Τότε ο δόν 'Αλόνσο τράβηξε τόν πιστόλι του και τόν πυροβόλησε. 'Ο ευπατρίδης σωριάστηκε νεκρός μπρός στο μάτια της

γυναίκας του και της κόρης του. 'Ο φονιάς χωρίς να χάσει καιρό, ρίχτηκε στο πτώμα φωνάζοντας: —Τόν δαχτυλίδι! Τόν δαχτυλίδι μου! 'Επί τέλους τόν ξαναπαίρνω στα χέρια μου!... Και κόβοντας με τόν μαχαίρι του τόν δαχτυλό του νεκρού, πήρε τόν δαχτυλίδι και τόν φόρεσε, λέγοντας στη χήρα και στην κόρη: —Νά σας τόν πληρώσω!

Και πέταξε ένα πουνγύ γεμάτο χρυσάφι. Οι χωρικοί μόλις έμαθαν τόν φοβερό έγκλημα, ποστηρίζαν οι Γάλλοι, έτρεξαν να παρηγορηθούν τή δόνα Λουίζα και τήν Κοντοέττα. Μά ή Κοντοέττα άμείλητη με μία άγρια λάμψη στα στεγνά μάτια της, έλεγε κάθε τόσο: —Θά έκδικηθώ τόν θάνατο τού πατέρα μου!...

Οι δύο γυναίκες, ύστερ' από τήν κηδεία, ξαναγύρισαν στο μεγάλο τους στο Ζαέν. 'Εκεί δεχότουσαν τούς οικογενειακούς τούς φίλους. Κι' όταν πέρασε ή πρώτη περίοδος τού πένθους, άρχισαν να διοργανώνουν συγκεντρώσεις. Σ' αυτές άλλοι πηγαιναν από φίλια για τόν μακαρίτη δόν Τσεζάρε κι' άλλοι με τήν έλπίδα να συγκινήσουν τήν δημοφή και πλούσια Κοντοέττα και να τήν κάνουν γυναίκα τούς.

Αυτή όμως δήλωνε σ' όλους: —Δέν θά παντρευθώ, παρά τόν άντρα εκείνον, που θά μου φέρη τόν δαχτυλίδι τού πατέρα μου, βαμμένο με τόν αίμα τού φονιά. 'Αλλά ποιος τολμούσε να σκετώση τόν πανίσχυρο δόν 'Αλόνσο; Μόνον ένας συγγενής της Κοντοέττας, ο ίππότης Μαντέζ της είπε μία μέρα: —Κατόφερα να πίσω φίλιες με τόν δόν 'Αλόνσο, που με προσκαλεί στο οπίτι του. 'Εται θά βρω καιρό να τόν ριζώ δηλητήριο στο πιστό του.

—Δέν θέλω να πεθάνη μ' αυτόν τόν τρόπο! τού απάντησε ή νέα. Μπορούσα να τόν ξεκάνω με τόν λεφτά του που άφησε τήν ημέρα τού θόνου. Θέλω να πεθάνη με τόν ίδιο τρόπο που πέθανε κι' ο πατέρας μου!...

Στο μεταξύ ή ύγεια της Κοντοέττας είχε κλονισθί, κι' οι γιατροί τήν συμβούλευσαν να πάσ στο έξοχικό της μεγάρου. 'Εται οι δύο γυναίκες σε λίγες μέρες εγκαταστάθηκαν στη Λουβέντρα με τούς φίλους τούς, που προθυμοποιήθηκαν να τούς κρατήσουν συντροφιά.

'Εται πέρασε αρκετός καιρός, όταν ξαφνικά έμαθαν ότι στα περίχωρα είχε κάνει τήν εμφάνισή του ή τρομερός δειταρχος Χορκέτο με τήν συμπαγία του. —Κατόφερα να μην έρθη κι' εδω... φηθύριαν οι καλεσμένοι.

Μά τήν άλλη μέρα κιόλας ο Χορκέτο είχε κάνει επιδρομή στον πυργο τού δόν 'Αλόνσο, τόν είχε κυριεύσει και είχε σκοτώσει τόν πυργοδεσπότη! 'Ο πυργος αυτός βρισκόταν τρεις ώρες μακριά από τήν Λουβέντρα.

—Δέν θ' άργήσων νάρη κι' εδω ο Χορκέτο! είπαν οι φίλοι της Κοντοέττας. —'Ας έρθη! φώναζε εκείνη. Θάνατε να μου φέρη τόν δαχτυλίδι τού πατέρα μου κι' άς έρθη! Αυτός θά είναι κι' ο σύζυγός μου!...

'Ο τρόμος των καλεσμένων για τόν λησταρχο ήταν τέτοιος, που πολλοί ήταν έτοιμοι να φύγουν. Δέν πρόφτασαν όμως. Ξαφνικά άκουσθηκαν δυνατά πατήματα. Κι' έπειτα στην πόρτα της σάλας παρουσιάστηκε ένα όμορφος νέος, με κατάμαυρα μάτια κι' ήλιοκαμμένο πρόσωπο. 'Ηταν ήλιοκαμένος σάν άστακός και τόν άκολουθούσαν πολλοί ένοπλοι. 'Ο νέος αυτός ήταν ο Χορκέτο. Δίπλα του είχε ένα πελώριο σκύλο της Νέας Γής.

Στάθηκε ακίνητος κι' έριξε μία γρήγορη ματιά σ' όλους. 'Επειτα τά μάτια του καρφώθηκαν με άπορία στην Κοντοέττα.

'Ενώ όλοι ήταν τρομαγμένοι, εκεί τόν κύτταξε με θάρρος και με συμπάθεια θάλεγε κανείς. Περισσότερο όπνάβει θάλεγε κανείς. Περισσότερο όμως κύτταξε τόν λαμπρό δαχτυλίδι που βρισκόταν στο ή μπέρα της.

'Η δόνα Λουίζα, ή γονατίο της νέας, έτρεξε να γονατίσει τόν να στα τού, παρακαλώντας τον να τούς λυπηθεί. —'Αούχασε, σενιόρα, της είπε ο Χορκέτο. Δέν θέλω ούτε τούς σκεπτικούς, ούτε τά κοσμώματα σου. Θέλω μόνον αυτή τήν κοπέλα εκεί, που με κύτταξε έτσι παράξενα. Θέλω να τήν πάρω μαζί μου!...

Αν μου δώσης αυτό τόν δαχτυλίδι, που φοράς και άν μου όρμισπής ότι τόν δαχτυλό που τόν φοράς ως τά χτές είναι νεκρό για πάντα, τότε θά γίνω γυναίκα σου, τού απάντησε ή Κοντοέττα.

—Νά, πάρτο, είπε τότε ο Χορκέτο. Και σου όρκίζομαι ότι τόν δαχτυλό που τόν φορούσε, δέν θά κινηθί ποτέ πιά!...

—'Εου είσαι ο άντρας μου! τού φώναξε άμέσως ή Κοντοέττα. Σε λίγες μέρες έγινε ο γάμος τούς. 'Ο Χορκέτο άφησε τότε τόν λησταρχικό του επάγγελμα και πρόσφερε τή υπηρεσίαν της στην κυβερνήσι του Ναπολέοντος, που διοικούσε τήν 'Ισπανία. Κι' έτσι μέσα σε 5 χρόνια έγινε συνταγματάρχης.

Στό Μουσείο της Μαδρίτης βρίσκεται ένας πολύ όμορφος πίνακας, που παριστάνει ένα συνταγματάρχη με τή γυναίκα του κι' άναμεσα τούς ένα χαριτωμένο αγοράκι που παίζει μ' έναν πελώριο άναμέσα τούς Νέας Γής. Στην κορνίζα της εικόνας αυτές είναι τόν σκύλο της Νέας Γής. Στην κορνίζα της εικόνας αυτές είναι γραμμένα τά εξής: («'Ο συνταγματάρχης Χορκέτο με τήν οικογένειά του»).

ΑΛΒΑΡΟ ΠΕΡΕΖ

Η ΧΡΟΝΙΑ ΡΙΝΙΤΗΣ

Μία ένοχλητική πάθος με διάφορες αιτίες

Μυριάδες άνθρωποι βασανίζονται από μία όχι σοβαρή, αλλά ένοχλητική πάθος: τή χρόνια ρινίτιδα. 'Εχουν βήχα τή νύχτα, ξυπνάνε τόν πρωί με φραγμένο κι' έρεθισμένο τόν λαίμο, δυσκολεύονται ν' αναπνεύσουν απ' τή μύτη, έχουν συχνά ένα έλαφρο πονοκέφαλο, ή γλώσσα τούς είναι... σάν τσαρούχι.

Αυτά κι' άλλα ακόμη συμπτώματά τούς, όφείλονται στο συνεχές στάσιμο βλενωδών υγρών απ' τόν έσωτερικό της μύτης τούς στο πίσω μέρος τού λαιμού τούς. Και τά υγρά αυτά προέρχονται απ' ένα μόνιμο έρεθισμό τού βλενωγόνου της ρινικής κοιλότητας.

Τά θύματα της ρινίτιδας νομίζουν συνήθως πως έχουν κάποια χρόνια πάθηση, απ' τήν όποια είναι αδύνατο να γιαιρευτούν. Οι ώτορινολαρυγγολόγοι όμως διαφωνούν. Αυτοί ύπολογίζουν, ότι τά 60 % από τούς πάσχοντες, μπορεί σήμερα να γίνουν τελείως καλά, κι' άλλα 25 % ν' ανακουφισθούν σημαντικά.

Χρειάζεται όμως να καταφύγουν στον ειδικό γιατρό, που θ' άνακαλύψη τήν αιτία της παθήσεώς τούς. Γιατί ή χρόνια ρινίτις μπορεί να όφείλεται σε χίλιους-δυό λόγους, από τις ψυχικές ταραχές έως τις μολύνσεις τού Ιγμορίου άντρου, από τήν αντίπαθεια προς τήν πεπτορά έως τήν αλλεργική ευαισθησία στην κοινή σκόνη τού σπιτιού... Πάντως, όταν ή κατάσταση αυτή διαρκή πάνω από τρεις βδομάδες, δέν πρόκειται πιά για ένα άπλο σναχί.

'Αλλοτε, οι ώτορινολαρυγγολόγοι περιορίζονταν στο να συστήσουν σ' αυτές τις περιπτώσεις, ένσταλάξεις στη μύτη με διάφορα φάρμακα. Και σήμερα ακόμη χρησιμοποιούνται ως ανακουφιστικά αυτά τά φάρμακα (μίγματα άγγειοσυσταλτικών ουσιών, υδροκορτιζόνης, αντιδισταμινικών, που ένσταλάζονται ή ψεκάζονται μέσα στη μύτη ή χορηγούνται με ένεσι).

Για τή ριζική, όμως, θεραπεία, ο ειδικός γιατρός θά ύποβάλη πρώτα τόν άρρώστο σε μία γενική εξέταση, ώστε ν' άνακαλύψη και νά χτυπήση τήν αιτία τού κακού, κι' όχι τις συνέπειές του.

'Ενας γνωστός 'Αμερικανός ώτορινολαρυγγολόγος άναφέρει τήν περίπτωση ένός δικαστού, που έπαuche από χρόνια ρινίτιδα. 'Εκτός απ' τά ένοχλητικά συμπτώματα που άναφέραμε πιά πάνω, ο δικαστής αυτός άναγκαζόταν να ξεροβήχη κάθε τόσο, για ν' άπαλλάξη τόν λαίμο τού απ' τις βλενώδεις έκκρισεις της μύτης του. Κι' αυτό τόν έφερνε σ' άμηχανία, όταν βρισκόταν στην έδρα, γιατί οι δικηγόροι... νόμιζαν πως ήθελε να τούς διακόψη στις άγορεύσεις τούς!

Τό έσωτερικό της μύτης του ήταν έρεθισμένο, πρησμένο και ύπερβολικά στεγνό, δέν παρουσίαζε όμως καμμία μολύσι. Τέλος, άφου τού έκαμε διάφορες έρωτήσεις, ο γιατρός άνακάλυψε τήν αιτία, που ήταν απλή κι' εύκολοθεράπευτη: 'Ο δικαστής ήθελε να ύπερθερμαίνεται πάντα τόν σπύτι του, καθώς κι' ή αίθουσα τού δικαστηρίου. 'Ετσι όμως έλαττωνόταν ή ύγρασία της άτμοσφαιρας, πολύ κάτω απ' τόν κανονικό όριο, πράγμα που άποξήρινε και έρέδιζε συνεχώς τόν βλενωγόνο της μύτης τού δικαστού.

Αυτή είναι μία περίπτωση που συναντάται άρκετά συχνά, στους κα-

τά έξη σπουδαιότερα είδη όσμών, με διαγράμματα της χημικής τούς συνθέσεως. Είναι: 1) οι όσμες των λουλουδιών, 2) της σήψεως, 3) και 4) τού καπνίσματος και τού ψωιδματος, 5) των μπαχαρικών ή των φρούτων, 6) των αιδερίων ουσιών. 'Ολες αυτές οι όσμες έμπνέουν τόν βλενωγόνο της μύτης, τόσο έντονώτερα, όσο περισσότερα βρίσκονται σε φυσιολογική κατάσταση. 'Αντίθετα, ή ρινίτις έλαττώνει τήν όσφρηση.

τοίκους των πόλεων που εργάζονται σε κλειστά γραφεία. Δυστυχώς, δέν βρίσκεται πάντα τόσο εύκολα ή αιτία μιας χρόνιας ρινίτιδας. Μπορεί να χρειαστούν έργαστηριακές εξετάσεις τού έκκριματος της μύτης, άκτινοσκοπήσεις, μέτρησης τού βασικού μεταβολισμού, κλπ.

Πολλές φορές, πρόκειται για συνέπεια Ιγμορίτιδας, μολύνσεως δηλαδή των μικρών κοιλοτήτων τού κρανιακού όστού, δίπλα στη μύτη. Κανείς δέν ξέρει σε τί χρειάζεται αυτές οι κοιλότητες. Κατονικά, περιέχουν μόνον άέρα. 'Όταν όμως μολυνθούν, γεμίζουν με πύον.

Για να λείψη τότε ή ρινίτις, πρέπει να θεραπευθί ή Ιγμορίτις. Αυτό επιτυγχάνεται με ειδικές πλύσεις της μύτης, γενικές υγιεινές φροντίδες, διόρθωση των ένδοκρινικών και διαιτητικών άνωμαλιών, κλπ. Στα 5-6 % των περιπτώσεων, απαιτούνται μικρές χειρουργικές επέμβάσεις, π. χ. για τήν άφαίρεσι ένός πολύποδος ή για τόν διόρθωμα ένός στραβού ρινικού διαφράγματος.

Συχνά, ή Ιγμορίτις όφείλεται σε κάποιο χαλασμένο δόντι, που πρέπει να θεραπευθί ή να βγη.

Πρέπει να σημειωθί, ότι, με τήν θεραπεία της Ιγμορίτιδας, περνάει συγχρόνως και ή κάλιπωση, ή δυσοσμία δηλαδή της άναπνοής, που συνοδεύει κάποτε αυτή τήν πάθος.

'Αλλη συχνή αιτία της ρινίτιδας, είναι ή αλλεργία, που προκαλείται ως επί τόν πλείστον απ' τή σκόνη τού σπιτιού. 'Ο γιατρός θά έφαρμάκη σ' αυτή τήν περίπτωση τις γενικές μεθόδους θεραπείας της αλλεργίας. 'Η αλλεργική αντίδρασις προκαλεί πρήξιμο τού βλενωγόνου της μύτης, κι' έτσι άποφρασσάται τά ρουθούνα και προκαλείται μία χρόνια μολύσις.

'Αλλοτε πάλι, ή ρινίτις όφείλεται σε ύποθυρεοειδισμό — που εξακριβώνεται με τή μέτρηση τού βασικού μεταβολισμού — και θεραπεύεται όταν άποκατασταθί ή κανονική λειτουργία τού θυρεοειδούς αδένος.

'Εχουμε κατόπιν τις φαρμακευτικές ρινίτιδες. Αυτές προκαλούνται κυρίως από κατάχρησι των ένσταλάξεων μέσα στη μύτη. 'Η πρόχειρη δηλαδή αυτή «θεραπεία» με τις ένσταλάξεις, όταν παραταθί πολύ, χειροτερεύει τήν κατάσταση, αντί να τή διορθώση. Τό πολύ κάπνισμα ή πιστό μπορεί επίσης να προκαλέση χρόνια ρινίτιδα.

Κάποτε, ή ρινίτις είναι σύμπτωμα παθήσεως των νεφρών ή διαταραχής των ένδοκρινών αδένων. Οι έγκυες γυναίκες μπορεί να πάθουν ρινίτιδα, που περνάει συνήθως μόνη της μετά τόν τοκετό.

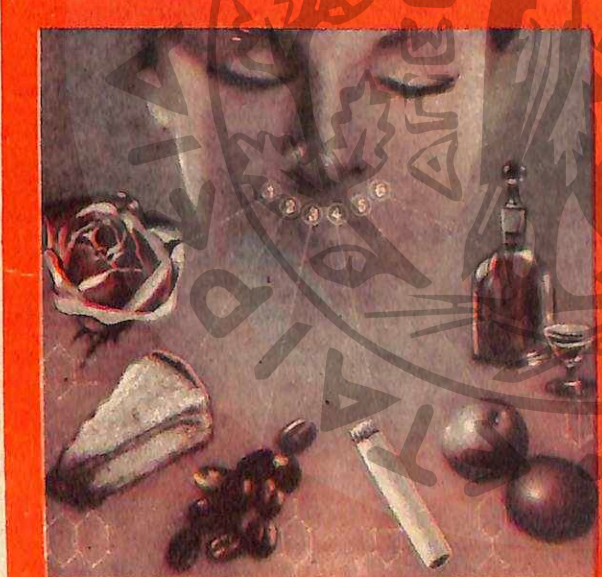
Τέλος, ύπάρχουν πολυάριθμες περιπτώσεις χρόνιας ρινίτιδας ψυχολογικής προελεύσεως, όφείλόμενες δηλαδή σε ισχυρές συγκινήσεις (άγωνία, φόβο, θυμό, κλπ.). 'Η ρινίτις αυτή λέγεται «άγγειοκινητική», όφείλεται δε σε συγκέντρωση μεγάλου ποσότητας αίματος στη μύτη. Προσπατείται ιδίως σε άτομα άναποφάσιστα και κλεισμένα στών έαυτοί τούς. 'Αναφέρεται ή χαρακτηριστική περίπτωση μιας νέας γυναίκας, που έπαθε ρινίτιδα όταν πήγε να μείνι προσωρινά μαζί της ή πεθερά της!

Σε τέτοιες περιπτώσεις, ή θεραπεία πρέπει να είναι μάλλον ψυχιατρικής φύσεως.

Στά παιδιά, ή ρινίτις όφείλεται, ως επί τόν πλείστον, σε άδενειδείς έκβολαστίσεις (κρεατάκια), Ιγμορίτιδα ή αλλεργία.

'Αν παραμειλήθι, ή χρόνια ρινίτις μπορεί να φέρη άλλες σοβαρότερες άναπνευστικές ασθένειες: χρόνια βρογχίτιδα, βρογχιεκτασία, πνευμονία, κλπ.

Οι περιπτώσεις που δέν μπορεί να θεραπευθί ή ρινίτις, είναι σχετικά ελάχιστες.

Η εγκληματική σταδιοδρομία του Χάρρυ Τρέιου

Ο Χάρρυ Τρέιου ήταν γεννημένος για να γίνει ληστής, όπως άλλοι γεννιούνται για να γίνουν γιατροί, έμποροι ή δικηγόροι. Άρχισε τη σταδιοδρομία του από πολύ μικρός. Στα δεκάξι χρόνια του, ή αστυνομία τον κυνηγούσε κι' όλος για κάποια ληστεία. Αναγκάστηκε τότε να φύγει από την πατρίδα του, το Μισσοούρι. Μία μικρή φίλη του, η Τζένι Κάρτερ τον συνόδευσε έξω από την πόλη. Σταμάτησαν κοντά σ' ένα έρειπωμα σπιτί για ν' αποχαιρετήσουν ο ένας τον άλλον. Εκείνη τη στιγμή, φάνηκε ο σερίφης.

— Παραδώσου! φώναξε στον Τρέιου.

— Βλέπεις ότι αποχωριζόμαι την Τζένι, του απάντησε. Περίμενε...

Ο σερίφης έκαμε να όρμησε πάνω του.

— Άλλ' ο Τρέιου έβγαλε μ' αστραπιαία ταχύτητα το πιστόλι του, πυροβόλησε και τον ξαπλώσε νεκρό.

Ήταν το πρώτο εγκλήμα του.

— Έπειτα απ' αυτό, η Τζένι δεν θέλησε να τον άφισε. Πήγαν μαζί στο Κρήνελ, που βρισκόταν τότε κάτω από την εξουσία ενός τρομερού γκάγκστερ, του Λάκυ Τέρον. Η Τζένι άρεσε στον Τέρον, που, μία μέρα, της πρότεινε ν' άφισε τον Τρέιου και να πάει μαζί του. Η νέα έφυγε κλαίγοντας και φανέρωσε στον Τρέιου την πρότασή που της είχε κάνει ο γκάγκστερ.

— Μην κλαίς, της απάντησε. Δεν θα σε ξαναενοχλήσω.

Τον βρήκε το ίδιο βράδυ σ' ένα μπαρ. Ήταν τυφλά στο μεθύσι.

— Ήρθα για να σε σκοτώσω, του είπε ο Τρέιου. Άλλα, στά χάλια που βρίσκεσαι, δεν μπορώ να το κάμω. Έλπίζω, όμως, ότι θάχης ξεμεθύσει ως αύριο το πρωί και τότε θα τα ξαναπούμε.

Το άλλο πρωί, συναντήθηκαν σ' έναν κεντρικό δρόμο της πόλεως. Έβγαλαν κι' οι δύο τα πιστόλια τους. Ο Τέρον πυροβόλησε πρώτος, αλλά δεν πέτυχε τον Τρέιου. Ετοιμαζόταν να πυροβολήσει και δεύτερη φορά. Άλλα δεν πρόφτασε. Η σφαίρα του Τρέιου τον βρήκε ανάμεσα στα μάτια και τον ξαπλώσε νεκρό.

Ο Τρέιου είχε την ανάιδειά να παρουσιασθή στο σερίφη και να του πη, ότι είχε σκοτώσει τον Τέρον, γιατί βρήκε σε κατάστασι νόμιμης άμυνας. Άλλα τον έπιασαν και τον έριξαν στη φυλακή.

Η Τζένι τον επισκεπτόταν συχνά εκεί. Σε μία απ' αυτές τις επισκέψεις της, έβγαλε δυο πιστόλια από ένα φαρδύ παλτό που φορούσε, διηύθυνε τις κάννες τους πάνω στους δύο δεσμοφύλακες που βρίσκονταν στο διάδρομο και τους είπε:

— Αν θέλετε τη ζωή σας, ανοίξτε άμέσως το κελλί του Τρέιου! Στην παραμικρή ύποπτη κίνηση, που θα κάνετε, θα σας ξαπλώσω νεκρούς!

Συμφορώθηκαν με τη διαταγή της.

Έτσι ο Τρέιου ξαναβρήκε την ελευθερία του. Έπειτα από λίγη ώρα, έτρεχε μαζί με την Τζένι, πάνω σε δυο κλειμένα άλογα, στο δρόμο της Γιούτας.

Άλλα, στο μεταξύ, είχε κινητοποιηθή όλη η αστυνομική δύναμις της περιοχής. Τους έπιασαν ένεδρα στην πλαγιά ενός βουνού, από όπου περνούσε ο δρόμος και στη συμπλοκή που έπικολούθησε, η Τζένι σκοτώθηκε. Ο Τρέιου, όμως, γλύτωσε.

Στα κατοπινά χρόνια, δεν γινόταν λόγος στις βορειοδυτικές πολιτείες της Αμερικής, παρά για τα κατορθώματά του. Έμφανίζονταν πότε στη μία πόλη και πότε στην άλλη. Έδω λήστευε μία Τράπεζα, εκεί ένα ταχυδρομικό αμάξι, σε κάποια άλλη πόλη ένα χρυσοχείο... Είχε καρτίριασε τώρα μία συμμορία από ανθρώπους που ήταν το ίδιο άτρόμητοι, όπως κι' αυτός. Έκατοντάδες αστυνομικοί προσπαθούσαν ν' ανακαλύψουν τα ίχνη τους. Άλλα τα εύρισκαν... όταν πια είχαν φύγει.

Ο Τρέιου είχε εγκαταστήσει το στρατηγείο του στο Όρεγκόν. Εκεί γνώρισε μία νεαρή χορεύτρια, την Μόλλι Μέρριλ, που την έκαμε γυναίκα του. Ο αδελφός της Νταϊνβ, ένα ύποπτο ύποκειμενο, προθυμοποιήθηκε να συνεργασθή μαζί του.

Λήστεψαν μαζί μία Τράπεζα, άλλ' ο Νταϊνβ Μέρριλ φοβήθηκε

τις συνέπειες και πρόδωσε το γαμπρό του. Ο Τρέιου, για να γλυτώσει, αίχμαλώτισε, ούτε λίγο ούτε πολύ, έναν όλοκληρο σιδηροδρομικό συρμό. Πήδησε πάνω στη μηχανή, ανάγκασε το μηχανοδηγό να κατεβή κι' έβαλε σε κίνηση τους μοχλούς. Το τρένο άρχισε να τρέχει με μεγάλη ταχύτητα. Πέρασαν έτσι κάμποσους σταθμούς. Άλλα στο Γκρήγκ όλες οι γραμμές βρέθηκαν κλειστές. Οι αστυνομικοί, που περιμεναν εκεί, τον έπιασαν.

Η δίκη του έγινε μαζί με το Μέρριλ. Η Μόλλι κατέθεσε έναντιόν του. Το δικαστήριο τον καταδίκασε σε ισόβια δεσμά. Ο Μέρριλ, αντίθετα, γι' ανταμοιβή της προδοσίας του, καταδικάστηκε σε φυλάκιση τεσσάρων χρόνων.

Τους έκλεισαν μαζί στις φυλακές του Όρεγκόν. Άλλα δεν έμειναν εκεί περισσότερο από έξη μήνες. Ένα βράδυ, ο Τρέιου ρίχτηκε πάνω στον δεσμοφύλακα, που μπήκε στο κελλί του, του πήρε το όπλο του και του άνοιξε το κεφάλι στα δυο, χτυπώντας τον με το κοντάκι. Δυο άλλοι φρουροί, ακούγοντας το θόρυβο, έτρεξαν για να τον πιάσουν. Ο Τρέιου τους τραυμάτισε και τους δυο σοβαρά κι' έπειτα βγήκε από το κελλί του κι' έτρεξε να ελευθερώσει τον Μέρριλ.

Έλα μαζί μου, του είπε.

Πήδησαν από τον τοίχο της φυλακής κι' έφυγαν.

Ήταν η 9η Ιουνίου 1895. Άλλα δεν έμειναν εκεί περισσότερο από έξη μήνες. Ένα βράδυ, ο Τρέιου ρίχτηκε πάνω στον δεσμοφύλακα, που μπήκε στο κελλί του, του πήρε το όπλο του και του άνοιξε το κεφάλι στα δυο, χτυπώντας τον με το κοντάκι. Δυο άλλοι φρουροί, ακούγοντας το θόρυβο, έτρεξαν για να τον πιάσουν. Ο Τρέιου τους τραυμάτισε και τους δυο σοβαρά κι' έπειτα βγήκε από το κελλί του κι' έτρεξε να ελευθερώσει τον Μέρριλ.

Έλα μαζί μου, του είπε.

Πήδησαν από τον τοίχο της φυλακής κι' έφυγαν.

Ήταν η 9η Ιουνίου 1895. Άλλα δεν έμειναν εκεί περισσότερο από έξη μήνες. Ένα βράδυ, ο Τρέιου ρίχτηκε πάνω στον δεσμοφύλακα, που μπήκε στο κελλί του, του πήρε το όπλο του και του άνοιξε το κεφάλι στα δυο, χτυπώντας τον με το κοντάκι. Δυο άλλοι φρουροί, ακούγοντας το θόρυβο, έτρεξαν για να τον πιάσουν. Ο Τρέιου τους τραυμάτισε και τους δυο σοβαρά κι' έπειτα βγήκε από το κελλί του κι' έτρεξε να ελευθερώσει τον Μέρριλ.

Έλα μαζί μου, του είπε.

Πήδησαν από τον τοίχο της φυλακής κι' έφυγαν.

Ήταν η 9η Ιουνίου 1895. Άλλα δεν έμειναν εκεί περισσότερο από έξη μήνες. Ένα βράδυ, ο Τρέιου ρίχτηκε πάνω στον δεσμοφύλακα, που μπήκε στο κελλί του, του πήρε το όπλο του και του άνοιξε το κεφάλι στα δυο, χτυπώντας τον με το κοντάκι. Δυο άλλοι φρουροί, ακούγοντας το θόρυβο, έτρεξαν για να τον πιάσουν. Ο Τρέιου τους τραυμάτισε και τους δυο σοβαρά κι' έπειτα βγήκε από το κελλί του κι' έτρεξε να ελευθερώσει τον Μέρριλ.

Έλα μαζί μου, του είπε.

Πήδησαν από τον τοίχο της φυλακής κι' έφυγαν.

Ήταν η 9η Ιουνίου 1895. Άλλα δεν έμειναν εκεί περισσότερο από έξη μήνες. Ένα βράδυ, ο Τρέιου ρίχτηκε πάνω στον δεσμοφύλακα, που μπήκε στο κελλί του, του πήρε το όπλο του και του άνοιξε το κεφάλι στα δυο, χτυπώντας τον με το κοντάκι. Δυο άλλοι φρουροί, ακούγοντας το θόρυβο, έτρεξαν για να τον πιάσουν. Ο Τρέιου τους τραυμάτισε και τους δυο σοβαρά κι' έπειτα βγήκε από το κελλί του κι' έτρεξε να ελευθερώσει τον Μέρριλ.

Έλα μαζί μου, του είπε.

Πήδησαν από τον τοίχο της φυλακής κι' έφυγαν.

Ήταν η 9η Ιουνίου 1895. Άλλα δεν έμειναν εκεί περισσότερο από έξη μήνες. Ένα βράδυ, ο Τρέιου ρίχτηκε πάνω στον δεσμοφύλακα, που μπήκε στο κελλί του, του πήρε το όπλο του και του άνοιξε το κεφάλι στα δυο, χτυπώντας τον με το κοντάκι. Δυο άλλοι φρουροί, ακούγοντας το θόρυβο, έτρεξαν για να τον πιάσουν. Ο Τρέιου τους τραυμάτισε και τους δυο σοβαρά κι' έπειτα βγήκε από το κελλί του κι' έτρεξε να ελευθερώσει τον Μέρριλ.

Έλα μαζί μου, του είπε.

Πήδησαν από τον τοίχο της φυλακής κι' έφυγαν.

Ήταν η 9η Ιουνίου 1895. Άλλα δεν έμειναν εκεί περισσότερο από έξη μήνες. Ένα βράδυ, ο Τρέιου ρίχτηκε πάνω στον δεσμοφύλακα, που μπήκε στο κελλί του, του πήρε το όπλο του και του άνοιξε το κεφάλι στα δυο, χτυπώντας τον με το κοντάκι. Δυο άλλοι φρουροί, ακούγοντας το θόρυβο, έτρεξαν για να τον πιάσουν. Ο Τρέιου τους τραυμάτισε και τους δυο σοβαρά κι' έπειτα βγήκε από το κελλί του κι' έτρεξε να ελευθερώσει τον Μέρριλ.

Έλα μαζί μου, του είπε.

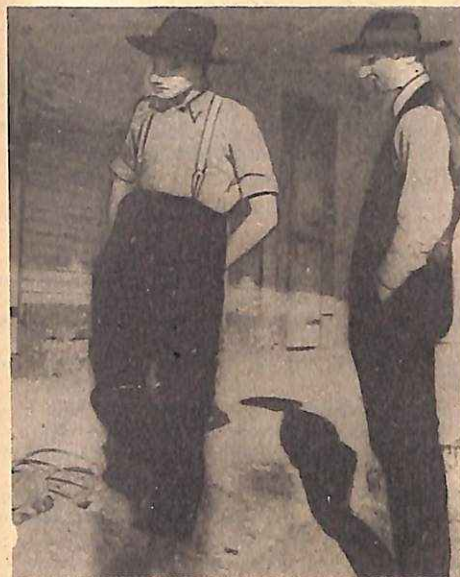
Πήδησαν από τον τοίχο της φυλακής κι' έφυγαν.

Ήταν η 9η Ιουνίου 1895. Άλλα δεν έμειναν εκεί περισσότερο από έξη μήνες. Ένα βράδυ, ο Τρέιου ρίχτηκε πάνω στον δεσμοφύλακα, που μπήκε στο κελλί του, του πήρε το όπλο του και του άνοιξε το κεφάλι στα δυο, χτυπώντας τον με το κοντάκι. Δυο άλλοι φρουροί, ακούγοντας το θόρυβο, έτρεξαν για να τον πιάσουν. Ο Τρέιου τους τραυμάτισε και τους δυο σοβαρά κι' έπειτα βγήκε από το κελλί του κι' έτρεξε να ελευθερώσει τον Μέρριλ.

Έλα μαζί μου, του είπε.

Πήδησαν από τον τοίχο της φυλακής κι' έφυγαν.

Ήταν η 9η Ιουνίου 1895. Άλλα δεν έμειναν εκεί περισσότερο από έξη μήνες. Ένα βράδυ, ο Τρέιου ρίχτηκε πάνω στον δεσμοφύλακα, που μπήκε στο κελλί του, του πήρε το όπλο του και του άνοιξε το κεφάλι στα δυο, χτυπώντας τον με το κοντάκι. Δυο άλλοι φρουροί, ακούγοντας το θόρυβο, έτρεξαν για να τον πιάσουν. Ο Τρέιου τους τραυμάτισε και τους δυο σοβαρά κι' έπειτα βγήκε από το κελλί του κι' έτρεξε να ελευθερώσει τον Μέρριλ.

Οι άνδρες δεν υπηρετούν στον στρατό και δεν αφήνουν μουστάκι...

ΠΩΣ ΖΟΥΝ ΟΙ «ΑΜΙΣ»

οι «άπλοιοι άνθρωποι»

Μία «ιδανική κοινωνία» μακριά από τις ανέσεις του πολιτισμού

ΠΟΛΛΟΙ είναι εκείνοι που κατά καιρούς προσπαθούν να ιδρύσουν μία «ιδανική κοινωνία», σύμφωνα με τις δικές τους πεποιθήσεις, και φτιάχνουν μιά αποικία όπου οι κάτοικοι ζουν έναν ιδιαιτερό τρόπο ζωής. Τις περισσότερες φορές, όμως, το πείραμα αποτυγχίνει και μέσα σε λίγα χρόνια η ιδανική τους κοινωνία διαλύεται...

Μοναδικήν ίσως εξαίρεσι σ' αυτόν τον κανόνα έχει αποτελέσει η αποικία, που ίδρυσαν οι «άπλοιοι» μιάς θρησκευτικής αίρεσης στην Πενσυλβανία. Οι «Αμίς», όπως ονομάζονται, από το όνομα της θρησκευτικής τους αίρεσης, ζουν με τον ίδιο τρόπο που ζούσαν πριν από τριακόσια χρόνια οι πρόγονοί τους στη Γερμανία.

Χάρη στην εξαιρετική προσήλωσή τους στη θρησκεία τους και τις παραδόσεις, οι «Αμίς» αποφεύγουν όλες σχεδόν τις ανέσεις του σύγχρονου μηχανικού πολιτισμού. Άν και όταν πηγαίνουν στο σχολείο μαθαίνουν αγγλικά, χρησιμοποιούν μιά δική τους γλώσσα για να συνεννοούνται. Ντύνονται με ένον δικό τους τρόπο, δεν επιτρέπουν στους άνδρες να υπηρετούν στον στρατό και κανονίζουν τις διαφορές τους έντελως μόνοι τους, χωρίς ν' ανακατεύουν τα άμερικανικά δικαστήρια.

Οι πρώτοι άποικοι της περιοχής, όπου ζού σήμερα οι «Αμίς», ήταν 14 οικογένειες, που εγκατέλειψαν τις πατρίδες τους τον 17ο αιώνα εξ αιτίας των θρησκευτικών διωγμών και εγκαταστάθηκαν από τότε στις «Ηνωμένες Πολιτείες». Παρ' όλο όμως που βρίσκονται ανάμεσα σε πολιτισμένους ανθρώπους, αποφεύγουν όσο μπορούν κάθε είδους επαφή μαζί τους και ζουν αποτραπηγμένοι μιά άλλη, αγροτική ζωή...

Αυτός άλλωστε είναι ο λόγος, που τους έχουν ονομάσει «άπλοιοι άνθρωποι». Οι γάμοι με όπαδους άλλων θρησκειών είναι απαγορευμένοι για τους «Αμίς» και γι' αυτό όλες οι οικογένειές τους έχουν τα ίδια επώνυμα που είχαν πριν από 300 χρόνια οι 14 πρώτες οικογένειες των προσγόνων τους.

Η κυρία αρχολία και ο σπουδαιότερος πάρος ζωής τους είναι η γεωργία. Οι «Αμίς» είναι βαθειά προσήλωμένοι στη θρησκεία τους και όλες τους οι εκδηλώσεις, οι οικογενειακοί και που προκύπτουν από αυτήν, και οι κοινωνικοί δρόμοι, ακόμα και οι συνήθειες τους, επιρροάζονται από αυτήν.

Κάθε οικογένεια έχει το δικό της χτίμα και ένα μεγάλο σπίτι. Είναι όλοι αρσενικοί κατάστατοι, αλλά παρ' όλα αυτά αρσενικοί συστασιατικά να μεταχειρισθούν έστω και τις στοιχειώδεις ανέσεις που προσφέρουν οι κότες πολιτισμού, όπως είναι ο ηλεκτρισμός, οι συνήθειες του νερού, το ραδιόφωνο. Καλλιέργουν οι ίδιοι τα χτίματά τους, χωρίς κανένα γυναιό ήσσο και φτιάχνουν μόνοι τα ρούχα, μηχανικά ήσσο και φτιάχνουν μόνοι τις κατσίκες και κάθε τι που χρειάζονται.

Το διαζύγιο είναι απαγορευμένο γι' αυτούς τους ανθρώπους και οι νόμοι οι σχετικοί με την οικογένεια και το γάμο φροντίζονται με εξαιρετική αυστηρότητα. Μετά τα έξη τους

χρόνια, τα παιδιά πηγαίνουν σε σχολεία, όπου διδάσκουν οι ίδιοι οι «Αμίς», και όταν γίνουν 14 ετών, οι γονείς τους τα παίρνουν από εκεί και τα βάζουν να εργασθούν. Μετά τα 16 τους, όλοι οι άνδρες γίνονται έπισημως μέλη της εκκλησίας και η εκκοίνησή τους χαρίζεται ένα κομμάτι γης, που είναι υποχρεωμένοι να το καλλιεργήσουν μόνοι τους.

Σε κάθε σπίτι των «Αμίς» υπάρχει μιά ξεχωριστή πτέρυγα, όπου εγκαθίστανται οι γονείς, όταν τα παιδιά τους δημιουργήσουν δική τους οικογένεια. Αυτό όμως δεν σημαίνει ότι οι γέροι παραμερίζονται, όταν περάσουν, μιά ώριμη ηλικία. Αντίθετα, συμβουλευθούν τακτικά τους νέους σε ζητήματα που έχουν σχέση με την οικογένεια και τη δουλειά τους και η γνώμη τους είναι πάντοτε σεβαστή.

Οι «άπλοιοι άνθρωποι» επίσης, έχουν έναν δικό τους τρόπο για να λύνουν τις διαφορές τους και να τιμωρούν όσους παραστρατούν. Όταν οι ηλικιωμένοι της κοινότητας αποφασίσουν ότι ένας συμπολίτης τους έκανε κάτι κακό ή άξιο μωφής, τον καταδικάζουν στην ποινή της «ειώτης». Κανείς δηλαδή, ούτε και τα μέλη της ίδιας της οικογένειάς του, δεν επιτρέπεται να του μιλήσει ή να συνεργασθή μαζί του, ως τη στιγμή που ο «άμαρτωλός» θα αντιληφθή το λάθος του και θα ζητήσει άφεσι αμαρτιών στην εκκλησία, μπροστά σε όλους τους συμπολίτες του.

Αυτό όμως δεν τους εμποδίζει να εκδηλώνουν με κάθε τρόπο και σε κάθε περίπτωση μιά θαυμαστή αλληλοβοήθεια. Άν, π.χ., καταστραφή ή αποθήκη ενός «Αμίς», μαζεύονται όλοι, προσφέρουν ό,τι μπορούν μαζί με την προσωπική τους εργασία και μέσα σε μιά μέρα ξαναφτιάχνουν την αποθήκη.

Στα ζητήματα της ήθικης, οι «άπλοιοι άνθρωποι» είναι εξαιρετικά αυστηροί και η αυστηρότητά τους αυτή εκδηλώνεται με κάθε τρόπο. Δεν δέχονται να ποζάρουν για φωτογραφίες —παρ' όσον σε σπάνιες περιπτώσεις, γιατι το θεωρούν ανήθικο! Για τον ίδιο λόγο, δεν χορεύουν ποτέ ποιά μόνον έναν πρωτότυπο χορό, που δεν έχει σχέση με τους συνηθισμένους χορούς. Τα φαγητά τους είναι απλά και δεν πίνουν σε καμιά περίπτωση τσίσι. Καφέ, οινόπνευμα, μύρα, ή κρασί. Στους γάμους και στην εκκλησία, οι γυναίκες στέκονται χωριστά από τους άνδρες. Σε άλλες περιπτώσεις, όμως, οι εκπρόσωποι των δύο φύλων ανακατεύονται χωρίς διάκριση.

Ο τρόπος του ντυσίματος και η εμφάνισή τους, απλή όπως οι περισσότερες εκδηλώσεις τους, φανερώνει κατά κάποιον τρόπο την κατάντασι του καθενός. Οι μαθήτριες και οι παντρεμένες φορούν πάντοτε άσπρα καπέλλα, που τα φτιάχνουν μόνοι τους, ενώ οι κοπέλλες που έβγαλαν το σχολείο, αλλά είναι ανύπαντρες, φορούν μαύρα καπέλλα. Οι εργάτες, έξ αλλού, δεν αφήνουν γενειάδα, ποιά μόνον άσπρα παντελόνια. Έτσι δεν είναι δύσκολο να ξεχωρίσει κανείς ποιοι από τους «άπλοιοι άνθρωποι» είναι παντομένοιοι και ποιοι όχι.

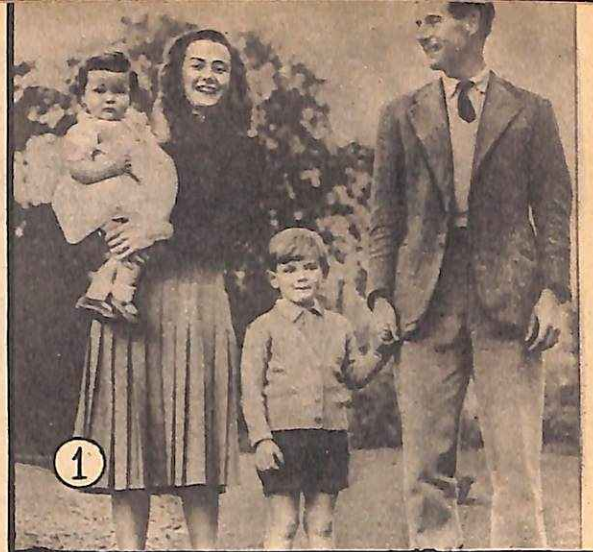
Η τιμιότητά είναι κάτι συνηθισμένο για τους «Αμίς» και απόδειξη αυτού είναι το γεγονός ότι οι πόρτες και τα παράθυρα των σπιτιών τους δεν έχουν κλειδαριές!...

1 Η φωτογραφία αυτή του συμπόρχου Τάουνσεντ πάρθηκε το 1951 στο έξοχικό σπιτί του στα περίχωρα του Λονδίνου, τον παρουσιάζει δε μαζί με την γυναίκα του, Ροζμάλ Πάουλε, κόρη του στρατηγού Πάουλε, και τους δυο γιους του Τζωρτζ και Ουόλν, που είναι σήμερα 12 και 9 χρονών. Το ζεύγος είχε παντρευτή το 1941 και έζησε ευτυχισμένο μέχρι το 1952, οπότε χώρισε. Η Ροζμάλ ξαναπαντρεύτηκε άμεσα μετά την έκδοσι του διαζυγίου. Ο Τάουνσεντ μετετέθη λίγο αργότερα στο Βέλνι, όπου κάνει μιά ήσυχη ζωή.

2 Ο νεαρός Σίξτεν Τζόνσον περίμενε 450 ώρες πάνω στα βουνά Άλτακοντλο της Έλβετίας για να μπορέσει να πάρη το καταπληκτικό αυτό ένοτανανέ που παρουσιάζει έναν από τη στιγμή που φέρνει τροφή στα μικρά του. Όταν κατόπιν ο Σίξτεν την έδωσε σ' ένα έλβετικό ποιοδικό, πησε ως άμοιή 270 δραχμές, μόλις δηλαδή 50 λεπτά για κάθε ώρα άναμονής. Εύτυχώς για τον ύπονοητικό έρασιτέχνη φωτογράφο, υπάρχει η έλπίδα να ελποδίσουν περισσότερα από τα έξνα έντυπα που θα αναδημοσιεύσουν τη φωτογραφία του.

3 Η Βίσιαν Λη γυρίζει τώρα στην Έλβετία, με πιστενιάρ τον Κέννεθ Μούρ, την γνωστή κομωδία του Τέρενς Ράτινγκαν «Βαθεία ναλάζια θάλασσα». Για τα έξωτοικά του φίλου του, ο σκηνοθέτης Άνατόλ Λίτβακ προτίμησε τα χιονισμένα έλβετικά βουνά, δίνοντας έτσι την εύκαιρα στους πρωταγωνιστές του να επιδοθούν στο αγαπημένο τους σπόρ, το σκι, κατά τις ελεύθερες ώρες τους.

4 Η Μαρίνα Ντόρια, η Έλβετίδα πρωταθλήτρια Εύρωπης στο θαλάσσιο σκι, κατέλειψε προσωρινά τις παγωμένες λίμνες της πατρίδας της και έπιδεικνύει τώρα τις ικανότητές της στους Αμερικανούς της Φλωρίδας.

Ο έρωτας της Άννας

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ο νέος περίμενε λίγη ώρα, μέσ' στη νύχτα, μπροστά στη μικρή και σκοτεινή βίλλα. Επιτέλους, άνοιξε σιγά-σιγά ένα παράθυρο του ισόγειου και ξεπρόβαλε μία γυναίκα σιλουέτα.

— Μπέρτο! ψιθύρισε ή κοπέλλα με χαϊδευτική φωνή.

— Ο νέος έτρεξε κοντά της.

— Άννα!... της είπε, κυττάζοντάς την με έρωτα.

— Εμειναν αρκετήν ώρα έτσι, χορταίνοντας από φιλία κι' έρωτά-τολογα. Όταν χαρίστηκαν πια, ο Μπέρτο τράβηξε προς το σπίτι του, σ' ένα μακρινό δρόμο. Ένοιωθε τον εαυτό του χαρούμενο, έλαφρό, ευτυχισμένο.

Ξεκλείδωσε την εξώπορτα, ανέβηκε τη σκάλα. Στο διάδρομο, κοινοστάθηκε έξω απ' την κάμαρα του θείου του, μαζί με τον όποιο ζούσε από χρόνια. Σκέφθηκε τα άχρηστα πλούτη αυτού του γέρο-τσιγκούνι κι' άναστήκωσε αδιάφορα τους ώμους του. Ένα χαμόγελο της αγαπημένης του, ήταν ο μεγαλύτερος θησαυρός γι' αυτόν!

Τ' άλλο πρωί, τον ξύπνησε μια στριγγή φωνή. 'Η γρηά υπηρέτρια ώρμησε μέσ' στην κάμαρά του, κλαίγοντας και τραυλίζοντας:

— Ο κύριος!... Είναι φριχτό!...

Ο Μπέρτο μισοκατάλαβε κι' έτρεξε στο δωμάτιο του θείου του. «Πέθανε! συλλογιζότανε με κάποια άνακουφισι. Έπαψε να με βασανίζει με την τσιγκουνιά του και την κακία του!».

Μπροστά στο πτώμα, όμως, του γέρου, ανατρίχιασε από φρίκη. 'Απ' το στήθος του ξεπρόβαλε ή λαβή ενός μαχαριού! Όλα δείχνανε πως τον είχαν σκοτώσει στον ύπνο του, πριν προλάβη να ξυπνήση.

Ο Μπέρτο τηλεφώνησε άμέσως στην αστυνομία. Σε λίγο, το σπίτι γέμισε από αστυνομικούς. Μετά τις πρώτες έρευνες, ο αστυνομός έφυγε, μαζί με τον λατοδικαστή. Προηγουμένως, όμως, κύτταξε το Μπέρτο με υποψία.

Τό μεσημέρι, τον υπέβαλε σε δεύτερη ανάκρισι, έ-ξαντλητική.

Δέν είχαν βρεθί τα δακτυλικά του αποτυπώματα στο μαχαίρι. Μά ή εξώπορτα δέν είχε παραβιασθή. Πώς δάμπαινε, λοιπόν, ο δολοφόνος, αν ήταν ξένος;...

Άλλωστε, το θύμα δέν είχε έχθρους. Ο Μπέρτο, ως μόνος συγγενής και κληρονόμος του, είχε άμεσο συμφέρον απ' το θανάτό του. Άλλωστε, απ' τα μισόλογα της γρηάς υπηρέτριας, έδβαινε το συμπέρασμα πως δέν τά πηγαίαν πολύ καλά βίος κι' άνιψιός...

Ο Μπέρτο σώπαινε και σκεπτότανε... Ο Ιατροδικαστής είχε βεβαιώσει πως το έγκλημα έγινε απ' τα μεσάνυχτα ως τη 1... την ώρα δηλαδή που ο Μπέρτο βρισκότανε με την Άννα. Για ν' αποδείξη το άλλοθι και ν' απαλλαγί από κάθε υποψία, ο νέος θάπρεπε να φανερώσει το νυχτερινό ραντεβού του με την αγαπημένη του. Αποφάσισε όμως να ρωτήση πρώτα την Άννα αν τó ήθελε, αν θά μπορούσε να υπομείνη την ειρωνική περιέργεια του κόσμου και τó θυμό των δικών της — που δέν τόν ήθελαν για άντρα της, γιατί τόν θεωρούσαν κατώτερο κοινωνικά.

Πραγματικά, τó ίδιο βράδυ, της τά έξήγησε όλα. Εκείνη σώπαινε.

— Θες να με βάλης σε μπελάδες; απάντησε επιτέλους νευρικά. Δέν σκέπτεσαι παρά τόν εαυτό σου... Όχι, δέν πρέπει να πής τίποτα στον αστυνομό! Μην καταστρέψης τη ζωή μου, που είναι τόσο ήσυχη!...

Ο Μπέρτο την άκουγε, συγκρατώντας ακόμα και την ανάσα του. Αυτή λοιπόν ήταν ή γυναίκα, για τήν όποία θά θυσίαζε ευχάριστα τó κάθε τι; Προκειμένου να μη χάση τήν ήσυχία της, αδιαφορούσε για τó φοβερό κίνδυνο που τόν άπειλούσε!

— Όπως θέλεις... της είπε. Άν δέν έρθω αύριο,

Μπροστά στο πτώμα του θείου του ανατρίχιασε από φρίκη...

θά πή πως προφυλακίσθηκα!

Έλπιζε να τη συγκινήση έτσι, να τήν κάνει να μετανοήσω. Μά αυτή τόν άφησε να φύγη, άμίλητη, δίχως δάκρυα ή στεναγμούς...

... Τώρα ο Μπέρτο προχωρούσε, τρεκλίζοντας. Είχαν σβύσει όλα τα δειρά του... Ι'ατί να υπερασπισθί πιά τόν εαυτό του; Τί να τήν κάνει τήν έλευθερία και τήν πλούτη;

Τού ήσαν άχρηστα, τώρα που είχε λείψει ή πίστι του στον έρωτα της Άννας;...

Προχωρούσε προς τó κοντινό ποτάμι, σάν μεθυσμένος, μέσ' στη νύχτα.

Σταμάτησε κοντά στο πεζούλι της όχθης. Άπό κάτω του, τó θολό κι' όρμητικό νερό, φαινόταν σάν ένας μεγάλος ασφαλτοστρωμένος δρόμος, γυαλιστερός απ' τή βροχή...

Τότε μόνο κατάλαβε πως είχε κάνει λάθος στο δρόμο, μέσ' στην παραζάλη του.

Έπρεπε τώρα να γυρίση πίσω και να περπατήσει πολύ, για να φτάση στο σπίτι του...

Άκούμπησε στο πεζούλι, που ήταν ακόμα χλιαρό απ' τόν ήλιο της ημέρας και σκέπασε τó πρόσωπό του με τά χέρια του... Έπρεπε ν' αγωνισθί μ' όλες του τις δυνάμεις, να κάμη τó κάθε τι γις να σωθί...

Ξαφνικά, ο άνεμος τούφερε ένα θόρυβο από βήματα που πλησίαζαν, καθώς και μερικές κομμένες φράσεις. Δυό άντρες έρχονταν προς τó μέρος του, μέσ' στο σκοτάδι.

Δέν δυσκολεύτηκα καθόλου... Έλεγε ο ένας απ' αυτούς. 'Η βεία μου ήταν υπηρέτρια του γέρου... Μπόρεσα να πάρω τó κλειδί της εξώπορτας και να φτιάσω άντικλειδί... 'Ηξερα πως ο γέρο-τσιγκούνις έκρυβε λεφτά μέσ' στο στρώμα του...

Οι δυό διαβάτες πέρασαν δίπλα απ' τó Μπέρτο, δίχως να τόν αντίληφθουν.

Ο νέος νόμισε ξαφνικά πως μία άστραπή είχε αλκαώσει τή νύχτα...

Η φωνή εκείνη... Τού ήταν γνωστή... Μά που τήν είχε ξανακούσει;...

Έκανε μερικά βήματα, δισταχτικά, ακολουθώντας τους δυό άντρες. Έκείνοι γύρισαν και τόν κύτταξαν φιλόποπτα... Μιά δεύτερη άστραπή φώτισε τή μνήμη του Μπέρτο. Θυμήθηκε, άναγνώρισε τόν έναν απ' αυτούς.

— Τί θέλετε; τόν ρώτησαν εκείνοι.

— Τίποτα. Περιμένο μία γυναίκα... απάντησε ο Μπέρτο, και ξαναγύρισε κοντά στο πεζούλι.

Μόλις είχαν απομακρυνθί οι δυό άντρες, άκούστηκε επανειλημμένως μία φωνή, μέσ' στο σκοτάδι. Μά ο Μπέρτο, απορροφημένος απ' τις σκέψεις του, δέν τήν πρόσεξε.

Έπρεπε να βιαστή, να ένεργήση άμέσως...

Ενώ έκανε να φύγη, άκούστηκαν μικρά και γρήγορα βήματα. Μία γυναίκα, ή Άννα, έτρεξε κοντά του, τόν άγκάλιασε απ' τó λαιμό και τού είπε με λατρεία:

— Μετάνιωσα άμέσως, γιατί ο φόβος μ' έκανε τόσο εγωίστρια! Ξανάνοιξα τó παράθυρο και σε είδα να στρίβεις τή γωνία τού δρόμου. Ίσως να μ'ην ξαναγύριζες, αύριο τή νύχτα!... Κατέβηκα σάν τρελλή... κι' έφαξα παντού, για να σε βρώ και να σου πώ πως μπορείς να τά φανερώσεις όλα στον αστυνόμο... πως δέν με νοιάζει πιά για τίποτα.

Η φωνή της έτρεμε έλαφρά από συγκίνηση.

Ο Μπέρτο χάιδεψε τó πρόσωπό της κι' άναζήτησε τά χείλη της.

Θά μπορούσε, βέβαια, να της πή τήν αλήθεια:

«Ξέρω τώρα τó δολοφόνο! Είν' ο άνηψιός της γρηάς υπηρέτριας, ένας νεαρός παλιάνθρωπος. Μπήκε στο σπίτι μ' άντικλειδί και σκότωσε τó θείο μου, για να τού κλέψη τά λεφτά που έκρυβε στο στρώμα του. Τόν άκουσα που τάλεγε ο ίδιος».

Μά δέν θέλησε να τή στερήση έτσι άμέσως απ' τή βεβαιότητα που είχε σχηματίσει πως θά τόν υπερασπιζότανε και πως θά τόν έσωζε με τόν έρωτά της.

Κι' άρχισε να κλαίη σάν παιδί, γιατί ή δυνατή χαρά που ένοιωθε τόν συγκλονίζε περισσότερο από κάθε πόνο...

Α. ΚΑΝΤΡΕΛΙ

Κοινωνικό και δραματικό μυθιστόρημα του Ζύλ Μαρυ

Η κατατρεγμένη

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο Ματί κι' ή Κλοτίλδη άνακουφίζονται με τήν είδησι της συλληψης της Σαρλότ, που τή θεωρούν σωτηρία τους. 'Ωστόσο, ή υγεία της Κλοτίλδης άρχίζει να κλονίζεται, άπ' τó ψυχικό της μαρτύριο. Μεταχειρίζεται κάθε τρόπο, για να κάνει τόν άντρα της να τής όμολογήση τó έγκλημά του. Εκείνος φτάνει στο σημείο να μιλήσει, αλλά συγκρατείται τήν τελευταία στιγμή. 'Η Κλοτίλδη τρέμει διαρκώς, στήν ιδέα πως μπορεί να τή σκοτώση. Παθαίνει κρίσεις ύπνοθασίας. Τού κάκου ο άντρας της κάνει ό,τι μπορεί για να τή διασκεδάση. 'Η Κλοτίλδη κι' ο Ματί μαλώνουν και χωρίζουνε. Μά ύστερα ή νέα γυναίκα τόν ξανακαλεί κοντά της, γιατί χρειάζεται ένα στήριγμα. Στο μεταξύ, ο Μπερτελέν άνακαλύπτει ότι οι δασοφύλακες τού ξέρουν κάτι σκετικό με τó έγκλημα, αλλά τó κρύβουν. Για να τούς κάνει να μιλήσουν, τούς πιέζει με τήν άπειλή της άπολύσεώς τους έπειδη δέν κατάφεραν να πιάσουν τó μυστηριώδες λαθροθήρα.

Τό κυνήγι αυτό κράτησε πάνω από μία ώρα. Κάθε φορά που σταματούσαν κι' άφουγκραζότανε, ο Μπερτελέν τούς άκουγε να τρέχουν πίσω του. Τού κάκου είχε προσπαθήσει να χάσουν τά ίχνη του.

Πρέπει να τελειώνουμε... μουρμούρισε. Άν συνεχισθί όλη τή νύχτα αυτό τó κυνήγητό, τήν ήμερα, θά μ' άναγνώρισουνε, κι' έτσι δέν θά μπορούσα πιά να έκτελέσω τó σχέδιο που κατάρτισα.

Έστριψε άριστερά κι' έτρεξε όσο πιο γρήγορα μπορούσε, για να κερδίση κάποια απόσταση. 'Υστερα σκαρφάωσε σε μία βελανιδιά, σχεδόν ως τήν κορυφή της, και περίμενε εκεί πάνω, άόρατος.

Είδε, ή μάλλον διέκρινε, δυό σκιές που περνούσαν τρέχοντας, βλαστημώντας και λαχανιάζοντας. Σε λίγες στιγμές, τις έχασε απ' τά μάτια του.

Έσπευσε τότε να κατεβή απ' τó δέντρο κι' απομακρύνθηκε χωρίς θόρυβο. Έκανε ένα μεγάλο γύρο, για κάθε ένδεχόμενο, και γύρισε σπίτι του, τήν ώρα που ή χαρά, γι' άπλυνε τó γκρίζο πέπλο της πανύ απ' τις κορφές των δέντρων.

Κατά τις 8, οι δασοφύλακες τού άνέφεραν ό,τι είχε συμβή. Τους απάντησε τότε, δίχως να χαμογελάση καθόλου:

— Μην ξεχνάτε πως δέν σας μένουνε παρά τρεις ήμερες... Έπειδη όμως σας συμπαθώ πολύ, θά σας προτείνω μιάν άλλη συμφωνία...

Οι δασοφύλακες τόν κύτταξαν με προσοχή.

— Άκούστε με καλά... Έχετε κάποιο μυστικό, που θέλω να τó μάθω... Μου κρύβετε κάτι τι, σχετικά με τó φono τού γιατρού Ρενεβίλ... κάποιες σοδαρές πληροφορίες, σίγουρα, έφ' όσον άρνιέσθε να τις καταθέσετε στη Δικαιοσύνη, έσεις που είσαστε τόσο έντιμοι...

Οι γέροι κάνανε μιάν χειρονομία άρνητική. 'Αλλ' ο Μπερτελέν επέμεινε ζωηρά:

— Μή λέτε ψέμματα!... Άκούστε τώρα τή συμφωνία που σας προτείνω. Δέν σας προσφέρω λεφτά. Ξέρω πως δέν θά καταδεχθίτε ποτέ να πουλήσετε τó μυστικό σας... Μά είμαι βέβαιος πως θά πληρώνατε ακριβά, για να μάθετε τó λαθροθήρα, που παίζει μαζί σας τóσον καιρό.

Τά μάτια των δυό γέρων λάμψανε. Σφίξανε σπασμωδικά τις γροθίες τους, μά δέν είπαν τίποτα.

Καλά, κατάλαβα, συνέχισε ο Μπερτελέν. Έν τοιαύτη περιπτώσει, λοιπόν, άναλαμβάνω εγώ να πιάσω για λογαριασμό σας τó λαθροθήρα, άποψε τή νύχτα ή αύριο τά ξημερώματα... με τόν όρο όμως μόλις σας τόν παραδώσω, να μου φανερώσετε τó μυστικό σας.

Οι δασοφύλακες χαμογέλασαν λίγο περιφρονητικά, παρ' όλο τó σεβασμό που είχαν για τόν άφέντη τους.

— Πρέπει να σας πούμε και κάτι άλλο, κύριε! Είμαστε βέβαιοι πως δέν θά κλείσετε μάτι όλη νύχτα, δίχως κανένα κέρδος.

— Αυτό είναι δουλειά δική μου...

— Φαίνεσθε τόσο βέβαιοι! 'Ωστόσο...

— Άποψε λοιπόν... Να μέινετε άγρυπνοι, ναχετε τά μάτια σας τέσσερα... κι' αν τυχόν πιάσετε σε τó λαθροθήρα, πρίν από μένα, θά σας διπλάσιώω τήν άμοιβή που σας ύποσχέθηκα.

Ο Ζαν Μπερτελέν άφισε να περάση τ' άπόγεμα. Είχε δη να φύγουν οι δασοφύλακες, πηγαίνοντας προς τó δάσος. Μά άγνοούσε που θάστηναν τήν ένεδρα τους, σε ποιο σημείο σκόπευαν να κρυφτούνε.

Ένώ έτοιμαζότανε να βγί έξω κι' αύτός, ψιθύριζε:

— Παράξενο!... Άφου διασκέδασα τόσες φορές μ' αυτό τόν τρόπο σάν παιδί, σήμερα τρέμω... σάν να μ' άπειλή καμμία δυστυχία!

Ώστόσο ξεκίνησε, έφωδιασμένος με τά συνηθισμένα σύνεργά του.

Κατάρθωσε να στήση τις παγίδες του, χωρίς να τόν ενοχλήσουν οι δασοφύλακες του. 'Υστερα άρχισε ν' αποδεκατίζει τους φασιανούς με τó ντουφέκι του.

Μόλις σκότωνε ένα πουλί, τó μάζεψε, έφευγε τρέχοντας σάν ζαρκαδι και πήγαινε σ' άλλο μέρος τού δάσους, όπου άνηχούσε καινούργια ντουφεκία κι' έπεφτε πάλι ένας φασιανός.

Οι δασοφύλακες είχαν χωριστή, για να μετακινούνται σε μεγαλύτερη έκταση. Μόλις άκουσε καθένas τους απ' τήν κρύπτη του τήν πρώτη ντουφεκία, πετάχτηκαν άπάνω κι' ώρμησαν προς τó σημείο όπου βρισκόταν ο Μπερτελέν. Όταν όμως έφτασαν εκεί, έπεσε άλλη ντουφεκία, ένα χιλιόμετρο μακρότερα.

Τρέξαν πάλι προς τά εκεί, λαχανιασμένοι, χλωμοί από μανία... για ν' άκούσανε τó τρίτο πυροβολισμό, σ' απόσταση ενός χιλιόμετρο. Θάλεγε κανείς πως ο λαθροθήρας — φάντασμα είχε σφεαά...

Οι δασοφύλακες, από εκεί που ήσαν κρυμμένοι, άναγνώρισαν τήν κόμηση ντ' Τιελλά!

γιατρού... γιατί τὸ ἐγκλημα αὐτὸ εἶχε μάρ-
τυρες!

— Ὁ Ματὶ χλώμιασε. Ὁ Μπερτελὲν τὸ
πρόσεξε καὶ χαμογέλασε.

— Ταραχθήκατε, βλέπω, εἶπε. Ἡρεμή-
στε, ἀγαπητέ μου...

— Ὅστε αὐτοὶ οἱ μάρτυρες ξέρουν τὸ
δολοφόνιο;

— Ναι.

— Ποιὸς εἶναι; ρώτησε μ' ἀγωνία ὁ
Ματὶ.

— Ἡ ἀγωνία πού διαβάω στὰ μάτια
σας, σὰς προβλεῖ!

— Ἐμένα ἐννοεῖτε;

— Ναι, ἐσάς!

— Πιστεύετε πὼς ἐγὼ δολοφόνισσα τὸ
δόκτορα Ρενεδίλ;

— Ναι, πιστεύω πὼς τὸν δολοφονήσατε
καὶ τὸν ληστέψατε!

— Περιέργως, ὁ Ματὶ δὲν ἐξεγέρθηκε μ'
αὐτὴν τὴν κατηγορία. Μάντευε πὼς ὁ Μπερ-
τελὲν θάβρενε κατὰ τί... Τί ὅμως;

— Μὲ μισεῖτε, τὸ ξέρω... ἀρκεῖται ν'
ἀπαντήσω. Κι' ἐγὼ σὰς μισῶ. Μὰ πὼς
μπορεῖ νὰ σὰς τυφλώσω τὸ μῖσος σας σὲ
τέτοιο σημείο, ὥστε νὰ μὲ θεωρήτε ἐνοχο
γιὰ μιὰ δολοφονία;

— Σὰς παρακαλῶ ν' ἀπαντᾶτε μόνον
στὶς ἐρωτήσεις μου.

— Δὲν ἔχω ἀντίρρηση. Πιστεύω δὲ πὼς
αὐτὸ εἶναι ἡ καλύτερη ἀπόδειξις πού μπο-
ρῶ νὰ σὰς δώσω γιὰ τὴν ἀθωότητά μου...

— Ἐνῶ θὰ μπορούσα νὰ σὰς πετάξω ἐξω ἀπ'
τὸ σπίτι μου!

— Δὲν μ' ἐνθουσιάζει καθόλου ἡ δου-
λειά τοῦ καταδότη. Γι' αὐτὸ δὲν πήγα νὰ
βρῶ τὸν ἀνακριτὴ...

— Ὡστόσο, θάβρελα νὰ
ξέρω τί θὰ τοῦ ἀπαντούσατε, ἂν σὰς ἔ-
κανε τὴν ἐρώτησι πού σὰς κάνω ἐγὼ τώ-
ρα: «Γιατί, κατὰ τίς 9 τὸ βράδυ, ὅταν ἔ-
φυγε ἀπ' τὸ Φενεστρέλ ὁ δόκτωρ Ρενεδίλ,
φύγατε καὶ σεις κι' ἀκολουθήσατε τὸν ἴδιο
δρόμο»;

— Εἶχα βαρεθῇ... Πήγα νὰ κάνω ἓνα
περίπατο... Αὐτὸ θ' ἀπαντοῦσα στὸν ἀνα-
κριτὴ.

— Κι' ἐκεῖνος θὰ σὰς ἀποκρινόταν, ὅτι
τοῦ φαινόταν τούλαχιστον παράξενο τὸ ὅτι
πήγατε νὰ κλειστήτε στὸ ἐρειπωμένο ἐρη-
μοκλήσι τοῦ Ρελαί. Περιέργως περίπατος,
ἀλήθεια!...

— Τὰ λόγια αὐτὰ τοῦ Μπερτελὲν ἔφεραν
ἀποτέλεσμα κεραυνόβολο.

— Ὅταν ὁ Ματὶ μπόρεσε ἐπιτέλους νὰ μι-
λήσῃ, πρόφερε μ' ὑπόκωφη φωνή:

— Ξέρετε πολλὰ πράγματα, κύριε Μπερ-
τελὲν... Κι' ὑποκρύπτουν μυστικά ἐπικίνδυνα
γιὰ κείνον πού τ' ἀνακαλύπτει...

— Ὁ Μπερτελὲν χαμογέλασε.

— Θὰ μπορούσατε νὰ μὲ σκοτώσετε...

— Εἶπα. Εἶμαι πληγωμένος κι' ἀνίκανος ν' ἀ-
μυνθῶ ἀποτελεσματικά...

— Ἀλλ' εἶμαι ἥσο-
χος, γιατί οἱ ὑπηρετές σας ξέρουν πὼς βρι-
σκομαί μαζί σας.

— Οἱ δύο ἄντρες κυττάχτηκαν γιὰ ἓνα λε-
πτὸ, ἀμίλητοι, μὲ ἀπειλητικὴ ἐκφρασι.

— Ὁ Ματὶ προσπάθησε πάλι νὰ πῇ ψέμματα:

— Εἶχε χαλάσει ὁ καιρὸς. Ζήτησα ἀ-
συλο στὸ ἐρημοκλήσι...

— Ὁ Μπερτελὲν ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους
του κι' ἀπάντησε:

— Ὁ καιρὸς ἦταν ὑπέροχος, ὅπως μπο-
ρεῖ νὰ σὰς βεβαιώσουν ὅλοι.

— Ὡστόσο, ἀσφαλῶς, ἡ κακοκαιρία
ὁ λόγος πού ἐσπρωξε τὴν κόμησά ντὺ
Τιελαί ν' ἀκολουθῇ τὸ παράδειγμά σας
καὶ νὰ μπηῖ κι' αὐτὴ στὸ ἐρημοκλήσι, κρε-
μασμένη στὸ μπράτσο σας!...

— Χοντρές στάλες ἰδρώτος ἔδρεχαν τὸ με-
τωπο τοῦ Ματὶ, προδίδοντας τὴν ἀγωνία
του. Μὰ ὁ Μπερτελὲν συνέχισε, ἀμείλικτος:

— Δὲν προσπαθεῖτε κἀν πιά νὰ δικαιο-
λογηθῆτε. Καταλάβετε πὼς εἶναι περιττὸ...

— Ἀκούστε, κύριε Μπερτελὲν. Μπορεῖ
νὰ μισοῦμε ὁ ἓνας τὸν ἄλλον, ἀναγνωρίζω
ὅμως πὼς εἶσαστε ἄνθρωπος μὲ τιμὴ...

— Ἀνακαλύψατε αὐτὸ τὸ μυστικόν... Ὅσας-
τε ἱκανὸς νὰ καταστρέψετε μιὰ γυναῖκα;... Ξέ-
ρετε τὸν κ. ντὺ Τιελαί! Ποτέ δὲν θὰ συ-
χωρήσῃ τὴν ἀπιστία τῆς γυναίκας του. Εἶ-
ναι ἱκανὸς νὰ τὴ σκοτώσῃ...

— Ἐστὼ, δὲν θὰ πῶ ποτέ τίποτε γι'
αὐτὸ τὸ μυστικόν... κι' ἐκεῖνοι πού, τὸ ξέ-
ρουν, ὅπως κι' ἐγὼ, δὲν θὰ μιλήσουν ἐπι-
σης. Ἐγγυῶμαι γιὰ τὴ σιωπὴ τους... Μὰ,
ἂν συμπονᾷ τὴν ἐνοχὴ αὐτὴ γυναῖκα, πού
ἀργοπεθαίνει ἀπ' τὸ βάρος τοῦ σφάλματός
της, δὲν ἔχω κανένα λόγο νὰ λυπηθῶ καὶ
σὰς...

— Ἄν λυπηθῆτε ἐκείνη, θὰ σώσετε κι'
ἐμένα μαζί...

— Ὁχι, καθόλου! Γιατί, ἐκτός ἀπ' τὸν
ἐνοχο ἐρώτα, ἔχουμε ἐδῶ κι' ἓνα ἐγκλημα...

— τὴ δολοφονία ἐνὸς γέροντος... Μιὰ ἀθῶα γυ-
ναῖκα κατηγορήθηκε γι' αὐτὸ τὸ φόνον... Θέ-
λω νὰ τὴν σώσετε... νὰ παραδοθῇτε μόνον
χὼς σας στὴ Δικαιοσύνη! Ἀκούσατε τί
εἶπα; Τὸ θέλω!

— Ποτέ!

— Εἰσάστε, λοιπόν, τόσο ἄνδρος;

— Δὲν σκότωσα ἐγὼ τὸ δόκτορα Ρενε-
δίλ!

— Ποιὸς, λοιπόν;

— Δὲν μπορῶ νὰ σὰς τὸ πῶ...

— Ὁ θὰ σὰς ἀναγκάσῃ ὁ ἀνακριτὴς νὰ
τὸ πῆτε!

— Ποτέ, σὰς λέω, ποτέ!...

— Ὁ Μπερτελὲν φάνηκε ἀποροφημένος
ἀπ' τίς σκέψεις του.

— Μήπως ἡ πραγματικότητα εἶναι ἀκό-
μα πιὸ φριχτὴ ἀπ' ὅ,τι φαντάσθηκα;... Ψι-
θύρισε. Μήπως ἡ ἐνοχὴ αὐτὴ γυναῖκα, ξε-
τρελλαμένη, πανικόβλητη, βοήθησε μὲ τὰ
ἴδια της τὰ χέρια, τὰ μικρά καὶ λεπτο-
καμωμένα χέρια της, στὸ στυγερὸ ἐγ-
κλημα;

— Ὁ Ματὶ εἶχε ἀκούσει, ἢ μάλλον εἶχε
καταλάβει.

— Ὡ, κύριε, σωπάστε! φώναξε. Μό-
νον ἓνας τρελλὸς θάκανε αὐτὴ τὴ σκέψι...

— Ὁ δολοφόνος πρέπει νάναι ὁ ἓνας
ἀπ' τοὺς δύο σας... ἂν δὲν εἴσατε κι' οἱ
δύο!

— Ὅυτε ὁ ἓνας, οὔτε ὁ ἄλλος. Σὰς τ'
ὀρκίζομαι!

— Τότε, σὰς ρωτῶ γιὰ δευτέρη φορά:
Ποιὸς ἦταν;... Ἀφοῦ τὸν ξέρετε... ἀφοῦ ἱ-
σχυρίζεσθε πὼς δὲν ἦσαστε ὁ δράστης,
ἀλλ' ἀπλὸς μάρτυς τοῦ ἐγκλήματος, μι-
λήστε, ὀνομάστε τὸν ἐνοχόν!

— Ὁ Ματὶ κατέβαλλε μάταιες προσπά-
θειες γιὰ νὰ μείνῃ ἥρεμος. Τοῦ φαινόταν
πὼς τὰ ἐπιχειρήματα τοῦ Μπερτελὲν τὸν
σφίγγανε μέσα σ' ἓνα σιδερένιο κλοιόν...

— Δὲν μπορῶ νὰ ὁμολογήσω κατὰ πού
δὲν ἔκανα... πρόφερε λαχανιασμένος.

— Ὑποδείξετε τότε τὸ δολοφόνον.

— Ὁ Ματὶ ἐσφίγγε τίς γροθιές του μ' ἄ-
γωνία. Ἐφώνησε, εἶπε μ' ὑπόκωφη φωνή:

— Ἐστὼ, θὰ σὰς πῶ τ' ὄνομά του...

— Ἐπιτέλους!

— Ὑπὸ ἑνὸς ὄρο ὅμως...

— Πέστε το πρῶτα, κι' ὕστερα θὰ
δοῦμε...

— Τίποτε στὸν κόσμον δὲν θὰ μὲ κἀν
νὰ μιλήσω... κι' ἂν ἀκόμη ἐβλεπα τὴν Σαρ-
λότ ν' ἀνεβαίνει στὸ ἱκρίωμα... κι' ἂν ἐ-
πρόκειτο νὰ καταδικασθῶ ἐγὼ ὁ ἴδιος, δὲν
θὰ μιλούσα, ἐφ' ὅσον δὲν μού τὸ ἐπιτρέψῃ
ἡ γυναῖκα στὴν ὁποία ἀνήκει αὐτὸ τὸ μυσ-
τικόν. Μονάχα ἐκεῖνη ἔχει τὸ δικαίωμα ν'
ἀποφασίσῃ γιὰ τὴν τύχη τοῦ ἀληθινοῦ ἐ-
νόχου...

— Ποιὰ εἶν' ἡ γυναῖκα αὐτή;

— Δὲν τὸ μαντεύετε;

— Ἡ κόμησά ντὺ Τιελαί;

— Ναι.

— Καὶ τί ἀκριδὸς θέλετε;

— Νὰ μὲ ἀφίση ἐλευθέρου νὰ μιλήσω.

— Τότε θὰ τὰ πῶ ὅλα... Ἄν ὅμως ἀρνηθῇ,
τότε δὲν θὰ μιλήσω ποτέ, ποτέ!

— Κι' ὁ Ματὶ ἐκρύψε τὸ πρόσωπό του στὰ
χέρια του, κλώνοντας τὰ νύχια του στὰ μά-
γουλά του.

— Ἡ κ. ντὺ Τιελαί εἶναι ἄρρωστη, ἀ-
πάντησε ἥσυχα ὁ Μπερτελὲν. Δὲν θὰ μὲ
δεχθῇ, ἂν ζητήσω νὰ τὴ δῶ!

— Εἶναι σήμερα Παρασκευὴ... Θὰ τῆς
γράψω... Πηγαίνετε τὴν Κυριακὴ στὸν πύ-
ργο. Θὰ σὰς δεχθῇ τότε, σὰς τὸ ἐγγυῶμαι...

— Πολὺ καλὰ. Χαίρετε, κύριε!

— Χαίρετε!

— Ὁ Πατερνὲλ κι' ὁ Μυζάρ ἔφεραν τὸ διά-
βημα πού ἐπρόκειτο νὰ κἀν ὁ κύριός τους.
Καὶ περίμεναν μ' ἀγωνία τὴν ἐπιστροφή
του.

— Λοιπόν, κύριε, πετύχατε; τὸν ρώτη-
σαν, μὲ τὴν εἰδαν.

— Ναι. Δὲν εἶχατε γελαστή. Πραγματι-
κά, ἦσαν ὁ Ματὶ κι' ἡ κόμησά ντὺ Τιελαί
πού εἶδατε νὰ μπαίνει κρυφὰ στὸ ἐρημο-
κλήσι.

— Αὐτοὶ δολοφονήσανε τὸν γιατρό;

— Ὁ Ζάν κούνησε τὸ κεφάλι του κι' ἀπάν-
τησε:

— Δὲν τὸ ξέρω, φίλοι μου. Μοῦ φαίνε-
ται μάλλον βέβαιο αὐτὸ πού ἱσχυρίζεται ὁ
Ματὶ: ὅτι ξέρει τὸ δολοφόνον, ὅτι τὸν εἶ-
δαν αὐτὸς κι' ἡ κόμησά... Τὴν Κυριακὴ...

— Τί θὰ γίνῃ τὴν Κυριακὴ;

— Ὁ Μπερτελὲν δὲν θέλησε νὰ ἐξηγηθῇ
εἰςσώτερο.

— Οἱ δύο μέρες τῆς ἀναμονῆς τοῦ φάνηκαν
ἐλεεινότερες...

— Στὸν πύργο τοῦ Φενεστρέλ βασιλεῦσε τὸ
ἐνθὺς, πλανιόταν ὁ θάνατος. Ἡ Κλοτίλ-
δῃ δὲν σηκώνονταν πιά καθόλου ἀπ' τὸ
κρεβάτι της, παρὰ μόνον γιὰ νὰ ἐξαλω-
θῇ σὲ μιὰ σαλζ-λόνγκ, μπροστὰ σ' ἀνοι-
χτὸ παράθυρο.

— Ἀποκοιμιόταν κάποτε σ' αὐτὴ τὴ θέσι,

ἐνῶ ὁ χλιαρὸς ἀέρας τῆς ἐξοχῆς τῆς χაίδευε
τὸ φλογισμένο μέτωπο.

— Πού υποφέρετε, καλὴ μου; τὴν ρω-
τοῦσε συνεχῶς ὁ κόμης.

— Κι' ἐκείνη τοῦ ἀπαντοῦσε πάντα, μὲ ἀρ-
γὴ καὶ κουρασμένη φωνή:

— Δὲν υποφέρω... δὲν υποφέρω καθό-
λου!...

— Ὁ κόμης ξεχνούσε τώρα τίς πάλιν ἐν-
δομίες του. Τὴν ἀγαπούσε πάντα, λάτρευε
τὸ σῶμα της, τὸ μαρμαμένο ἀπ' τὴν ἀρρώ-
στεια, καὶ τὴν ψυχὴ της, πού δὲν εἶχε μπο-
ρέσει ποτέ νὰ τὴ γνωρίσῃ τελείως. Καὶ τῆς
μιλούσε γιὰ τὰ μελλοντικά του σχέδια.

— Σκόπευε ν' ἀγοράσῃ ἓνα θαυμασιόν μέ-
γαρο, στὸ Παρίσι, καὶ νὰ τὸ ἐπιπλώσῃ ὅ-
πως ἤθελε ἐκεῖνη. Γιατὶ θὰ τ' ἀνέθετε ὅλα
σ' αὐτήν. Ὅταν μὰ διασκέδασαι στὴ ζωὴ
της, κι' ἡ πραγματοποιήσῃ ἑνὸς οὐρανοῦ
της.

— Ἐκείνη ἄκουγε δίχως ν' ἀπαντᾶ, χα-
μογελώντας ἀφρονήτως.

— Ὡστόσο, μπροστὰ στὴν καλωσύνη αὐτὴ
τοῦ συζύγου της, μπροστὰ στὸ συγκρατη-
μένον ἐρώτα του, πού τὸν μάντευε πάντα
μεγάλον κι' ἀποκριτικόν, πρόβαλλε στὸ
νοῦ της ἡ αἰώνια ἐρώτησι:

— «Πὼς μπορεῖ νάναι αὐτός;... Πὼς μπο-
ρεῖ;»

— Ὁ κόμης ἔφερε γιὰ τοῦ Παρί-
σι — τοὺς πῖο ἑλαφύτους καὶ πεπειρα-
μένους. Αὐτοὶ ἔκαναν ἱατρικὸ συμβούλιον,
ἀλλὰ δὲν μπόρεσαν νὰ βροῦνε ἀπὸ τί ἔ-
πασχε ἡ κόμησά. Συνέστησαν πάντως ν'
ἀλλάξῃ περιβάλλον, νὰ ταξιδεύῃ, νὰ δια-
σκεδάσῃ.

— Μὰ ἐκείνη ἀρνήθηκε κατηγορηματικὰ καὶ
δὲν θέλησε πιά νὰ ξανακοῦσῃ.

— Νοιώθω πὼς θὰ πεθάνω... εἶπε. Θέ-
λω νὰ πεθάνω ἐδῶ...

— Κι' ὁ κόμης ἀναρτήθηκε τότε:

— «Αὐτὸ μοιάζει σχεδὸν μ' αὐτοκτονία...

— Γιατὶ θέλει νὰ πεθάνῃ;»

— Τότε ἀκριδῶς, ἡ Κλοτίλδῃ ἔλαβε τὸ
γράμμα πού τῆς ἐστειλε κρυφὰ ὁ Ματὶ, ἀ-
μέσως μετὰ τὴν ἐπισκεψὴ τοῦ Μπερτελὲν.

— Ἐπρεπε νάταν πολὺ σοβαρὸ τὸ σύντομο
περιεχόμενό του. Γιατὶ, μόλις τὸ διάβασε,
ἡ κόμησά λιποθύμησε.

— Εὐτυχῶς, δὲν ὑπῆκε κανεὶς στὴν κἀμαρά
της. Ἀλλοῖως, θὰ βρισκανε τὸ γράμμα, τσα-
πῆς λακωνικὸ μὲς σ' ἐπὶ τοῦ φουκα τῆς.

— Ὅταν συνήλθε, θέλησε νὰ σηκωθῇ καὶ
μῆνυσε στὸν ἄντρα της πὼς ἐνοίωθε καλὴ
τέρα τὸν ἑαυτὸ της.

— Τὴν ἄλλη μέρα — τὸ Σάββατο — ἔα-
σαν καὶνούργια ἀπ' τὸ κρεβάτι. Ἐνῶς κινδύνου,
γιὰς τῆς, ἡ ἀπειλὴ ἐνὸς νέου κινδύνου,
τῆς ξανάδινε μιὰ ψεύτικη εὐδιάθετη, σχε-
δὸν χαρούμενη, γιὰ νὰ ξεγελάσῃ τὸν ἄν-
τρα της.

— Τὸ πρῶτ' τῆς Κυριακῆς, ἀφοῦ ἔμεινε γιὰ
λίγο στὴν κἀμαρά της, κατέβηκε ὕστερα
στὸν κήπο, ἀκουμπώντας στὸ μπράτσο τοῦ
κόμης.

— Ὁ Οὐμπέρ ἐπρόκειτο νὰ φύγῃ κατὰ τίς
10, γιὰ δουλειὰς του. Δίσταζε ὅμως νὰ τὴν
ἀφίση μόνον.

— Μπορεῖς νὰ φύγῃς, φίλε μου, τοῦ εἶ-
πε ἐκείνη. Δὲν βλέπεις; Εἶμαι καλύτερα...
Θὰ σὲ περιμένω στὸ σαλόνι... Ὅλα φάμε
μαζί. Θέλω νὰ σοῦ κρατήσω συντροφιά...

— Ὁ Οὐμπέρ δάκρυσε ἀπὸ συγκίνησι καὶ
χαρὰ.

— Εἶχε, λοιπόν, τελειώσει ἀληθινὰ αὐτὴ ἡ
ἀρρώστειά... Ἐίχε διαλυθῇ τὸ τρομερὸ φάν-
τασμα πού πλανιόταν ἀπὸ τόσες μέρες
στὴν κἀμαρά τῆς Κλοτίλδῃς...

— Καθησυχασμένος κάπως, ὁ κόμης πήγε
στὴ δουλειά του.

— Τὸ πρῶτ' τῆς ἰδίας ἡμέρας, ὁ Μπερτελὲν
εἶχε λάβει ἓνα γράμμα τῆς Κλοτίλδῃς:

— «Θὰ προσπαθῶ νὰ σὰς δεχθῶ τὴν Κυ-
ριακὴ τὸ πρῶτ', μετὰ τίς 10... Ρωτήστε
πρῶτα μήπως βρίσκεται στὸν πύργο ὁ ἄν-
τρας μου. Ἄν ἔχῃ βῆ, ἐλάτε καὶ ἐμεῖς καὶ
σὰς ὀρίσω ραντεβού γιὰ ἄλλη μέρα».

— Ὁ Μπερτελὲν συμμορφώθηκε μ' αὐτὲς
τίς συστάσεις.

— Ὁ κόμης εἶχε φύγῃ πιά, ὅταν παρου-
σιάστηκε ὁ νέος στὸν πύργο. Ἡ Κλοτίλδῃ
δέχθηκε ἀμέσως τὸν ἐπισκεπτή.

— Ὁλη ἡ ἐπίπλωση ζωηρότητά της εἶχε
λείψει μεμιάς. Εἶχε βελῆσει ν' ἀντιμετωπι-
σῇ τὸν κίνδυνον. Μὰ, τώρα πού ὁ κίνδυνος
παρουσιαζόταν μπροστὰ της, ἐνοίωθε τό-
σο ἀδύνατον ἐν αὐτῇ της, ὥστε μόλις μπο-
ρεσε νὰ χαϊρετῇ τὸ νέο.

— Ὅταν ἀντίκρισε τὴν γυναῖκα ἐκείνη, τὴ
σημαδεμένη κιδᾶς ἀπ' τὸ θάνατο, ὁ Μπερ-
τελὲν δὲν μπόρεσε νὰ συγκρατήσῃ μιὰ χει-
ρονομία ἐκπλήξεως καὶ οἴκτου.

— Ζήτησατε μὰ μοῦ μιλήσετε, κύριε...

— τοῦ εἶπε ἡ Κλοτίλδῃ μ' ἀδύνατη φωνή.

— Μάλιστα, κυρία...

— Ποιὸς εἶναι... ὁ σκοπὸς τῆς ἐπισκέ-
ψεώς σας;

— Δὲν σὰς εἶπε τίποτα ὁ κ. Ματὶ;

— Μοῦγραψε... ἀλλὰ δὲν ἦταν πολὺ σα-
φὲς τὸ γράμμα του...

— Κι' ἡ νέα γυναῖκα κοκκίνισε, ἀπ' τὴ
ντροπὴ της, γιατί ἤξερε ἓνα ξένος τὸ ἀνο-
μολόγητο μυστικόν της.

— Μπορῶ νὰ δῶ αὐτὸ τὸ γράμμα; εἶ-
πε ὁ Μπερτελὲν.

— Ἄ, ἀμφιδόλλω, λοιπόν; πρόφερε ἡ
Κλοτίλδῃ μὲ θλιμμένον χαμόγελο.

— Ἐβγαλε ἀπ' τὸν κόρφο της ἓνα τσαλα-
κωμένο χαρτί καὶ τοῦ τῶσε, κλείνοντας
τὰ μάτια της, σὰν νάταν ἐτοιμὴ νὰ λιπο-
θυμῇ.

— Διαβάστε! ψιθύρισε.

— Πραγματικά, ὁ Ματὶ εἶχε γράψῃ βιαστι-
κὰ μερικές λέξεις μόνον:

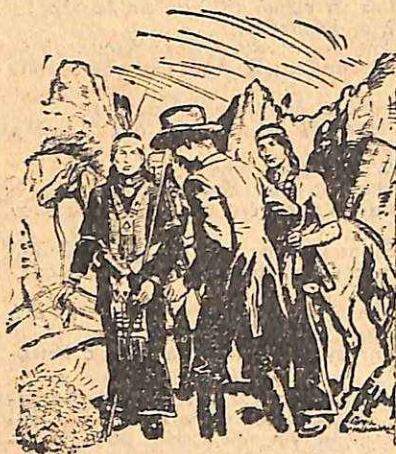
— «Προσπάθησε μὲ κάθε τρόπο ν' ἀπομα-
κρύνῃς τὸν ἄντρα σου τὴν Κυριακὴ καὶ νὰ
δεχθῇς τὸν κ. Ζάν Μπερτελὲν... Εἶναι ἀπό-
λυτη ἀνάγκη. Πρόκειται γιὰ τὴν τιμὴ σου...
καὶ γιὰ τὴ ζωὴ καὶ τὸν δύο μας».

— Ὁ νέος ἐπέστρεψε τὸ γράμμα στὴν Κλο-
τίλδῃ κι' ἔμεινε ἀμίλητος. Ἐνοίωθε τὸν
ἑαυτοῦ του σχεδὸν ἀφωπλισμένον μπροστὰ
στὴν ὀλοφάνη ἐκείνη ἀπόγνωσι!

— Μὰ ξαναθυμήθηκε τὴν ἀθῶα Σαρλότ, τὸ
θῆμα, καὶ κίχησε κάθε οἴκτο, κάθε ἀδυναμία
του.

— Κυρία, εἶπε, παρ' ὅλη τὴ λακωνικό-
τητά του, τὸ γράμμα αὐτὸ εἶναι ἀρκετὰ
σαφές... Σὰς ἔδωσε νὰ ἐννοήσετε, ὅτι τὸ
ραντεβού σας στὸ ἐρημοκλήσι τοῦ Τιε-
λαί, τὴ νύχτα τοῦ ἐγκλήματος, δὲν εἶναι
γνωστὸ μόνο σὲ σας καὶ τὸν κ. Ματὶ.

— Μὰς εἶδατε, λοιπόν;

Χοντά στα πόδια του υπήρχε ένας σωρός χρυσάφι...

Το χομένο χρυσωρυχείο

Στην καρδιά της έρημου της Αριζόνας

Κάπου στα γυμνά «Βουνά της Δεισιδαιμονίας», στην «Αριζόνα», υπάρχει κρυμμένο το θρυλικό χρυσωρυχείο «Χαμένους Όλλανδούς». Η ύπαρξή του είναι βεβαία. Το αναζητήσαν και το αναζητούν ακόμη διάφοροι τυχοδιώκτες, όλοι τους όμως βρήκαν βίαιο θάνατο...

Οι εξωτερικές πλαγιές των «Βουνών της Δεισιδαιμονίας» μοιάζουν με τείχη μεσαιωνικού φρουρίου, στην καρδιά της έρημου της «Αριζόνας». Περικλείουν δε μία γυμνή έκταση έκτακτων τετραγωνικών χιλιόμετρων, γεμάτη από φαρμακερά φυτόδια κι άλλους άγνωστους κινδύνους. Έκεί είχαν άλλοτε το όρμητό τους οι άγριοι ερυθρόδερμοι της φυλής των «Απάχων».

Πρέπει νάναι κανείς πολύ τολμηρός, για να εισχωρήσει μονάχος σ' αυτό το βασίλειο του τρόμου. Κάποιος «Αντολφ Ρούθ», που έκαμε αυτό το τόλμημα, τον Ιούνιο του 1931, δεν ξαναγύρισε ποτέ πίσω. Αργότερα βρέθηκε ο σκελετός του, μαζί με μερικές σημειώσεις του.

«Ήλθα, είδα, έγκλησα» έγραφε σ' ένα κομμάτι χαρτί. Τι ήθελε να πη άραγε, με το γνωστό αυτό ρητό του Ιουλιού Καίσαρος; Ότι είχε ανακαλύψει την τοποθεσία του χαμένου χρυσωρυχείου;

Κι από τι είχε πεθάνει; Τον είχα σκοτώσει, ή τον είχε δαγκώσει κανείς κροταλιάς; Είναι ένα αίνιγμα, που δεν θα διαφωτισθεί ποτέ... Ο πρώτος λευκός «Αμερικανός», που είδε το χρυσωρυχείο αυτό, το 1865, ήταν ο γιατρός «Αβραάμ Τόρν». Είχε προσφέρει προηγούμενες τις υπηρεσίες του στις οικογένειες των «Απάχων», είχε γιατρέψει τα παιδιά τους, κι εκείνοι τον πήγαν για ανταμοιβή σ' ένα μέρος όπου υπήρχε «χρυσάφι στη γη».

Τού δέσανε προηγούμενες τα μάτια και τον ανέβασαν σ' ένα αλόγο. Τό ταξίδι κράτησε αρκετή ώρα. Όταν τού λύσανε τα μάτια, βρέθηκε σε μία μικρή χαράδρα. Δίπλα στα πόδια του υπήρχε ένας σωρός χρυσάφι. Οι «Απάχες» του γέμισαν ένα σακκούλι απ' αυτό και τον ξαναπήγαν ύστερα — πάλι με δεμένα τα μάτια — εκεί απ' όπου τον είχαν πάρει. Ποτέ δεν μπόρεσε δε στο εξής να ξαναβρή το δρόμο για το χρυσωρυχείο.

Εξή χρόνια αργότερα, οι τυχοδιώκτες Τζάκομπ Βάλτζ και Βέισερ σώσανε τη ζωή κάποιου Μιγκουέλ Περάλτα, σ' ένα χαρτοπαικτικό κανύ, στο Μεξικό. Εκείνος λοιπόν τους αποκάλυψε ύστερα πώς ήταν ο

ιδιοκτήτης του «Χαμένου Όλλανδού». Το χρυσωρυχείο ανήκε στην οικογένειά του απ' το 1748, όταν ο Φερδινάνδος Στ' της Ισπανίας είχε ανταμείψει τις υπηρεσίες του παππού του χαρίζοντας του μίαν έκταση 3.750 τετραγωνικών μιλίων στην «Αριζόνα», μαζί με τον ήπιο τίτλο του βαρόνου του Κολοράντο.

Αλλ' οι «Απάχες», με τις επιδρομές τους, δεν τον φάνιναν να το εκμεταλλεύεται κανονικά.

Πήγε εκεί τούς δυο καινούργιους φίλους του. Απ' την πρώτη αυτή επίσκεψη, ο Βάλτζ κι ο Βέισερ γύρισαν στο Μεξικό με χρυσάφι αξίας 30.000 δολλαρίων. Ο Περάλτα τους πρότεινε τότε να τού δώσουν αυτά τα χρήματα και να τους παραχωρήσει το χρυσωρυχείο.

Φυσικά, εκείνοι δέχθηκαν άμέσως. Ήταν μία ευκαιρία ανέλπιστη γι αυτούς! Είχαν ήδη διαπιστώσει πώς η φλέβα του χρυσού ήταν τόσο πλούσια, ώστε άρκούσε να σπάσει κανείς το βράχο με σφυρί, για να πέσει το χρυσάφι σε βώλους.

Ξαναπήγαν λοιπόν στο χρυσωρυχείο κι άρχισαν την εκμετάλλευσή του. Τη δεύτερη μέρα όμως, το μολάρι τους έσκισε τα σκακιά με το αλεύρι που είχαν πάρει μαζί τους, έφαγε κάμποσο απ' αυτό και σκόρπισε το υπόλοιπο. Ο Βάλτζ ανέλαβε τότε να πιά νά φέρη καινούργιο αλεύρι, απ' τον κοντινότερο μύλο.

Τό ταξίδι του αυτό θα διαρκούσε κανονικά τέσσερες μέρες. «Αργήσε όμως μία μέρα παραπάνω, για διάφορους λόγους.

Στο γυρίσιό του, βρήκε την κατασκήνωσή τους λεηλατημένη απ' τους «Απάχες». Τό μόνο ίχνος που άπόμεινε απ' το σύντροφό του, ήταν τό ποικαμίσό του, κρεμασμένο σ' ένα δέντρο!...

Ο Βέισερ έβαλε τότε στο μυαλό του πώς έφτασε αυτός για τη συμφορά, επειδή είχε καθυστερήσει μία μέρα στο ταξίδι του. Τον βράσινε τόσο ή συνειδήσή του, ώστε έπαψε πιά τελείως νά ενδιαφέρεται για τό χρυσωρυχείο. Κι' όταν πέθανε, 20 χρόνια αργότερα, πήρε μαζί του τό μυστικό της τοποθεσίας του.

Από τότε, πολλοί προσπάθησαν τού κάκου νά βρουν τό χρυσωρυχείο, και τό πλήρωσαν όλοι με τη ζωή τους. Ή τελευταία σοδαρή απόπειρα έγινε τό 1947, από κάποιον Τζέιμς Κράβυ, που έφτασε με ελικόπτερο στο Βουνά της Δεισιδαιμονίας. Αρκετούς μήνες αργότερα, βρέθηκε ο σκελετός του, δίχως κεφάλι!...

Γιατί λοιπόν είναι τόσο δύσκολο νά βρεθώ ο «Χαμένος Όλλανδός»; Έδωσε την εξήγησι ένας γέρος «Απάχης», που πέθανε τό 1912. Πολλά χρόνια ενωρίτερα — είπε — όταν ήταν παιδί ακόμα, εκμεταλλεύονταν τό χρυσωρυχείο μερικοί Μεξικανοί. Οι «Απάχες» βρίσκονταν διαρκώς εκεί κοντά, γιατί οι λευκοί τούς έδιναν τρόφιμα. Κάποια μέρα όμως, ένας Μεξικανός κακοποίησε μία «Ινδιάνη». Ξεσπάσε τότε μία τρομερή μάχη, που κράτησε τρεις ημέρες και τελείωσε με την εξόντωσι των Μεξικανών.

«Υστερα απ' αυτή την τραγωδία, βλέποντας πόσο αποκτηνώνονται οι λευκοί απ' τό χρυσάφι, οι «Απάχες» αποφάσισαν νά σβύσουν κάθε ίχνος τού χρυσωρυχείου, ώστε νά μη μπόρη πιά νά ξαναβρεθώ. Πραγματικά, έργασθηκαν ένα ολόκληρο χειμώνα, για νά γεμίσουν τη μικρή χαράδρα και νά την ισοπεδώσουν, έτσι ώστε νά μην ξεχωρίζη καθόλου από τη γύρω έκταση.

Θά μπόρεση άραγε νά ξαναβρή κανείς ποτέ τό χαμένο χρυσωρυχείο και νά εκμεταλλεύη τούς θησαυρούς του;

Ενέδρα!... (Του Β. Χριστοδούλου)

Τελευταία και τυχερά... (Του Αρχέλαου)

Απόψε, δεσποινίς Λιλίκα, θά κάνετε υπερωρίες!...

Η ΖΩΗ στο Έτος 2.000

Μία Άκκαδημία συγκεντρώνει προφητείες

Ποιά μορφή θά έχη πάρει ή ζωή στον κόσμο τού έτους 2000; Σ' αυτό τό τόσο ενδιαφέρον ερώτημα ζήτησε απαντήσεις ή Βρετανική Βασιλική Άκαδημία Τεχνών. Διάλεξε δε τό έτος 2000, επειδή δεν βρίσκεται ούτε πολύ μακριά ώστε νά προϋποθέτη μεταβολές ασύλληπτες για τη φαντασία μας, αλλ' ούτε και πολύ κοντά ώστε νά μην έχη γίνει ως τότε καμία ουσιώδης αλλαγή.

Πραγματικά, πήρε απαντήσεις απ' όλα τά μέρη τού κόσμου, από μαθητάς και νοικοκυρές, κληρικούς και γιατρούς, δημοσιογράφους, μηχανικούς και αρχιτέκτονες—άκόμη κι' από ένα κοράσι, ένα απόσπαστο αξιωματικό κι' ένα καθηγητή της αρχαιολογίας που έχει γίνει... οδηγός λεωφορείων!

Οι περισσότεροι απ' αυτούς συμφωνούν στο ότι δεν πρόκειται ν' αλλάξη ριζικά ό πολιτισμός μας μέσα στά επόμενα 46 χρόνια—μολονότι αρκετοί προβλέπουν ένα καταστρεπτικό πόλεμο.

Ας κάνουμε όμως μία πρόχειρη έπιλογή των προβλέψεων πού παρουσιάζουν τό μεγαλύτερο ενδιαφέρον, πρωτοτυπία και λογική συγχρόνως.

Συγκοινωνίες.—Χάρης στο ταχυδρομείο με ρουκέτες, θά μπόρη κανείς νά στείλν γραμμά στην Αυστραλία και νά πάρη απάντησι μέσα σέ μία μέρα.

Οι πεζοί θά κυκλοφορούν γρήγορα και άνετα στους κεντρικούς δρόμους, πατώντας πάνω σέ κινητά πεζοδρόμια, πού θά βρίσκονται στο ύψος τού πρώτου πατώματος των σπιτιών, για ν' αφήνουν μεγαλύτερο χώρο για τά οχήματα.

Τά αεροδρόμια θά έχουν πολύ μικρότερη επιφάνεια, γιατί οι περισσότεροι διάδρομοι προσγειώσεως θά ναι υπόγειοι.

Θά έχη καθορισθώ ώρισμένο ύψος πτήσεως για όλα τά αεροπλάνα, αναλόγως τού είδους των και της κατεύθυνσεως πού θ' ακολουθούν.

Ένα τούννελ κάτω απ' τη Μάγχη θά συνδέη την Άγγλία με τη Γαλλία.

Θέρμανσις, φωτισμός, ενέργεια.—Γύρω απ' τη Γη, σέ ύψος όπου δεν θά εμποδίζονται από τη βαρύτητα, θά υπάρχουν «σταθμοί τού Διεστημάτος», πού θά χρησιμοποιούν ως βάσεις για τίς εξερευνησεις τού Απείρου και θά συγκεντρώνουν την ήλιακή ενέργεια για τη χρησιμοποίησι της στη Γη.

Η θέρμανσις και ό αερισμός των σπιτιών και των κήπων θά μπόρουν νά ρυθμισθούν, χωρίς στή επικάλυψή τους μ' ένα διαφανές πλαστικό «κέλυφος», εφοδιασμένο με βαλβίδα αέρος.

Ένας παρόμοιος θόλος, αλλά τεραστίος, θά σκεπάξη τίς μεγάλες πόλεις.

Πηγές θερμότητας για τά σπίτια θά είναι οι κοσμικές ακτίνες κι' ή ήλιακή ενέργεια.

Ο φωτισμός των σπιτιών θά γίνεται με φωσφορίζοντες τοίχους.

Τό κάθισμα δεν θά χρησιμοποιήται πιά ως κάθισμα ύλη, γιατί αποδείχθηκε ότι οι καπνοί του μπόρει νά προκαλέσουν καρκίνο. Θ' αντικατασταθώ λοιπόν με τό γκάς και τόν ηλεκτρισμό. Άλλά θά καταναλισκείται σέ τεραστίες ποσότητες για την παραγωγή διαφόρων χημικών προϊόντων του.

ΜΕΝΤΙΟΥΜ ΕΛΕΝΗ ΚΙΚΙΔΟΥ

της Έταιρείας Ψυχικών Έρευνών Βασείων τηλεπαθείας σκακας αποστάσεως. Μετσόβου 19 (Στ Μουσείου) 8-1 π.μ. και 5-7 μ. μ. Τηλ. 663-673

Θ' άρχισή ή μετάδοσις ενεργειών εξ αποστάσεως, με ηλεκτρικά κύματα, και θά υπάρχουν συστήματα αποταμιεύσεως μεγάλων ποσοτήτων ηλεκτρισμού σέ πολύ μικρούς συσσωρευτάς.

Εκπαίδευσις.—Δεν θά διδάσκονται στο σχολείο ώρισμένα θέματα. Ή εκπαίδευσις θά συνίσταται σέ αθλητικά παιχνίδια και σ' «επαγγελματική θεραπεία».

Ο ύπνισμός θά χρησιμοποιήται ως μηχανικό βοήθημα για την αφομοίωσι των γνώσεων. Θά δοθώ μεγάλη σημασία στην εξάσκηση της φωνής (ως αποτέλεσμα της ανάπτυξεως της τηλεφωσέσεως και των μέσων φωτογραφείας).

Γεωργία και δασοκομία. Ή ευλεία θά κώδεταί μ' ένα είδος ηλεκτρικής εκκένωσης σέ οποιοδήποτε σχήμα, άμέσως, χωρίς νά χρειάζεται πιά πριόνισμα και ροκανισμα, πού προκαλούν κούραση. Στη νότιο Άγγλία θά καλλιεργούνται σέ μεγάλη έκταση καλαμπόκι και σμπέλια.

Μαζί με τη σπορά, θά γίνεται ράντισμα τού εδάφους με ειδικές ουσίες, πού θά εμποδίζουν τό φυτόμα αγριόχορτων, ώστε νά μη χρειάζεται ύστερα ξεβοτάνισμα.

Η κοπριά, ως λίπασμα, θ' αντικατασταθώ από τά σκουπίδια των πόλεων και τά καταλοιπα των έργων στείλων, κατεργασμένα με καταλλήλες μεθόδους.

Διατροφή.—Θά υπάρχουν φαγόσιμα βελανίδια, κι' ή ζάχαρη θά παράγεται απ' τό έξυλο. Ή απαγορεύεται στίς Ήνωμ. Πολιτείες ή χρησιμοποίησι τού ξύλου για άλλο σκοπό από την παραγωγή τροφίμων.

Θά έπιβληθώ μία δίαιτα φωτοφάγιας, δίχως κρέας, για ν' αποφευχθεί ή σπατάλη εδάφους για βοσκοτόπους.

Βάσις της διατροφής θά είναι τά κονσερβωμένα τρόφιμα. Ή μαγειρική τού σπιτιού θά καταργηθώ σχεδόν.

Θά καλλιεργούνται τά θαλάσσια φύκια ως τροφή.

Βιομηχανία.—Θά προβάλλονται φωτεινές διαφημίσεις στο νυκτερινό ούρανο, και θά πουλιέται μάλιστα ό έναέριος χώρος για τό σκοπό αυτό.

Τά λάστιχα των αυτοκινήτων με συμπίεσθ θ' αντικατασταθούν από συμπανή ελαστικάς φτιαγμένα από πλαστική ουσία.

Θά διατηρούνται σέ αίχμαλωσία και θά διατρέφονται φάλαινες, για τά πολύτιμα βιομηχανικά υλικά πού παρέχουν.

Επιστήμη.—Θά ύπάρξη ένας τρόπος νά εμποδίζεταί εξ αποστάσεως ή ατομική διάσπασις, κι' έπομένως ή έκρηξι μιάς ατομικής βόμβας.

Ίατρική.—Ή διάγνωσις των ασθενειών θά γίνεται με τη βοήθεια των ακτινοβολιών ώρισμένης συχνότητας, πού θά εκπέμπουν τά μικρόδια και οι ίοι.

Με τόν ύπνισμό, θά καταργηθώ ό σωματικός και ό ψυχικός πόνος.

Ή θεραπεία των πληγών θά γίνεται ευκολώτερα, με τη χρήση διαφανών επίδεσμων.

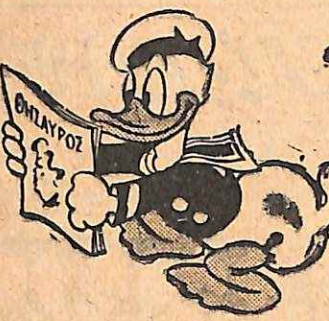
Ή μεγαλύτερη πρόδοσις της ιατρικής θά συνίσταται στην ανακάλυψη ότι οι σωματικές και οι ψυχικές ασθένειες σχετίζονται μεταξύ τους κι' ότι πρέπει νά θεραπεύονται μαζί.

Γενικά.—Ή ζωγραφική θά είναι τό πιο διαδεδομένο μέσο ψυχαγωγίας.

Όλα τά ύφασματα των ρούχων θά πλένονται ευκόλα, χωρίς νά παθαίνουν τίποτα.

Μ' ένα καινούργιο φάρμακο θά παράγονται ζώα τεραστία, πού θά έχουν μεγάλη όρεξι και συντομώτερη ζωή.

Αποτέλεσμα της ραδιενεργείας θά είναι ή δημιουργία ενός νέου ανθρώπινου είδους με δυο κεφάλια και τέσσερα χέρια, πιο προσρμοσμένο στις απαιτήσεις τού πολιτισμού μας.

Τό μέλλον

Οι συγγενείς μου και οι φίλοι μου έχουνε νά λένε πώς τάχα είμαι άνθρωπος άστατος. Κι' όχι περί τό πονηρά ζητήματα—τά έρωτικά—άλλά άστατος στίς δουλειές μου.

Κι' από μία μεριά, έχουνε δίκιο, γιατί άλλωώς ξεκίνησα στη ζωή, άλλωώς προχώρησα κι' άλλωώς βρίσκομαι την σημερινή ημέρα. Τό φταίξιμο, όμως, δεν είναι δικό μου. Ύπευθυνη είναι ή τύχη μου πού κάθε τόσο κάτι μου παρουσιάζει, για νά μ' αναγκάση ν' αλλάζω δρόμο, κατεύθυνσι και σκοπό.

Όταν ήμουν μικρός, με ρωτούσαν:

—Τί θά γίνης, όταν μεγαλώσης, Μπούλη; (Έτσι με φωνάζανε χαϊδευτικά).

Κι' εγώ κορδονώνονα κι' άπαντούσα με καμάρι: —Αξιωματικός τού ναυτικού.

Καί, λέγε-λέγε, κατάφερα νά τούς πείσω όλους τούς δικούς μου, πού τό δέσανε κόμπο:

—Ο Μπούλης θά γίνη άξιωματικός τού ναυτικού.

Έφτασε, όμως, μία μεγάλη θαλασινή περιπέτεια, για ν' αλλάζω όνειρα και μυαλά. Νά δηλαδή τί συνέβη ακριβώς:

Μία Αύγουστιατική νύχτα, πού είχαμε πάει οικογενειακώς στο Φάληρο, ό συχωρεμένος ό θείος μου ό Πελοπίδας, έπηρεασμένος από την πανσέληνο ή από τό μόλις κρασί πού

Εύθυμη Ιστοριογλα

είχε ρουφήξει, σκαρφίστηκε νά πάμε Βαρκάδα κι' από τό Παλιό Φάληρο, όπου ήμασταν άραγμένοι μία χαρά, νά διοχετευθώμε θαλασσίως στο Νέο. Μπαρκάραμε, λοιπόν, με γέλια και τραγούδια σέ μία τεταόδαρκα. Άλλά, μόλις ξανοιχτήκαμε λιγάκι, σηκώθηκε ένας μελατεμάκι, σηκώθηκε και κυματάκι, σηκώθηκαν και οι τρίχες της κεφαλής μου από την τρομάρα.

—Πάμε νά βγούμε στην θηράσασα! στριγγιλίζα.

Προκειμένου νά πάω συκοπητή της καρδιάς, ποδίσαινε στίς Τζιτζιφιές κι' έτσι ποδίσαινε στή ή μεγάλη μου θαλασινή περιπέτεια. Έν τώ μεταξά, όμως, άλλαξα χαδά και στήλη.

—Θά γίνω αξιωματικός τού πεζικού, άπαντούσα πάντα υπερέφανα στίς σχετικές έρωτισεις.

Κι' άσφαλώς θά τηρούσα την ύπόσχεσί μου, αν ό Διοικητής της Σχολής Ευελπίδων δεν είχε την κακή συνήθεια (νομίζω πώς την έχει ακόμα) νά ζητά από τούς υποψηφίους ευέλπιδες απολυτήριο γυμνασίου. Κι' εγώ τέτοιο είδος, δυστυχώς, δεν διέθετα. «Όχι δηλαδή πώς δεν ήθελα νά τό πάρω τό απολυτήριο τού γυμνασίου, αλλά δεν θέλανε νά μου τό δώσουνε οι καθηγητάί μου.

Αναγκάστηκα, λοιπόν, νά βγάλω όριστικώς τη στήλη και νά μείνω αιώνας με τά πολιτικά μου.

—Και τώρα τί γίνεται; άναρωτήθηκα.

Για νά είμαι ειλικρινής, πολλό μου γουστάρει ή θέσις διοικητού καμιάς Τράπεζας, αλλά νά όψωνται τά πολιτικά μέ-

—Όστε παντρευτήκες, Λιλίκα μου; Πολύ ενδιαφέρον τύπος φαίνεται ό άντρας σου!... (Του Β. Χριστοδούλου)

σα που χρειάζονται για να πετύχουν κάτι τέτοια μικροροσφύττα και που δεν τα δίδεται.

— Μεγάλο πρόβλημα το μέλλον αυτού του παιδιού, μουρμούριζε διαρκώς ο πατέρας μου.

Μάλιστα! Πρόβλημα! Και τι πρόβλημα! Δύσκολο, σχεδόν άλυτο!

Στο μεταξύ, για να μη πηγαίνουν χαμένες οι ώρες μου, έσπουδαζα πρέφα, τάβλι και μπιλιάρδο στο καφενείο της γειτονιάς. Και σ' αυτό το ευλογημένο, βρέθηκε ξαφνικά και ανεπάντεχα η λύσις του «πρόβληματος». Κάποιος δηλαδή έδγαλε στο λότο ένα σαξόφωνο, που έπεσε σ' μένα.

«Ωραία! σκέφτηκα. Θα γίνω μουσικός».

Και, χωρίς να χάσω καιρό, ρίχτηκα με τα μουτρα στη μελέτη. Φαίνεται, όμως, ότι κάποιος κακός γείτονας μου, έζηλεψε το μουσικό μου δαιμόνιο, μπήκε κρυφά στο δωμάτιό μου και μου έσπασε το σαξόφωνο στο κεφάλι.

Τού έκανα, βέβαια, μήνυση και, φυσικά, κέρδισα τη δίκη. Ο πρόεδρος μάλιστα μ' έξετιμισε τόσο πολύ, ώστε έδγαλε απόφασι να μου δοθεί άποζημίωσις. Άλλά ο έρίφης δεν είχε λεφτά και μου πρότεινε συμβιβαστικά να μου δώσει μια χρυσή ταμπакιέρα, τέσσερα κουνέλια και μία γραφομηχανή.

Κι' αφού πούλησα την ταμπакιέρα και ξεκοκκάλισα μαζί με τους δικούς μου τα κουνέλια, τους ανακοίνωσα τα όριστικά μου σχέδια:

— Θα γίνω συγγραφέας!

— Μα έχεις ταλέντο, βρέ παιδάκι μου;

— Δεν ξέρω! Άλλά έχω γραφομηχανή!

Και, πραγματικά, αφού είχα τη γραφομηχανή γιατί να μη γίνω συγγραφέας; Θάγραφα δράματα, κωμωδίες, μυθιστορήματα, μελέτες, ιστορικές διατριβές. Άκόμα και άρθρα για τις έφημερίδες θάγραφα.

Τό μόνο που κατάφερα να συγγράψω, ήταν αυτή η μικρή αγγελία:

«Πωλείται γραφομηχανή καινούργια, είς τιμήν ευκαιρίας».

Σε δύο μέρες κιόλας, βρέθηκε αγοραστής. Έπειδή, όμως, δεν είχε μετρητό χρήμα, μου πρότεινε μιά ανταλλαγή να του δώσω τη γραφομηχανή και να μου δώσει ένα σμόκιν. Δέχτηκα κι' έβαλα πλώρη για διπλωμάτης.

Άλλά ο ύπουργός των Έξωτερικών μου άρνήθηκε την πρεσβεία της Ρώμης κι' αναγκάστηκα έτσι να πουλήσω τό σμόκιν.

Με τα λεφτά που έπιασα, θέλησα να δοκιμάσω την τύχη μου στα χαρτιά. Η δοκιμή δεν πήγε καλά κι' έμεινα στο τέλος άδέκαρος.

Άλλά κατ' εύτυχ ή σύπτωσι, βρήκα στο δρόμο ένα κρικό γεμάτο διάφορα κλειδιά.

Και πολύ δικαιολογημένα συλλογίστηκα:

«Τί άλλο, εκτός απ' τα κλειδιά, χρειάζεται για ν' άνοιξη κανείς ένα χρυσοχρείο;»

Τό άνοιξα και κλειστήκα στη φυλακή.

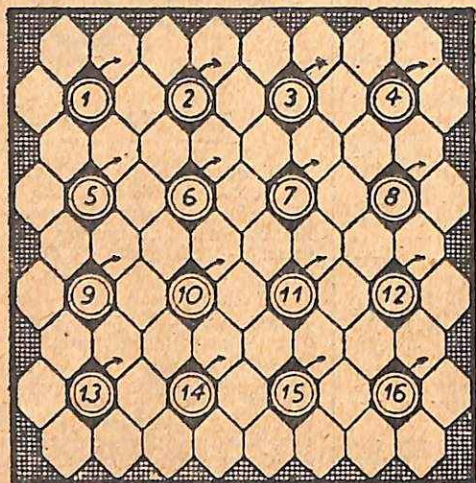
Και, αλλοίμονο! Από τα κλειδιά που βρήκα, δεν κάνει κανένα για ν' άνοιξη την πόρτα της και να βγω!

Γ. ΓΙΑΝΝΙΝΑ

Παιχνίδια

Ρουδέλεξο

Γύρω από τον κάθε αριθμό του σχεδίου μας θα τοποθετήσετε μία λέξη των 6 γραμμάτων. Θ' αρχίζετε πάντοτε από το σημείο όπου βρίσκεται

το μικρό βέλος και θ' ακολουθήτε την κατεύθυνσι που δείχνει.

Α'. ΣΕΙΡΑ

- 1) Το σύμπαν.
- 2) Γλυκίσμα τουρκικής προελεύσεως.
- 3) Έχει στο μαγαζί του αρκετά βαρέλια.
- 4) Ευχή όπως πραγματοποιήθη κάτι.

Β'. ΣΕΙΡΑ

- 5) Ανατολίτικο τραγούδι.
- 6) Πολύτιμο μέταλλο.
- 7) Έξωτικό φρούτο.
- 8) Μέρος του πλοίου.

Γ'. ΣΕΙΡΑ

- 9) Άκρωτήριο της Ακαρνανίας.
- 10) Σκέπτονται όρθα (οὐδ.).
- 11) Διαφορετικού μεγέθους.
- 12) Καταιγίς με άνεμοστρόβιλο, τυφών.

Δ'. ΣΕΙΡΑ

- 13) Διατρέχουν τον κίνδυνο να τραυματισθούν.
- 14) Φορτίον δίου.
- 15) Γνωστός κοφανασιέ.
- 16) Ήλικιωμένα.

Μικρά προβλήματα

- 1) Ένα μοσχαίρι ζυγίζει 35 οκάδες, σὺν τὸ μισό τὸ βάρος του. Πόσο ζυγίζει ἓν ὄλο;

- 2) Ποιός είναι ὁ ἀριθμός ὁ ὁποῖος ἀφού τὸν τριπλασιάσετε καὶ τοῦ ἀφαιρέσετε 40 σὰς δίνει γιὰ ὑπόλοιπο 140; Κάνετε τὸν λογαριασμό χωρὶς νὰ χρησιμοποήσετε μολύδι καὶ χαρτί.

- 3) Ἐάν προχθὲς ἦταν ἡ ἑπομένη τῆς Τρίτης, ποῖα μέρα θὰ ἔχουμε ὅταν θὰ μπορούμε νὰ χαρακτηρισίῃμε «χθὲς» τὴν μεθαυριανὴ ἡμέρα.

- 4) Σὲ μιά φιλικὴ συγκέντρωσι παρευρίσκονται δέκα πρόσωπα τὴν ὥρα τοῦ χωρισμοῦ τους. Πόσες χειραψίες θ' ἀνταλλάξουν γιὰ νὰ ἀποχαιρετιστοῦν μετὰ τὸς;

Στοιχειόγραφος

Ἄδραστο εἶμαι κι' αὐλο, με' ὅλα μου ἂν μ' ἀφήσης. Κι' ὅμως σὺ γνέφω μουσικὰ τὸ πρῶτό μου ἂν σβύσης.

Ἀπροσδόκητα

- 1) Μπορεῖ νὰ εἶναι τὸ πρῶτο, μπορεῖ νὰ εἶναι τὸ τελευταῖο, εἶναι ὅμως πάντοτε τέταρτο καὶ ποτὲ τρίτο. Τί εἶναι;

- 2) Ποιὸ εἶναι τὸ μόνο πρόσωπο ποὺ πέθανε δύο φορές;

- 3) Σὲ ποῖο βασίλειο ὑπάρχουν τὰ περισσότερα ἀγρία ζῶα;

- 4) Οἱ τίγρεις καὶ οἱ λέοντες συζοῦν εἰρηνικά;

- 5) Ποιὰ γέφυρα εἶναι πάνω στὸ νερό ἀλλὰ δὲν κυλοῦν ποτὲ νερά κάτω ἀπ' αὐτήν;

Λεξιγρίφος

Τὸ πρῶτο μου μὲ πρόθεσις, σὲ ἄλλο καὶ μὲ κλίσις. Στ' ὅλο τὴς τελευταίης τοῦ γράφει κανεὶς θελήσει.

Λεξιγρίφος μετ' ἀναγραμματισμοῦ

Ζῶο μυρμηκαστικό
τ' ἀναγραμματίζω
κάποια μου συγγένισσα
πλάσι του καθίζω.
Καὶ σ' αὐτὰ μαζί τὰ δυὸ
τί θαρρεῖς πὼς εἶδα;
Πάλι μυρμηκαστικό
ἀλλὰ μεθολογικό,
ἦ... κι' ἐφημερίδα.

Λογοπαικιτικός λεξιγρίφος

Ἄν πάρος χεῖρα ἔκατό
κι' ἔμπρος μας τ' ἀραδιάσης,
πλήθος γιγάντων μυθικό
θὰ μὰς παρουσιάσης.

Κινηματογραφικὲς ἐρωτήσεις

- 1) Ποιὰ γνωστὴ ἡθοποιὸς γεννήθηκε στὸ Τόκιο τῆς Ἰαπωνίας καὶ τὸ ἑπώνυμό της θυμίζει ἀεροπλάνο;

- 2) Ποιὰ ἡθοποιὸς ὑπῆρξε σύζυγος τοῦ Νττύγκλας Φαίρμπαιν (υλοῦ) καὶ τοῦ Φράνσις Τόν;

- 3) Ποιὸ ἦταν τὸ πρῶτο ἐξ ὁλοκλήρου ἔγχρωμο φιλμ;

- 4) Ἀπὸ τοὺς γνωστὸς κωμικοὺς Ἄμποτ καὶ Κουτέλλο ποῖος εἶναι ὁ μεγαλύτερος;

- 5) Λιλὺ Σωουὲν εἶναι τὸ πραγματικὸ ὄνομα μιᾶς Γαλλίδος στάρ ποὺ θριάμβευσε στὸ Χόλλυγουντ καὶ ἔπαιξε ἀποκλειστικά σὲ ἀμερικανικά φιλμ. Ποιά;

- 6) Ποιὸς εἶναι μεγαλύτερος στὴν ἡλικία, ὁ Κλάρκ Γκέμπλ ἢ ὁ Γκάρυ Κούπερ;

- 7) Τί κοινὸ ὑπάρχει μετὰ τῆς Γκρέτα Γκάρμπο καὶ τῆς Μάρθας Τόρεν;

- 8) Ὑπῆρξε ποτὲ ἡ Τζούντι Γκάρλαντ σύζυγος τοῦ Μίκυ Ράουντ;

- 9) Ποιὸς ἡθοποιὸς ὑπεδύη προσφάτως τὸν ρόλο τοῦ Ἡρώδη καὶ σὲ ποῖο φιλμ;

- 10) Ποιὸς ὑπῆρξε ὁ κοινὸς πρωταγωνιστὴς καὶ τῶν τριῶν ἀκολουθῶν ἔργων: «Τὸ ἀπόσπασμα ἔξω τῶν», «Τὸ ἡμερολόγιον ἐνὸς καταδίκου» καὶ «Πριγκίπισσα τῆς Ἀνατολῆς»;

Ποιὰ ἡ σειρά τους;

Οἱ 8 εἰκόνες τοῦ σχεδίου αὐτοῦ ἔχουν μιά φυσικὴ καὶ λογικὴ σειρά ποὺ διαφέρει πολὺ ἀπὸ αὐτὴν ποὺ τοὺς δώσαμε ἡμεῖς. Θὰ μπορούσατε μὴπως νὰ βρῆτε μέσα σὲ 90 δευτερόλεπτα τὴν κανονικὴ αὐτὴ σειρά τους χωρὶς νὰ κάνετε κανένα λάθος;

Οἱ λύσεις στὴ σελ. 82

Μετὴ μέθοδο τῆς νοσημαντείας

Πόσο μεγαλοχολικά θὰ περνούσαμε σ' αὐτὸ τὸ μικρὸ ξενοδοχείο, ἂν δὲν είχαμε τὸν κύριο Γκρόβ! παρατήρησε ὁ Ἀρνολτ Σάλενор. Ἀπὸ σήμερα τὸ μεσημέρι, ποὺ ἔφτασα ἐδῶ, δὲν παύω νὰ θαυμάζω τὸ κέφι του, τ' ἀστεία του, τὴν ικανότητά του νὰ σοφίζεται διάφορες διασκεδάσεις...

Πραγματικά, ὁ νεώρος Νέμον Γκρόβ εἶχε καταγοητεύσει τὶς ἡλικιωμένες κυρίες καὶ τοὺς μελαγχολικοὺς κύριους, ποὺ παραβρίζαν στὸ μικρὸ καὶ ἥσυχο ἐκεῖνο ξενοδοχείο.

— Ὡ, ναί! ἀπάντησε στὸ Σάλενор μ' ἐνθουσιασμό ἓνας ἀπόστρατος συνταγματάρχης. Μὰς δίνει ζῶη! Τί θὰ κάναμε, δίχως αὐτόν;

Ἀφού χειροκρότησαν ὅλοι μιά ταχυδακτυλουργία τοῦ Γκρόβ, ὁ Σάλενор τοῦ εἶπε χαμογελώντας:

— Οἱ ταχυδακτυλουργίες σας μοῦ θυμίζουν ἓνα στοίχημα, ποὺ μοῦ πρότεινε ἄλλοτε κάποιος: Ὅ ἀφίναμε ἓνα ποτήρι νερό πάνω σ' ἓνα τραπέζι, θάβγαينه ἐκεῖνος ἀπ' τὸ δωμάτιο, κι' ὅταν θὰ ξαναγυρίσε, θὰ μοῦ εἰδεινε τὸ ποτήρι ἀδειανό! Δὲν δέχτηκα νὰ στοίχηματίσω, γιατί σκέφθηκα πὼς θὰ μὲ ὑπνώτιζε ἴσως...

Μπορῶ νὰ σὰς κᾶν κι' ἐγὼ αὐτὸ τὸ παιχνίδι! δέχοφε ὁ νέος. Στοιχηματίζω μιά λίρα, ἂν θέλετε.

— Σὺμφωνοί!

Ὁ Γκρόβ πήρε ἓνα ποτήρι καὶ τὸ γέμισε νερό.

— Θὰ τὸ βάλω πάνω στὸ τραπέζι, εἶπε. Κανείς σας δὲν θὰ τ'

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

νάσω «ἀλτ» μπροστὰ στὸ μέρος ποὺ εἶναι κρυμμένα κατὶ χρήματα καὶ μετοχές 2.000 λιρῶν! Ἀπλώθηκε ξαφνικά σιωπὴ βαρειά. Σὲ λίγες

στιγμές, εἶπε κάποιος:

— Χρήματα καὶ μετοχές... Ποῦ εἶναι;

— Δὲν ξέρω. Μὰ θὰ τὰ βρῶ, σίγουρα, ἂν ὁ κ. Γκρόβ μὲ ὀδηγήσῃ ἀπ' τὸ χέρι, ὅπως πρίν.

Ὁ Γκρόβ προσπάθησε νὰ χαμογελάσῃ καὶ νὰ μείνῃ ἥρεμος.

Ἀρχισαν οἱ δυὸ τὸ γύρο τοῦ σαλονιοῦ.

— Ἀλτ! φώναξε ξαφνικά ὁ Σάλενор.

Ὁ Γκρόβ ἐπνίξε μιά φωνή. Ὁ ἄλλος ἔλυσε τότε τὰ μάτια του καὶ κύτταξε τὸ πάτωμα καὶ τὸν ἀντικρινὸ τοίχο, ὅπου κρεμότανε μιά μεγάλη εἰκόνα.

— Πέριμενα πὼς θὰ δυσκολευόμουν περισσότερο... εἶπε χαμογελώντας.

Ξεκρέμασε τὴν εἰκόνα καὶ τὴν ἔδγαλε ἀπ' τὸ κάδρο τῆς. Ἀμέσως σκορπίστηκαν χάμω χαρτονομίσματα καὶ μετοχές, κρυμμένα στὸ πίσω μέρος τῆς!

— Εἶν' αὐτὰ ποὺ κλεψε κάποιος σήμερα τὸ πρῶτ' ἀπ' τὸ χρηματοκιβώτιο τοῦ ξενοδοχείου, εἶπε ἥσυχα ὁ Σάλενор.

— Καταπληκτικό! ψιθύρισε ὁ Γκρόβ.

— Καθόλου... Θὰ σὰς ἐξηγήσω τὸ παιχνίδι μου. Ὅταν μ' ὀδηγήσατε, τὴν πρώτη φορὰ, τὰ δαχτυλά σας ἔκαναν μιά ἐλαφρεῖα κι' ἀκούσια νευρικὴ κίνησι, τὴ στιγμή ποὺ περνούσαμε δίπλα στὸ ντουλαπάκι. Ἐπρόκειτο γιὰ μιά ψυχολογικὴ ἀντίδρασι.

Κατέβηκα δηλαδή. «Θὰ σταματήσῃ ἐδῶ ἡ οἰκία». Καὶ μοῦ σφίξατε ἀβέλτητα τὸ χέρι. Τὰ νύχρα σας σὰς πρόδωσαν. Κατάλαβα ἀμέσως πὼς εἶχατε κρύψει ἐκεῖ τὸ ἀντικείμενο.

— Ὑστερα σὰς ζήτησα νὰ ἐπιναλάδου με τὸ πείραμα... γιατί ἔπρεπε νὰ μοῦ φανερώσῃ τὴν κρυπτή τῶν χρημάτων καὶ τῶν μετοχῶν ὁ ἀνθρώπος ποὺ τὴν ἔφερε. Εἶχα ὑποπτευθῇ δε, ὅτι αὐτὸς ἦσαστε σεις!

— Πῶς! διαμαρτυρήθηκε ὁ Γκρόβ. Τολμάτε νὰ...

— Μὰ ναί, τὸν δέχοφε ἥσυχα ὁ Σάλενор. Ἐσεῖς μόνο ἔρατε αὐτὴ τὴν κρυπτή, ἐφ' ὅσον εἰσὶ κλέψατε τὰ χρήματα καὶ τὶς μετοχές ἀπ' τὸ χρηματοκιβώτιο! Τὰ εἶχατε κρύψει προσωρινὰ σὺν εἰκόνα, περιμένοντας τὴν κατάλληλὴν εὐκαιρία γιὰ νὰ τὰ πάρτε ἀπὸ κεῖ καὶ νὰ ἐξαφανισθῃτε.

— Ἀπόδειξι!... εἶπε πνιγμένα ὁ Γκρόβ. Ἐχετε καμμιὰ ἀπόδειξι;

— Βεβαίως! ἀπάντησε ὁ ἄλλος, με τὸ δεξιὸ του χέρι μὲ στὴν τσέπη του, ὅπου βρισκόταν τὸ πιστόλι του.

Κύτταξε στὰ μάτια τὸ νεο, ποὺ εἶχε γίνεῖ κατάχλωμος, καὶ πρόσθεσε:

— Ἦξερα τὸ παιχνίδι με τὸ ποτήρι καὶ κατάλαβα πὼς θὰ τὸ ἔρατε καὶ σεις, γιατί εἶναι γνωστὸ σ' ὅλους σχεδὸν τοὺς ἐρασιτέχνες ταχυδακτυλουργοὺς. Σὰς ἔδωσα ὅμως τὴν εὐκαιρία νὰ κερδίσετε ἓνα στοίχημα, γιὰ νὰ μπορέσω ὕστερα νὰ σὰς ζητήσω τὴ «ρεβάνς», δίχως νὰ μὲ ὑποψιασθῃτε.

— Ὅπως σὰς εἶπα, τὰ δαχτυλά σας ἐσφίξαν ἀβέλτητα τὸ χέρι μου, καθὼς περνούσαμε μπροστὰ ἀπ' τὸ ντουλαπάκι. Τὴν ἰδίαν ἀκριβὴς σύσπασι κάνανε κι' ὅταν βρισκόμαστε δίπλα σ' αὐτὴ τὴν εἰκόνα.

— Χρειαζόνταν περισσότερα πράγματα, γιὰ νὰ βγάλω τὸ συμπέρασμα μου... Κι' ὅπως βλέπετε ἀπ' τὴν πραγματικότητα δὲν ἔπρεπε καθόλου ἔξω!

— Εἶχα δίκιο νὰ σὰς ὑποπτευθῶ, ἀφ' ὅτου ἔφτασα ἐδῶ, σταλμένος ἀπ' τὴν ἀστυνομία με εἰδικὴ ἀποστολή, γιὰ ν' ἀνακαλύψω τὸν κλέφτη!...

Ὁ Γκρόβ ἔκανε μιά γρήγορη κίνησι πρὸς τὴν πόρτα. Μὰ ὁ Σάλενор προσπάθησε νὰ τὸν ἀρπάξῃ ἀπ' τὸ μπράτσο. Ὑστερα εἶπε στὸ συνταγματάρχη:

— Ὅχετε τὴν καλωσύνη νὰ τηλεφωνήσετε στὴν ἀστυνομία ἐκ μέρους τοῦ ντετέκτιβ Σάλενор; Πέστε τους πὼς πιάστηκε τὸ ποῦλι ποὺ κινηγοῦσαμε καὶ πὼς μποροῦν νὰ ρεβάνς ἐδῶ τώρα ἀμέσως γιὰ νὰ τὸ παραλάβουν!...

P. ΠΛΟΥΜΕΡ

63

65

Οι Δωλάδες ΤΗΣ ΕΦΤΑΛΙΑΣ

Η Συμυρσία

Η Έφταλία βγαίνει στο ντουρέκι να πη έμπιστευτικώς τοί μουτζέδες και τα χαδαντίσια στην γυναικογειτονία.

— Η καρσινή μου, σουκιούρ 'Αλλάχ! ή-μαθα σίγουρα πώς παντρεύει τοί δυο κουντουρντισμένες κόρες τση, την μία στην Σαλονίκη και την άλλη στη Πάτρα.

— Και τώρα, καλές Φταλία, την ρώτη-σαν περίεργες, πού θα μείνι;

— Μα κι' αυτή δεν ξέρει ή έρημη τί θα κάνει, κι' είναι πολύ σε-κλετισμένη, γιατί ό έ-νας γαμπρός θέλει να μένι στην Πάτρα, κι' ό άλλος ίστέρ - ίστεμέζ στην Σαλονίκη.

— Ε και γι' αυτό χο-λοσκάει;

— Και βέβαια, γιατί ό γαμπρός τση στη Σα-λονίκη θέλει να κάτση ή πεθερά του στην Πάτρα και πάλι ό γαμπρός στην Πάτρα έχει μεγάλη επίθυμια να την δη να στρογγυλοκάτση στην Σαλονίκη.

— Στάθηκε λίγο, ξεροκα-τάπιε και συνέχισε:

— 'Αλλά, να πούμε και του στραβού τό δίκη, δεν έχουν άδικο οί γαμπροί τση, 'Αγκαλά δα τό λέει κι' ή παροιμία:

«Πεθερά κρομμύδι σάπιο
κάθε δαγκωνιά και δάκρυ...»

Χαρτί και καλαμάρι αυτά και κάτι άλλα πιδ κοϊδικά τά πήγανε στ' αυτιά τση καρ-σινής τση κι' αμέσως εκείνη άρούτι υπα-ραύτι, δθεν πώς θα γυρέη τό μπουγαδο-κόφινο τση, πήγε με πρόγραμμα να την σκυλοδρίση, να βγάλη τ' άχτι τση και τσ' είπτε:

— 'Ηβοί, Έφταλία μου, γιά ν' άνεβά-σω τή σκάλα σου με τά ξεφτισμένα μπαρ-μακλήκια μπεζέρισα... λαχανιάσα, ήχασα την άναπνοή μου.

— Πιδ καλά, γιατί βρωμούνε τά χνώτα σου! μουρμούρισε ή Έφταλία σκασμένη στα γέλια.

Αυτό ήταν ή πρώτη άσχημαχία.

— Γελάς, Έφταλία μου, φώναζε γκιζ-τισμένη ή καρσινή τση, με ό,τι και να δης, και μ' ό,τι να σου πούνι τά δεν γελάς τά μούτρα σου πού ούλοι τά γελούνε, κα-κούργα, διπρόσωπη!...

— Έχεις δίκη, γιατί όποια έχει μού-τρο σαν τό δικό σου, την φάνει ένα! 'Ε-μένα όμως ή καλωσύνη μου έχει βγάλε νάμυ!...

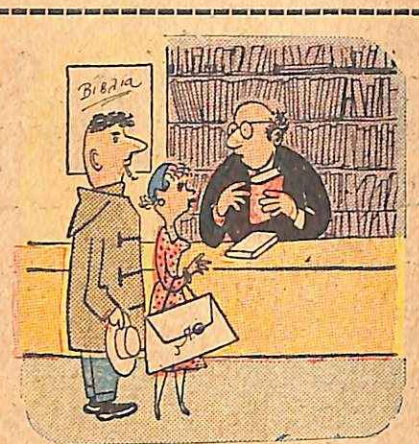
— Καλές ποιά, καλωσύνη σου, φαρμακό-στομη; 'Εσύ τό καλό τό κάνεις πάντα κα-κό, και τό κακό τό κάνεις χειρότερο, γλωσ-σου Έφταλία! 'Αγκαλά δα 'φέτο στόπανε και στον κλήδονα:

«Κι' όταν σε σκεπάζ' ακόμα
ή βαρείά του τάφου πέτρα
ή γλωσσίσσα σου άπ' τό χόμα
θα εξέχη τρία μέτρα!...»

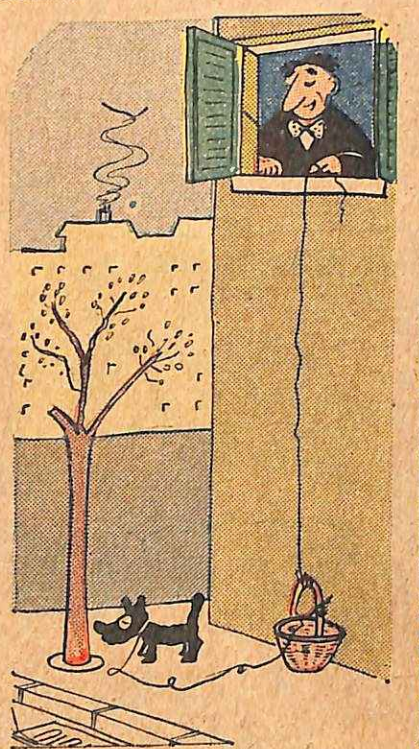
Αυτό ήταν ό αθόνος του μέτριου γιά τό έξαιρετικό, ήταν ή τελευταία σταλαγμα-τιά, τό ποτήρι ξεχείλιζε. 'Αμέσως, έξω φρενών, ή Έφταλία την γιουρουνάρισε, και κακήν κακάς την κουντουβάλησε άπ' τή σκάλα και βρόθηκε δώ κι' δώ, σαν λάμδα άνάποδο.

— Για να μάθης, ξεφώνισε βάρδα φουρ-νέλλο ή Έφταλία, και να τό πης σ' όλο τό ταράφι σου, πώς υπάρχει μεγάλη διαφορά άνάμεσα μας! Γιατί έσύ γιά νάρθης στον κόσμο έγκυμονούσε ή μάνα σου 9 μήνες, γιά νάρθω όμως έγώ ό γίγαντας, τό εί-δωλο, ή νταρτάντα, τό καμάρι του ντου-νιά, ή Έφταλία ή Συμυρσία, έγκυμονούσαν... αιώνας!...

ΣΩΚΡ. ΡΩΝΑΣ

— Σας συνιστώ τό βιβλίό 'Ερω-τική ζωή στη φύσι'.
— Ευχαριστούμε! Έχουμε διαμέ-ρισμα...

— 'Ελα, Έκτοράκη, κάνε γρήγορα! Θα μου κρυολογή-σης!...

— Πήγαν και οί δυο στον κινημα-τογράφο, γιατί! 'Ο μπαμπάς είπε: «Η γρη άκακάξα δεν πρόκειται νάρ-θω άπόψε». Κι' έφυγαν...

«KINEMIN», μιό νέα κατηγορία ήθοποιών

Οί μαριονέττες, πού μιμούντι τις κι-νήσεις των ανθρώπων και παίρνουν 800.000 έκφράσεις

Ανάμεσα στις τόσες εξέλιξεις, πού παρου-σίασε ό κινηματογράφος τά τελευταία χρόνια —τό σινεμάσκωπ, τό σινεράμα, τις τρεις δια-στάσεις, κλπ. — μιό νέα επανάσταση έρχεται να τον βοηθήση στον συναγωνισμό του με την τηλεόρασι. Αυτή τη φορά δεν πρόκειται έντε-λώς γιά μιό νέα τεχνική εξέλιξη σχετική με την όθον ή τον ήχο, άλλα περισσότερο σχε-τική με τους ήθοποιούς.

Δεν είναι υπερβολή αν πη κανείς ότι ή έπα-νάστασι αυτή είναι ή δημιουργία μιός νέας τά-ξεως ήθοποιών. Ακριώς όπως ό Ντίσιενυ δη-μιούργησε μιό νέα κατηγορία ήθοποιών και έναν καινούργιο τρόπο κινηματογραφικής τέ-χνης, με τά κινούμενα σκίτσα του, έτσι και ένας άλλος Αμερικανός, ό Μάικλ Μάγιερ-μπεργκ, προσφέρει τώρα στον κινηματογράφο τους ήθοποιούς του.

Πρόκειται γιά τά «Κινέμιν», όπως ονόμασε ό Μάγιερμπεργκ μιό σειρά από θαυμάσιες μα-ριονέττες, πού αποτελούν τους μοναδικούς ή-θοποιούς, στο έργο πού έχει γιά θέμα και τί-τλο τό παραμύθι «Χάνσελ και Γκρέτελ». Οί μαριονέττες αυτές έχουν τό έν τρίτον περίπου του ανθρώπινου ύψους και μπορούν να μιμη-θούν όλες τις χειρονομίες, τις κινήσεις και τις έκφράσεις ενός ανθρώπου.

Στό έργο «Χένσελ και Γκρέτελ» φαίνονται να παίζουν μόνοι τους τους ρόλους τους. Στήν πραγματικότητα, όμως, όλες οι κινήσεις, οι χειρονομίες, ακόμη και οι χιλιάδες διαφω-τικές έκφράσεις πού παίρνουν τά πρόσωπα τους — τά όποια δεν διαφέρουν καθόλου από έναν εί-δικό, 'Ο είδικός αυτός διευθύνει τις κινήσεις των «Κινέμιν» με ηλεκτρομαγνητικά κύματα, χωρίς σε έναν έξαιρετικά λεπτό μηχανισμό, πού βρίσκεται στο έσωτερικό τους.

Ο Μάγιερμπεργκ συνέλαβε την ιδέα γιά την δημιουργία των «Κινέμιν», ένα εργαζόταν με τον Ντίσιενυ γιά τό γύρισμα της «Φαντα-σίας». Ο Μάγιερμπεργκ θαυμάζε την τεχνι-κή του γυρίσματος των ταινιών του Ντίσιενυ με τά κινούμενα σκίτσα, άλλα πιστεύει ότι ό τρόπος αυτός, καθώς και οι δυνατότητες των ανθρώπων ήθοποιών, περιορίζουν την έμπνευσι του καλλιτέχνη.

Αποφάσισε, λοιπόν, να δημιουργήση μιό νέα κατηγορία ήθοποιών, πού να μπορούν να μιμηθούν κάθε ανθρώπινη κίνηση, χειρονομία και έκφρασι, χωρίς όμως αυτό να τους έμπο-δίζει να κάνουν πράγματα πού είναι άδύνα-τα να κάνουν άνθρωποι. Οί κινήσεις και οι έκφρα-σεις των ήθοποιών του, εξ άλλου θα έπρεπε να μοιάζουν άπόλυτα φυσικές.

Από τό 1939, ό Μάγιερμπεργκ άρχισε τά πειράματά του χρησιμοποιώντας κάθε ύλικό και κάθε μηχανική εύκολία, πού προσφέρει ό πολιτισμός του είκοστού αιώνας. Μαζί με τους βοηθούς του, δοκίμασε χιλιάδες ύλικά, πού θα τον βοηθούσαν να φτιάξη τις μαριονέττες του και να τις κάνει να μοιάζουν με ανθρώπινα έν-τα, σε μικρό σχήμα. Ταυτόχρονα, δημιούργου-σε τους μικροσκοπικούς μηχανισμούς, πού θα έδιναν ζωή και κίνησι στα «λάσματα» αυτά.

Στό τέλος, μετά από συνεχές έρευνες και πειράματα δεκαπέντε έτών, παρουσίασε τά «Κι-νέμιν», πού στο έσωτερικό τους περιέχουν έ-ναν πολύπλοκο μηχανικό έξοπλισμό και έξωτε-ρικός δίνουν την έντύπωση ανθρώπινου πλα-σμάτων. Τό «δέρμα» τους δεν διαφέρει κατά τίποτε από τό ανθρώπινο δέρμα και τά μαλλιά τους είναι έντελώς φυσικά. Στό κάτω μέρος των ποδιών τους, υπάρχει μιό σειρά από ήλεκ-τρομαγνήτες, πού δημιουργούν τις κινήσεις των ποδιών, δεδομένου ότι τά «Κινέμιν» κι-νούνται πάνω σε μιό μαγνητισμένη σκηνή.

Γιά να πετύχη τό σκοπό του, ό Μάγιερμπεργκ έξώδεσε μέχρι σήμερα 500.000 δολάρια. Τό καθένα από τά «Κινέμιν» στοιχίζει πάνω από 2 χιλιάδες δολάρια. Έκείνο, όμως, πού τά κάνει πραγματικά αξιοθαύμαστα, είναι οι έν-τελώς ξεχωριστές προσωπικότητες, πού έχει δημιουργήσει γιά τό καθένα τους ό Μάγιερ-μπεργκ. Αυτό τό κατόρθωσε γιάτί, χωρίς στον πολύπλοκο μηχανισμό με τον όποιον είναι έ-φωδιασμένο τό έσωτερικό των κεφαλιών τους, έχει τη δυνατότητα να δίνη στο πρόσωπο των «Κινέμιν» πολύ περισσότερες έκφράσεις από έ-κείνες πού μπορεί να πάρη ένα ανθρώπινο πρόσωπο.

Όταν μάλιστα σκεφθής κανείς ότι τό πρό-σωπο ενός «Κινέμιν» μπορεί να πάρη πάνω από 800.000 έκφράσεις — πράγμα άδύνατο γιά τό ανθρώπινο πρόσωπο — καταλαβαίνει τί δυ-νατότητες προσφέρουν στον σκηνοθέτη. Τις έκ-φράσεις αυτές τις καθορίζει με άπόλυτη ακρί-βεια εκείνος πού κινεί από μακριά τά «Κινέ-μιν». Για κάθε μαριονέτα του μάλιστα, ό Μάγιερμπεργκ έχει δημιουργήσει και ένα «άν-ταλλακτικό» κεφάλι.

Η Τηλεόρασι

ΚΑΝΕΙ ΘΑΥΜΑΤΑ

Μερικές πρακτικές και παράδοξες εφαρμογές της

Η επίδρασι της τηλεόρασεως στη ζωή των λαών, πού έχουν την τύχη να την απολαμβάνουν ως μέσο δια-σκεδάσεως, είναι πιά άναμφισβήτητη και πολλοί — όχι άδικα, ίσως — την θεωρούν σαν μιό από τις σημαντικώτερες εξέλιξεις του αιώνας μας. Έκτός από τη χρησιμότητά της ως θεάματος, όμως, ή τηλεόρασι εφαρμό-σθηκε και σε πολλούς άλλους τομείς.

Χάρης σε συσκευές τηλεόρασεως, τοποθετημένες μέσα σε αίθουσες χειρουργείων, έκατοντάδες φοιτητάι μπορούν να πα-ρακολουθούν δύσκολες έπεμβάσεις, πού άλλοιώς δεν θα εί-χαν τη δυνατότητα να παρακολουθήσουν. Με την κατάλληλη τοποθέτησι μηχανών τηλεόρασεως στα πιδ επικίνδυνα μέρη των έργαστηρίων των άτομικών έρευνών, επίσης, οι έπιστή-μονες — πού ή παρουσία τους στα σημεία αυτά θα έδαζε σε κίνδυνο τη ζωή τους — κατόρθωσαν να κάνουν χρήσι-μες παρατηρήσεις και σημαντικές ανακαλύψεις γύρω στη διάσπασι του ατόμου.

Στην Αγγλία υπάρχει ένας μηχανικός, ό Χένρυ Μάκ Γκύ, πού κατόρθωσε να κατασκευάση συσκευές τηλεόρασεως πολύ μικρότερες και φτηνότερες από τις συνηθισμένες, χω-ρίς αυτό να παρουσιάση σπουδαία μειονεκτήματα στην ά-πόδοσί τους. 'Ετσι, ένα μιό συσκευή λήψεως γιά την τη-λεόρασι, από εκείνες πού χρησιμοποιούν οι σταθμοί τηλεο-ράσεως, στοιχίζει 3.000 λίρες (240.000 ελληνικές δραχ-μές) οι μικρές συσκευές του Μάκ Γκύ στοιχίζουν μόνο 600 λίρες και τοποθετούνται εύκολα στα πιδ άπίθανα μέρη.

Πριν λίγο καιρό, οι μηχανικοί μιός μεγάλης εταιρείας κατασκευής αεροπλάνων, ήθελαν να εξακριβώσουν αν, στα μεγάλα ύψη, σχηματίζεται πάγος στο έσωτερικό της μη-χανής και αν έχη καταστρεπτικά αποτελέσματα στον τρόπο της λειτουργίας της. 'Ο μόνος τρόπος γιά να τό εξακριβώ-σουν, ήταν να τοποθετήσουν μιό μικροσκοπική μηχανή τη-λεόρασεως σε ένα ώρισμένο σημείο της μηχανής.

Ο Μάκ Γκύ, πράγματι, κατόρθωσε να φτιάξη την πιδ μικρή συσκευή λήψεως, πού έγινε μέχρι σήμερα — μήκους 25 εκατοστών και ύψους 13 — πού μπορεί να «βλέπη» άκόμη και στο μισοσκόταδο και πού χώρεσε εύκολα μέσα στη μη-χανή του αεροπλάνου. Ο Μάκ Γκύ, επίσης, έχει κατασκευά-σει μιό είδική συσκευή λήψεως, πού θα έπιτρέπη στους πυ-ροσβέστες να έντοπίζουν την έστια του πυρός στις περιπτώ-σεις μεγάλων πυρκαγιών, χωρίς κίνδυνο της ζωής τους.

Έκτός από τη χρησιμοποίησι της γιά έπιστημονικούς σκοπούς, όμως, ή τηλεόρασι χρησιμοποιείται και γιά πολ-λούς άλλους παράξενους, άλλα κατά βάθος πρακτικούς, σκοπούς. 'Ο ιδιοκτήτης ενός αμερικανικού πλοίου, πού ψά-χνει στον Ειρηνικό, γιά να βρη ένα ναυαγισμένο πλοίο, μέσα στο όποιο πρέπει να υπάρχει χρυσός άξιας 5 εκατομμυρίων λιρών, εγκατέστησε στο πλοίο του μιό συσκευή τηλεορά-σεως, είδική γιά να εργάζεται μέσα στο νερό, με την όποια

το αγγλικό ναυτικό χρησιμοποίησε ύποβρύχιες συσκευές τη-λεοράσεως, γιά την ανακάλυψι ενός χαμένου αεροπλάνου.

θα μπορεί να εξερευνά τό βυθό, καθώς προχωρεί τό πλοίο, χωρίς να χρειάζεται τη βοήθεια δυτών.

Ένας άλλος Αμερικανός, σκοπεύει να χρησιμοποίησι παρόμοια ύποβρύχια συσκευή τηλεόρασεως, γιά να έντοπίζτ τά κοπάδια ψαριών και να δ ευκολύνεται έτσι στο ψάρεμα.

Πριν λίγον καιρό, επίσης, τά αγγλικά πλοία πού έρε-νούσαν τη Μεσόγειο γιά να ανακαλύψουν τά συντρίμματα ενός αεροπλάνου, πού είχε χαθή, χρησιμοποίησαν με έπι-τυχία ύποβρύχιες συσκευές τηλεόρασεως.

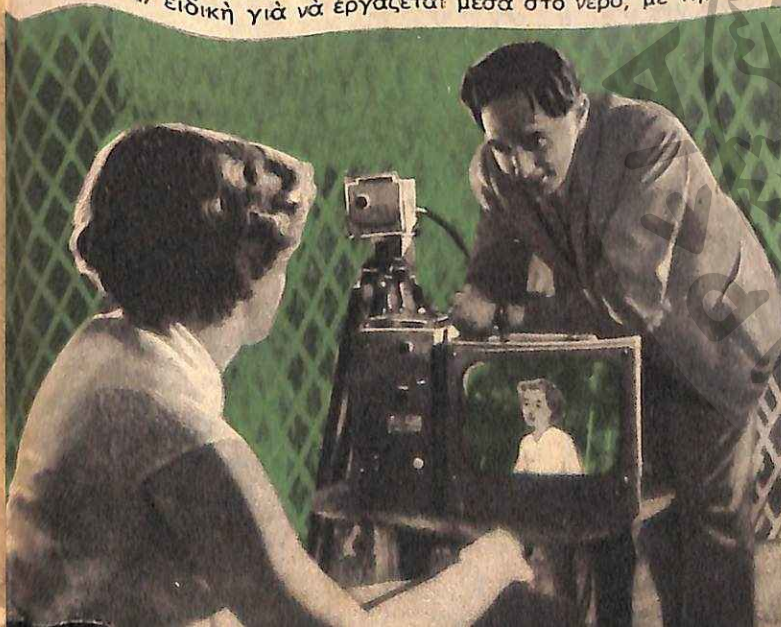
Στην Αμερική, εξ άλλου, όπου έγινε δυνατό να κατα-σκευασθούν φορητές συσκευές λήψεως, ή τηλεόρασις χρησι-μοποιείται και στον άγώνα εναντίον των κακοποιών, τόσο από την έπίσημη άστυνομία, όσο και από ιδιώτες. 'Ο διευ-θυντής ενός έργαστασίου, πού είχε αντίληφθι ότι ένα με-γάλο μέρος από τά έξαρθήματα πού κατασκευάζει τό έρ-γαστάσιό του, εξαφανίζονταν μυστηριωδώς από ένα ώρι-σμένο τμήμα του έργαστασίου, τοποθέτησε κρυφά μιό μη-χανή τηλεόρασεως πάνω από τό τμήμα αυτό και κατόρθωσε να ανακαλύψη γρήγορα τον κλέφτη!...

Οί διευθυντάι ενός μεγάλου χορευτικού κέντρου του Λον-δίνου, εξ άλλου, σκοπεύουν να χρησιμοποίησουν μιό παρό-μοια συσκευή, γιά να ανακαλύπτουν τους λαποδυτές, πού «εργάζονται» στα κέντρα αυτά, κλέβοντας πάνω από τό τραπέζιακι τους κέντρου τις τσάντες και άλλα αντικείμενα, πού άφίνουν τά λευγάρια, όταν χορεύουν.

Την ίδια μέθοδο έχουν αποφάσισε να εφαρμόσουν και πολλά μεγάλα καταστήματα της Νέας Υόρκης, γιά να ά-παλλαγούν από τους μικρολωποδυτές, πού ανακατεύονται με τους πελάτες και, σε στιγμές πού δεν τους βλέπουν, κλέ-βουν διάφορα αντικείμενα. Πριν από λίγο καιρό, ένας Αγ-γλος καταστηματάρχης αποφάσισε να εγκαταστήση μιό συσκευή τηλεόρασεως στο κατάστημά του, γιά να παρα-κόλουθι τους ύποπτους πελάτες. Την τελευταία στιγμή, ό-μως, ματαιώσε τό σχέδιό του, γιατί συλλογίσθηκε, ότι ή σκέψι πώς τους παρακολουθούσαν, θα είχε κακό αντίκτυπο στους πελάτες.

Ένας άλλος Αγγλος καταστηματάρχης έχει λύσει από χρόνια τό πρόβλημα αυτό, με έναν απλούστατο τρόπο: Έχει τοποθετήσει σε διάφορα σημεία του καταστήματος καθρέ-πτες και άνάμεσα από αυτούς παρακολουθεί κάθε ύποπτη κίνησι των ύπαλλήλων του και των πελατών!...

Ο Χένρυ Μάκ Γκύ επιδεικνύει μιό μικρή συσκευή λήψεως και μεταδόσεως τηλεόρασεως.

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

Η Βελίτς της γυναίκας

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΚΘΕΣΗ ΦΑΤ

ΠΑΡΙΣΙ, Άπριλιος. (Ιδιαίτερη Ύψησις).— Ό Ζακ Φάτ δεν πέθανε. Τά μοντέλα που παρουσιάζει ή γυναίκα του Ζενεβιέβ, τόν ξαναζωντανεύουν πάντα στη μνήμη μας. Όλα φέρουν την σφραγίδα «Φάτ», δεν μπορεί κανείς να γελασθή και όσοι παρακολουθούμε την παρέλασι τών μανεκέν του, νομίζουμε πως από τη μία στιγμή στην άλλη, θα τόν δούμε να ξεπροβάλλη ανάμεσα σ' αυτά.

Μεγάλη συγκίνηση επικρατεί στην αίθουσα. Από την πιό μικρή εργάτρια, ως τις πιό έμπειρες, όλες έχουν τά δάκρυα στά μάτια, ενώ ή Ζενεβιέβ Φάτ παρουσιάζει τις δύο κύριες γραμμές, που αποτελούν τό κεντρικόν σημείον της έκθέσεως.

Η μία γραμμή είναι έντελως ίσια και άφίνει να μαντεύεται τό σώμα από τούς ώμους ως τούς γοφούς, χωρίς να σχηματίζει τη μέση. Ένιοτε ένα παλτό-σωλήνας μοιάζει σαν να «βιδώνει» πάνω στη φούστα. Είναι ή γραμμή «Φλογέρα».

Άλλα μοντέλα, που προορίζονται για βραδυές ώρες, φαρδύνουν προς τά κάτω, άλλα τό φάρδος τους ξεπετιέται από τά μισά της φούστας.

Έτσι σχηματίζεται ένα είδος καμπάνας, που βασίζεται από μία λαρίδα «έγκρουστες», δεμένη στο πλάι ή στην πλάτη.

Τό άπάνω μέρος του σώματος, άπαλά υπογραμμισμένο ως τούς γοφούς, μοιάζει σαν να στήριζεται σε μία βάση. Είναι ή γραμμή, που παρουσιάζεται με την όνομασία «Κρεμαστό φάρδος».

Μόνο τά ταγιέρ, που δεν είναι άπολύτως κλασσικά και συνήθως ποικίλλονται με λευκά γιακαδάκια ή πλαστρόν κολλαριστά, ξεφεύγουν από τις δύο «τάσεις» της έκθέσεως.

Τά έπανωφόρια μοιάζουν μάλλον με ακαλύμματα» στις δυο αυτές γραμμές.

Δηλαδή, είναι πλατειά και ριχτά, με τσέπες τοποθετημένες πολύ χαμηλά στα σύνολα «φλογέρα» και σαν χωνιά με διπλή πιέττα

1) Τά καινούργια ύφασματα μεταξωτά ή βαμβακερά έχουν πολλά σχέδια σε δύο ή και τρείς τόνους.

κάτω από τόν βραχίονα, από την όποία ξεκινούν «ντεκούπ»

Η ΓΡΑΜΜΗ «ΦΛΟΓΕΡΑ»

Η γραμμή αυτή παρουσιάζεται σε ώρισμένους τύπους φορεμάτων, ιδίως στα «φευτο ντε

πιές» είτε υπό τύπον άπογευματινού φορέματος, είτε υπό τύπον ρεδγκότας.

— Φουρώ σουπλ από τούντ με ίσιες τσέπες και ζώνες έφαρ-

μοστές κάτω από τούς γοφούς.

— Ρόμπ-σεμιζιέ, που έχουν τη μέση κάτω από την τάλλια.

— Ρόμπ-ρεδγκότες, που μόλις υπογραμμίζουν τη μέση.

Τά έπανωφόρια «φλογέρα», που φοριούνται άλλοτε άπάνω από τά φορέματα και άλλοτε άπάνω από πλισσεδωτές φούστες, είναι τριών τύπων:

Παλτό-σεμιζιέ με ώμους.

Παλτό-μπλαζέ με μεγάλο γιακά.

Παλτό-καρντιγκάν, που κουμπώνει πάνω σε λευκό πικέ.

Ευθύγραμμο άμπιγιέ φορέματα, με έλλειψοειδές ντραπάρισμα στο πλάι, που υπογραμμίζει τό σώμα και αποτελεί τρόπον τινά τό σύνδεσμο μεταξύ της γραμμής «φλογέρα» και της γραμμής του «κρεμαστού φάρδους».

ΤΟ «ΚΡΕΜΑΣΤΟ ΦΑΡΔΟΣ»

Τουαλέττες κοκταίηλ, τών όποίων τό στρογγυλό ντεκολτέ συγκρατείται με πάτ στους ώμους. Τό κορσάζ τους τελειώνει σε μία έγκρουστε ζώνη δέκα έκατοστόμετρα κάτω από τούς γοφούς. Οι τουαλέττες αυτές γίνονται συνήθως από έμπριμέ ταφτά.

Τουαλέττες χορού με κορσάζ σε είδος μπάσκας, που άκουμπά στις σούρες ή στην έγκρουστασιόν, που δένει στην πλάτη, σχηματίζοντας τόν σύνδεσμο με την πλούσια σε ύφασμα φούστα.

Τουαλέττες βραδυές, είναι πολύ πλατειές, ντραπαριστές, μ' ένα δέσιμο στη μέση της φούστας. Τό χαρακτηριστικό τους στόλισμα είναι τό κέντημα, που σχηματίζεται από τρέσσα και ποικίλλεται με χρυσές κλωστές ή ή κορδέλλα σχηματίζει φιογκάκια.

ΥΦΑΣΜΑΤΑ — ΧΡΩΜΑΤΑ

Θά μπορούσαμε να πούμε πως όλα τά μοντέλα της έκθέσεως Φάτ είναι «ήλιόλουστα», δηλαδή σαν να έχουν δεχθή τό χάδι του ήλιου. Τό μπλέ μαρέν, που είναι άκατάσπαστο χρώμα της άνοιξης, είναι φωτεινό σαν να κλείνει μέσα άφθονία από άσπρο. Οι φυσικοί τόνοι είναι άνοιχτόχρωμοι και τό πιό φωτεινό άπ' όλα είναι τό κίτρινο σε όλες του τις άποχρώσεις από τό άνοιχτό κίτρινο ως τό πορτοκαλί.

Τά ύφασματα είναι εύθυμα: φανέλλες του τένις με λευκές ρί-

2) Τσάντα από λευκό πικέ με χρυσό μονόγραμμα κεντημένο. Ψάθινο ιδιόρρυθμο καπέλλο με χρυσές κλωστές. Κολλιέ σωτουάρ από μπουλ φάθινες χρυσαφένιες. 3) Ταγιέρ από λεπτό λαινάς μπλέ. Γιακαδάκι και ρεβέρ κολλαριστά.

6) Γάντια από ύφασμα βελουτέ σε δύο τόνους. Τό επάνω μέρος του γαντιού είναι φανταζί.

γες, τούντ βαμβακερά, μποσέ ραιγιόν και βαμβακερά, καμωμένα αδιάδροχα, κρέπ-ντε-σουά, σταμπάτοι ταφτάδες και άλλα.

ΟΙ ΚΟΠΕΛΛΕΣ ΥΠΟΘΕΤΟΥΝ ΤΗΝ ΓΡΑΜΜΗ «Α»

Όλες οι νέες σπεύδουν να έγκολπωθούν την γραμμή «Α», γιατί είναι ακριβώς ή γραμμή που τούς ταιριάζει.

Σχεδόν διόλου στήθος ή έλάχιστο, ή μέση πολύ έλαφρά τονισμένη και ή φούστα φαρδεύει.

Ό Οίκος Βιρζινί, που ντύνει όλες τις νεαρές βεντέττες, παρουσιάζει περισσότερα από έκατό μοντέλα ειδικώς γι' αυτές.

Έπανωφοράκια ευθύγραμμα από φετρίν, σε χρώματα πολύ ζωηρά, παλτουδάκια με μαρτεγκάλ από έλαφρεία ρατίν ή τουάλ ραβδωτή, ρεδγκότες πολύ έφαρμωστές στη μέση, έντελως ειδικές για τις κονδυλένιες μέσες τους.

Ντε-πιές πρακτικώτατα για τη Σχολή ή για τόν περίπατο στο δάσος της Βουλώνης. Όλα αυτά από βαμβακερά τούντ, ριγωτές φανέλλες, άλταγκά ή βελούδο κοτλέ, λινά και άλλα.

Αυτά τά ντε-πιές αποτελούνται από κοντές βέστες, που μόλις υπογραμμίζουν τη μέση και φούστες τών όποίων τό φάρδος άρχίζει από τούς γοφούς, από γιακαδες «Κλωντίν», από γραβάτες σε κτυπητά χρώματα, τζάμπερ, μπλουζες βαμβακερές ή άγοριστικά υποκάμισα, που φοριούνται έξω από τις φούστες.

Τό άγοριστικό στύλ είναι πολύ της μόδας, αλλά με την προϋπόθεση να συνδυάζεται με γυναικεία χάρι.

Τά φορέματα είναι, όπως πάντα, ένας άνάλαφος...δγκος μουσλίνας, όργαντι ή άλλου βαμβακερού λεπτού ύφασματος και είναι όλα χαριτωμένα και δροσερά, όπως ταιριάζουν στη νεαρή ηλικία.

Κανόνες άυστηροί δεν υπάρχουν. Κάθε κοπέλλα κανονίζει τό στύλ, σύμφωνα με τόν τύπο της, αλλά πάντως όλα παραμένουν πιστά στον άνοιχτό λαιμό και στην άκαθόριστη τάλλια.

Τά πουά και οι ραβδώσεις άντικαθιστούν τά λουλούδια και τά κλαριά στα σταμπάτα τών κοριτσιών.

Τρείς είναι οι κύριες άποχρώσεις τών διαφόρων χρωμάτων: Τό κίτρινο του λεμονιού, τό μπλέ πάρι ως τό βιολέ και τό μπέζ σε όλη του την έκτασι, αλλά ποτέ δεν άποκλείεται τό άσπρο και τό ροζ.

Οι μεγαλύτεροι ράφτες έχουν έπινοήσει για τις κοπέλλες τουαλεττίτσες χαριτωμένες με την όνομασία «Ό πρώτος χορός». Οι τουαλεττίτσες αυτές είναι σωστά κομψοτεχνήματα από όργαντι κεντημένο, που σχηματίζει μικρά βολάν καταλήγοντα σε φεστονάκι στού Κριστιάν Ντιόρ, από τουλί λευκό, ντραπαρισμένο πάνω σε κρινολίνο από κρένο στής Μπαλεντασιόγκα, με μεγάλους σαν μπέρτες γιακαδες στού Σανέλ, με έγκρουστασιόν χρωματιστές και μακρεία εσάρπα στού Γκρήφ.

NOELLE GREFFE

4) Μακρυά γάντια νάυλον γαρνιρισμένα με λουλούδια. Φοριούνται μακρυά, αλλά μπορούν να φορεθούν και κοντά.

5) Ένα από τά όμορφα έμπριμέ, που θα προτιμήσουν οι κοπέλλες για φορέματα άπογευματινά.

6) Ένα από τά όμορφα έμπριμέ, που θα προτιμήσουν οι κοπέλλες για φορέματα άπογευματινά.

7) Ένα από τά όμορφα έμπριμέ, που θα προτιμήσουν οι κοπέλλες για φορέματα άπογευματινά.

8) Ένα από τά όμορφα έμπριμέ, που θα προτιμήσουν οι κοπέλλες για φορέματα άπογευματινά.

9) Ένα από τά όμορφα έμπριμέ, που θα προτιμήσουν οι κοπέλλες για φορέματα άπογευματινά.

10) Ένα από τά όμορφα έμπριμέ, που θα προτιμήσουν οι κοπέλλες για φορέματα άπογευματινά.

11) Ένα από τά όμορφα έμπριμέ, που θα προτιμήσουν οι κοπέλλες για φορέματα άπογευματινά.

12) Ένα από τά όμορφα έμπριμέ, που θα προτιμήσουν οι κοπέλλες για φορέματα άπογευματινά.

13) Ένα από τά όμορφα έμπριμέ, που θα προτιμήσουν οι κοπέλλες για φορέματα άπογευματινά.

14) Ένα από τά όμορφα έμπριμέ, που θα προτιμήσουν οι κοπέλλες για φορέματα άπογευματινά.

15) Ένα από τά όμορφα έμπριμέ, που θα προτιμήσουν οι κοπέλλες για φορέματα άπογευματινά.

16) Ένα από τά όμορφα έμπριμέ, που θα προτιμήσουν οι κοπέλλες για φορέματα άπογευματινά.

17) Ένα από τά όμορφα έμπριμέ, που θα προτιμήσουν οι κοπέλλες για φορέματα άπογευματινά.

18) Ένα από τά όμορφα έμπριμέ, που θα προτιμήσουν οι κοπέλλες για φορέματα άπογευματινά.

19) Ένα από τά όμορφα έμπριμέ, που θα προτιμήσουν οι κοπέλλες για φορέματα άπογευματινά.

20) Ένα από τά όμορφα έμπριμέ, που θα προτιμήσουν οι κοπέλλες για φορέματα άπογευματινά.

21) Ένα από τά όμορφα έμπριμέ, που θα προτιμήσουν οι κοπέλλες για φορέματα άπογευματινά.

22) Ένα από τά όμορφα έμπριμέ, που θα προτιμήσουν οι κοπέλλες για φορέματα άπογευματινά.

23) Ένα από τά όμορφα έμπριμέ, που θα προτιμήσουν οι κοπέλλες για φορέματα άπογευματινά.

24) Ένα από τά όμορφα έμπριμέ, που θα προτιμήσουν οι κοπέλλες για φορέματα άπογευματινά.

25) Ένα από τά όμορφα έμπριμέ, που θα προτιμήσουν οι κοπέλλες για φορέματα άπογευματινά.

26) Ένα από τά όμορφα έμπριμέ, που θα προτιμήσουν οι κοπέλλες για φορέματα άπογευματινά.

27) Ένα από τά όμορφα έμπριμέ, που θα προτιμήσουν οι κοπέλλες για φορέματα άπογευματινά.

28) Ένα από τά όμορφα έμπριμέ, που θα προτιμήσουν οι κοπέλλες για φορέματα άπογευματινά.

29) Ένα από τά όμορφα έμπριμέ, που θα προτιμήσουν οι κοπέλλες για φορέματα άπογευματινά.

30) Ένα από τά όμορφα έμπριμέ, που θα προτιμήσουν οι κοπέλλες για φορέματα άπογευματινά.

31) Ένα από τά όμορφα έμπριμέ, που θα προτιμήσουν οι κοπέλλες για φορέματα άπογευματινά.

32) Ένα από τά όμορφα έμπριμέ, που θα προτιμήσουν οι κοπέλλες για φορέματα άπογευματινά.

33) Ένα από τά όμορφα έμπριμέ, που θα προτιμήσουν οι κοπέλλες για φορέματα άπογευματινά.

34) Ένα από τά όμορφα έμπριμέ, που θα προτιμήσουν οι κοπέλλες για φορέματα άπογευματινά.

35) Ένα από τά όμορφα έμπριμέ, που θα προτιμήσουν οι κοπέλλες για φορέματα άπογευματινά.

36) Ένα από τά όμορφα έμπριμέ, που θα προτιμήσουν οι κοπέλλες για φορέματα άπογευματινά.

37) Ένα από τά όμορφα έμπριμέ, που θα προτιμήσουν οι κοπέλλες για φορέματα άπογευματινά.

38) Ένα από τά όμορφα έμπριμέ, που θα προτιμήσουν οι κοπέλλες για φορέματα άπογευματινά.

39) Ένα από τά όμορφα έμπριμέ, που θα προτιμήσουν οι κοπέλλες για φορέματα άπογευματινά.

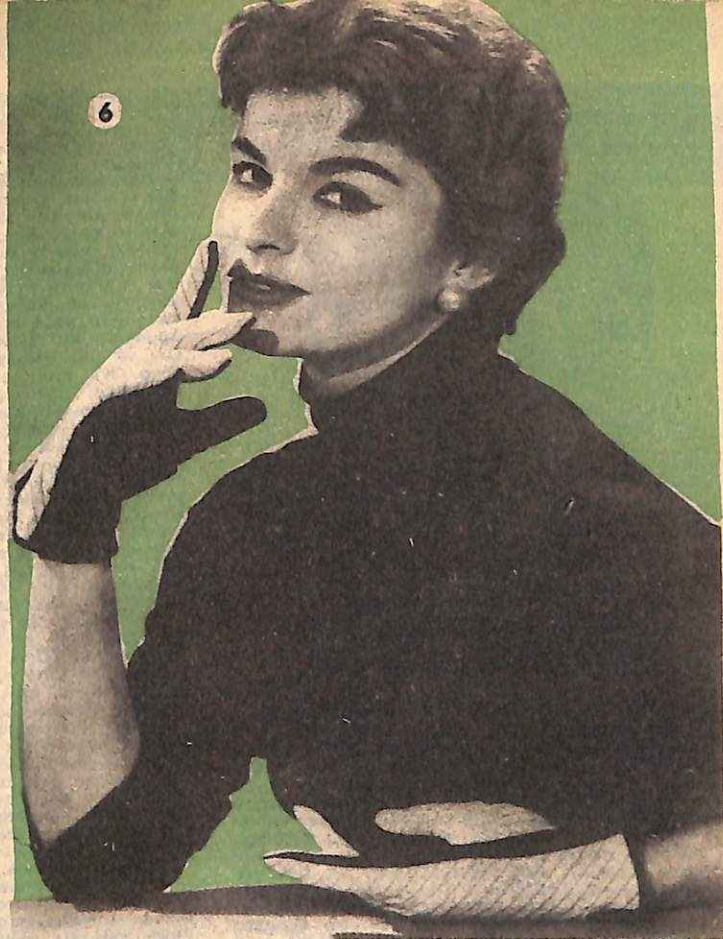
40) Ένα από τά όμορφα έμπριμέ, που θα προτιμήσουν οι κοπέλλες για φορέματα άπογευματινά.

41) Ένα από τά όμορφα έμπριμέ, που θα προτιμήσουν οι κοπέλλες για φορέματα άπογευματινά.

42) Ένα από τά όμορφα έμπριμέ, που θα προτιμήσουν οι κοπέλλες για φορέματα άπογευματινά.

43) Ένα από τά όμορφα έμπριμέ, που θα προτιμήσουν οι κοπέλλες για φορέματα άπογευματινά.

44) Ένα από τά όμορφα έμπριμέ, που θα προτιμήσουν οι κοπέλλες για φορέματα άπογευματινά.

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΛΟΡΔΟΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ
Ο μικρός Κέδρικ Έρρολ ζούσε με τη μητέρα του στη Νέα Υόρκη. Ο πατέρας του, ο Λοχαγός Έρρολ, που είχε πεθάνει, ήταν ο τρίτος υιός ενός πλούσιου Άγγλου αριστοκράτη, του γέρο Κόμης του Ντόρινγκουρ. Μία ημέρα όμως συνέβη κάτι που άλλαξε τη ζωή του Κέδρικ. Ήταν τότε άνοιξη. Ο παππούς του έστελλε στη Νέα Υόρκη το δικηγόρο του κ. Κάβιζα για να τον φέρει στο Λονδίνο. Οι δυο θείοι του είχαν πεθάνει κι έτσι ο Κέδρικ, ύστερ' απ' το θάνατο του παππού του, θα γινόταν κόμης του Ντόρινγκουρ. Ο Κέδρικ λοιπόν με τη μητέρα του έφθασαν στην Άγγλία. Λόρδος θ-ταστάθηκαν χωριστά. Ο μικρός Λόρδος έμεινε με τον παππού του. Σε λίγο ο κόμης του Ντόρινγκουρ, που χάρισε ένα ωραίο αλγόνο. Ο Κέδρικ είδε μία ημέρα στην άκρη του χωριού πολλά παλιόσιμα και το ανέφερε στον παππού του.

21^{ον} —Είπα στη μαμά μου, έλακούθησε ο μικρός Λόρδος, ότι έσεις ο ίδιος ασφαλώς δεν ξέρετε τίποτ' απ' αυτά και ότι θα σας τα έλεγα όλα. «Αν μάλιστα μαθαίνατε κάτι τέτοιο θα λαβαίνατε τα μέτρα σας, όπως ένεργησατε και για το ζήτημα του ένοικιαστού Χιούς. Ασφαλώς ο Νέβικ θα ξέρει την κατάσταση, αλλά θα έλεγε να σας είδο-ποιήση.

Ο γέρο-κόμης κτύπησε το μικρό εκείνο γε-ράκι του εγγόνου του, που απαλά-απαλά χάρ-δεσε το γονατό του. Ο Νέβικ δεν είχε ξεχά-σει να του μιλήσει για τα άδρια εκείνα σπιτί-α. Δεν ήταν μία φορά που του είχε κάνει λόγο για το μέρος αυτό του χωριού, που το ήφταν δλοι με το όνομα Παλινόσιμα. Το είχε μάθει και το είχε ακούσει ότι τα σπιτία ήταν έτοι-μόρροπα. Και τα παράθυρα από στιγμή σε στιγμή θα έφταναν, όπως και οι στέγες τους. «Ότι τα νερά έτρεχαν στους τοίχους μέσα κι' ότι δλοι οι άνθρωποι από την ύπαισσία είχαν άρωσθήσει. Ακόμη φτώχεια μεγάλη βασιλευε στα Παλινόσιμα.

Ο κ. Μορντάουντ μάλιστα του είχε περι-γράψει τη φοικτή τους κατάσταση με τα μελα-νώτερα χρώματα, αλλά ο κόμης του Ντόριν-κουρ δεν σκέφθηκε καν να διορθώσει την κα-τάσταση των ένοικων.

«Ετσι ο γέρο-κόμης, βλέποντας το γεράκι του εγγόνου του κι' ύστερα ρίχνοντας το βλέμμα του στην στενωχωρήμένη φυσιογνωμία του, αίσθαν-θηκε τη στιγμή εκείνη κάποια ντροπή και για τόν έαυτό του και για τα Παλινόσιμα της κο-μητείας του Ντόρινγκουρ.

—Και τώρα, του είπε, τί θέλεις να με κάνης; Μήπως θέλεις ν' άνοιξω δουλειές και να ζα-ναφτιάσω καινούργιο το χωριό;

—Και βέβαια κάτι πρέπει να γίνει! είπε με μου είπε ότι δλ' αυτά τα έτοιμόρροπα σπιτία δεν μπορούν να επιδιορθωθούν. Πρέπει κάτι να γίνει. Έλατε να τα ιώητε και μόνοι σας. Έ-στε διαταγή άμέσως να τα γκρεμίσουν. Οι χωρικοί σας θα μείνουν ευχαριστημένοι όταν σας δούν να ένδιαφέρεστε και να φροντίζετε γι' αυτούς. Κι' ακόμα θα σας εόγνιμοναν αν τους βοηθήσετε!

Ο γέρο-κόμης σηκώθηκε και παίρνοντας το χέρι του εγγόνου του του είπε:

—Πάμε λίγο πάνω στην ταράτσα. Έκει θα μιλήσουμε καλύτερα για το ζήτημα αυτό. Και σπληρίζοντες στον άνω του μικρού λόρ-δου έκανε στο μεταξύ διάφορες σκέψεις. Η αλήθεια είναι ότι η κυρία Έρρολ κά-νοντας ταχτικά επισκέψεις στο χωριό, που φα-

νόταν τόσο γραφικό από την κορυφή του λό-φου, είδε με λύπη ότι οι κάτοικοι του ήταν ά-μαθείς και άκηροί. Ύστερ' από τα άλλα γύρω χωριά. Αναγκάστηκε λοιπόν να έμεινε χωριό όλης της κομητείας. Η κ. Μορ-ντάουντ, που τη συνόδευε, της έκοψε γνωστές όλες τις δυσκολίες κι' όλες τις άπογοητεύσεις που είχε συναντήσει. Κι' αυτή η ίδια βρέθηκε μπροστά σε πολλά έμπόδια όταν πήγαινε να κάνει κάτι καλό στους ανθρώπους εκείνους. Οι άρμόδιοι, που διευθύνανε τα κτήματα έφρόντι-ζαν να μην στενωχωρούν τον κόμητα Ντόριν-κουρ. Κι' έτσι ποτέ δεν σκέφθηκαν σε ποιά κατάσταση είχαν φτάσει οι δυστυχισμένοι έ-κείνοι χωρικοί. Και από ημέρα σε ημέρα τα πράγματα έχειροτέρωναν κι' έφθασαν στο ση-μείο που έπρεπε να θεραπευθί το κακό ριζικά.

Όταν η κυρία Έρρολ έπληξε για πρώτη φο-ρά στα Παλινόσιμα έμεινε κατάπληκτη, βλέ-ποντας εκεί μισόγυμνα τα παιδιά, που τα εί-χαν εγκαταλείψει οι γονείς τους, που όλη την ημέρα καθόντουσαν, στενωχωρήθηκε πολύ. Α-μέσως ο νους της πήγε στον παππού του γιουί της. Και σκέφθηκε ότι ο μόνος που μπορούσε να κάνει το καλό και να σώσει πολλούς ανθρώ-πους ήταν ο Κέδρικ.

—Ο κόμης δεν μπορεί να του άρνηθί τίπο-τα, είπε στον κ. Μορντάουντ, έξηγώντας τα σχέδιά της. «Οι τι του ζητήθη δεν του χαλάει χατήρι. Γι' αυτό πρέπει να ένεργήσω κατάλ-ληλα, για να κάνω το καλό στους δυστυχι-σμένους χωρικούς...

Έξερε ότι μπορούσε να έμπιστευθί το αγέ-διό της στην άδωα και καλή καρδιά του Κέ-δρικ. Του διηγήθηκε λοιπόν όλα όσα είδε στα Παλινόσιμα, βεβαιά ότι θα τα διεβίδαζε στον παππού του και με την άλπιση ότι, αν των πα-ρακαλούσε ο Κέδρικ, θα δέχονταν να διορθώ-ση τη φοικτή κατάσταση των χωρικών, που έ-ξαρτιόταν από τον κόμητα του Ντόρινγκουρ.

Και πραγματικά, εκεί που δεν περίμενε κα-νείς να γίνει τίποτα, όλα πήγαν πολύ καλά κι' αυτό χάρις στον μικρό Λόρδο, που έξα-σκούσε μεγάλη έπιρροή στον παππού του. Α-κόμη του είχε μεγάλη έμπιστοσύνη, γιατί με τα άδωα του μάτια έβλεπε έναν παππού δι-καίο, φιλόδοξο και γενναίο. Ο γέρο-κόμης δεν θάρ'ε ποτέ να περάση από το μυα-λό του εγγόνου του ή οποία ότι πολύ λίγο τον έμελλε, αν θα είχε δική η άδικο ένεργών-τας για τα συμφέροντά του. Ήταν μία και-νούργια χαρά γι' αυτόν να τον θαυμάζι ο έγ-γονός του και να τον φαντάζεται ως ευεργέτη της κομητείας. Αόχεται αν αυτός ο ίδιος ένοι-κωσε πως δεν ήταν παρά ένας γέρο παράξε-νος, κακός, έγωιστής και περιφάνος που ποτέ δεν έβλεπε στο μυαλό του να κάνει καλό και κυρίως να ένδιαφερόθι για τους φτωχούς της κομητείας του.

—Ετσι, άρχισε να συλλογίζεται ότι έκτός από τη χαρά που αισθανόταν, κάνοντας μία χάρη του εγγόνου του, δεν θα ήταν άσχημο από καιρό σε καιρό να κάνει ένα καλό έργο. Γι' αυτό, γελώντας με τόν έαυτό του, προσκάλεσε το Νέβικ, στον όποιον ύστερ' από πολύωρη συζήτηση, έδωσε διαταγή να γκρεμιστούν τα Παλινόσιμα και να χτιστούν νέα άγροτικά σπι-τίακια.

—Το θέλει ο Λόρδος Φαουντλερό, είπε τε-λος στο Νέβικ. Νομίζει ότι έτσι θα σωθούν οι ένοικοι και η ιδιοκτησία θα πάρη περισσό-τερη αξία. Μπορείτε να πήτε στους χωρικούς ότι την ιδέα αυτή την είχε ο Κέδρικ.

Και ρίχνοντας μία ματιά στον έγγονό του, που ήταν τώρα ξαπλωμένος στο χαλί κοντά

στο τζάκι. ο γέρο-κόμης αισθανόταν ιδιαίτερη υπερηφάνεια γι' αυτόν, γιατί έξ αίτίας της ηλικίας του δεν μπορούσε να φαντασθί τα κέρ-δη που θα του έφερναν οι μεταρρυθμίσεις των Παλινόσιμων!

Ο μεγάλος σκύλος είχε γίνει πιά ο πιστός σύντροφος του μικρού Λόρδου και τον άκολου-θούσε παντού.

Κι' αλήθεια, τόσο στην έξοχή, όσο και στο μικρό χωριό άρχισε να γίνεται κουδούνια για το μεγάλο αυτό έργο. Στην άρχή πολλοί δεν ήθελαν να το πιστέψουν. Όταν όμως είδαν τους έργάτες, που άρχισαν να γκρεμίζουν τα παλιά εκείνα σπιτία, τότε άναγνώρισαν ότι όσα λεγόντουσαν γύρω από το όνομα του Κέ-δρικ ήταν αλήθεια. Πραγματικά βεβαιώθηκαν ότι το μεγάλο αυτό καλό το χρεωστούσαν στη φιλόδοξη έπιμέρα του μικρού Λόρδου.

Αν ο Κέδρικ ήξερε με ποιόν τρόπο μιλού-σαν γι' αυτόν στα Παλινόσιμα, πόσες εύλο-γίες και εύχες του έστελναν και πως τον φαν-ταζόντουσαν ότι θα γινόταν, όταν θα μεγαλώ-νε, ασφαλώς θα ευχαριστηνόταν. Αλλά δεν το ήξερε. Περνούσε την παιδική του ζωή διασκε-δάοντας στο δάσος, κυνηγώντας τα κουνέλια, ξαπλώνοντας στην πρασιναδά κάτω από τα πα-νύφηλα βέντρα ή στο χαλί της βιβλιοθήκης με κανένα βιβλίο, μιλώντας με τον γέρο-κόμη γι' ό,τι διάσασε γράφοντας μικρές έπιστολές στο Ντικ ή στο κ. Χιούς, που κι' εκείνοι του άπαν-τούσαν ταχτικά, βγαίνοντας περίπατο ποτέ, με το άλγόνο του και ποτέ με το άμάξι, μαζί με τον παππού του ή με τον Ούλκιν.

Όταν ο Κέδρικ περιούσε από την άγορά ή όταν άνταψαν κανέναν χωρικό, έβλεπε ότι ό-λοι τον χαιρετούσαν με μεγάλη καλωσύνη. Μά ένόμιζε ότι αυτό γινόταν γιατί ήταν μαζί του ο κόμης του Ντόρινγκουρ.

—Σας άγαπούω πολύ, είπε μία μέρα ο μικρός Λόρδος στον παππού του. Κι' έπειτα πόσο είνε ευχαριστημένοι που σας βλέπουν! Κι' έμένα, άμα μεγαλώσω, έτσι θα με άγαπούν; Τί ω-ραίο πράμα που είναι να σ' άγαπάη όλος ο κόσμος!...

Κι' ο μικρός Λόρδος υπερηφανευόταν γιατί ήταν ο εγγόνος του κόμητα του Ντόρινγκουρ, που τόσοι δλοι τον άγαπούσαν και τον εκτι-μούσαν...

Όταν άρχισαν να χτίζουν τα νέα άγροτικά σπιτία ο γέρο-κόμης κι' ο μικρός Λόρδος έκα-ναν ταχτικά τον περίπατό τους στα Παλινόσιμα για να βλέπουν πως πηγαιναν οι δουλειές.

Ο Κέδρικ τις παρακολουθούσε με μεγάλο ένδιαφέρον. Κατέβαινε από το άλγόνο του και πήγαινε κοντά στους έργάτες για να τους γνωρίση και να κουβεντιάση μαζί τους. Πολ-λές φορές μάλιστα τους έκανε διάφορες έρω-τήσεις, συγκρίνοντας έτσι τη δουλειά που έκα-ναν εκείνοι με τη δουλειά που είχε δη στις οικοδομές της Άμερικής.

Και γυρίζοντας στην έπαυλη με τον παπ-πού του, του έλεγε:

—Μ' άρέσει να τα μαθαίνω όλα, γιατί κα-νείς δεν ξέρει τί μπορεί να το συμψή.

Όταν ο μικρός Λόρδος έφευγε από τα Πα-λινόσιμα, οι έργάτες γελούσαν με τα άδωα του λόγια, και τις παρατηρήσεις που τους έ-κανε. Μ' αυτό όμως δεν ήθελαν να τον κοροί-κουν. Τον άγαπούσαν κι' ευχαριστηνόταναν δέξουν. Τον άγαπούσαν κι' τα χέρια στις τέσπες, να τον βλέπουν εκεί με το χέρι ακάμωτο, με το καπέλλο του άνασηκωμένο να τους πα-ρακολουθί με σοβαρότητα κι' ένδιαφέρον.

—Είναι έξαιρετικό παιδί, έλεγε μεταξύ τους οι έργάτες. Έχει άέρα, αλλά δεν είναι ύπε-ρήφανο, σαν τον παππού του!

Γυρίζοντας κατόπι στα σπιτία τους μιλού-σαν για τον μικρόν Λόρδο στις γυναικές τους κι' εκείνες πάλι στις γειτόνισές τους κι' έτσι ο Κέδρικ έγινε πιά το θέμα της συζήτησας του φτωχόκοσμου. Κάθενας είχε και κάτι να πη για τον έγγονο του Ντόρινγκουρ.

Όλοι άμολογούσαν ότι ο κακός κόμης βρή-κε τέλος κάποιον που του μολάκωσε τη σκλη-ρή καρδιά του.

Αλλά κανείς δεν μπορούσε να ξέρη ως ποιά σημείο είχε φτάσει το ένδιαφέρον του γέρο-κόμητα για το παιδί αυτό, που ήταν το μόνο, που του είχε άπόλυτη έμπιστοσύνη. Ο γέρο-κόμης δνειρεύονταν την έποχή που ο έγγονός του θα γινόταν ένα παλληκάρι ώραίο, δυνατό κι' άγαπητό, ώστε να κάνει φίλους όλους ό-σοι τον γνώρίζαν.

Δεν έλεγε όμως σε κανένα τί αισθήματα εί-χε για τον Κέδρικ. Όσες φορές δειχνόταν άδίσφορος, τον έγγονό του, πάντα δειχνόταν άδίσφορος, ήθελε όμως να τον έχη κοντά, στη βιβλιοθήκη, άπάναντι πρ'ός το βράδυ, στη βιβλιοθήκη, άπάναντι του στο τραπέζι, δίπλα στην πολυθρόνα του ή όταν έβγαίνει περίπατο.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΣΑΣ

Το μαγικό λυχνάρι

Μία φορά κι' έναν καιρό ζούσε στα βάθη της Άφρικής, ένας γέρο-μάγος. Αυτός έ-μαθε κάποτε πως στην Κίνα βρισκόταν ένα θαυματουργό λυχνάρι. Άφησε λοιπόν τον τόπο του και ξεκίνησε να βρη το λυχνάρι και να το κάνει δικό του.

Το θαυματουργό λυχνάρι όμως ήταν χω-μένο στο περιβάλλι ενός μαγεμένου παλα-τιού. Κι' ο γέρο-μάγος, που άγαπούσε τη ζωή του, φοβήθηκε να πάη μόνος σ' έ-κείνο το παλάτι.

Πήγε, λοιπόν, και βρήκε ένα παλληκάρι της Κίνας, που φημιζόταν για την τόλημ του και τούταζε πως θα τον έκανε πλού-σιο, αν του φερνε το λυχνάρι. Το παλλη-κάρι αυτό, που λεγόταν Τερνίνο ήταν πολύ όμορφο, μα πολύ φτωχό. Και σαν να μην τον έφτανε η φτώχεια του, είχε και μία βαθειά λύπη. Ήθελε να πάρη γυναικα που τη βασιλοπούλα με τα μαύρα μάτια και με το γλυκό στόμα, που σαν μιλούσε έόταζε μέλι.

Ετσι σκέφθηκε ότι, αν δέχονταν την πρότασή του γέρο-μάγου, θα γινόταν πλού-σιος και θα μπορούσε να πραγματοποιή-ση τ' όνειρό του. Όταν έφθασαν λοιπόν στο μαγεμένο παλάτι, ο γέρο-μάγος έδω-σε ένα δαχτυλίδι στον Τερνίνο και του είπε:

—Όρσες αυτό το δαχτυλίδι και πρόσε-ξε, πριν πάρης το λυχνάρι, να μην άγγί-ζης ούτ' έσύ, ούτε τα ρούχα σου πουθενά, γιατί αλλιώς θα χάηκες! Μονάχα όταν βάλ-λεις το λυχνάρι στην τσέπη σου, μπορείς να πάρης ό,τι θέλεις...

Ο Τερνίνο πήρε το μονοπάτι για να φτά-ση στη μέση του άπέραντου έκείνου πε-ριθολιού. Το μαγεμένο παλάτι ωστόσο εί-χε πολλούς πειρασμούς. Τα δέντρα του λαμπροκοπούσαν και τα κλαδιά ήταν φορ-τωμένα με ρουμπίνια, σμαράγδια, μαργα-ριτάρια και διαμάντια.

Ο Τερνίνο έκανε στο νου του μπρός σ' έκείνον τον θάσαορ. Θυμήθηκε όμως τα λόγια του γέρο-μάγου και πέρασε χωρίς ν' άγγίξει τίποτα.

Ετσι έφθασε στο μέρος που έκαίγε το λυχνάρι. Το έσβυσε πρώτα, το έβαλε στην τσέπη του και γυρίζοντας, φορτωμένος με πολύτιμα πετράδια από εκείνα που κρέ-μονταν στα δένδρα.

Μα ο καυμένος ο Τερνίνο έκανε μία στι-γμή το όρδιο του. Αναγκάστηκε τότε να φωνάξη το γέρο μάγο, που φύλαγε απ' έξω, για να τον βοηθήση.

—Δός μου πρώτα το λυχνάρι, του είπε εκείνος, κι' ύστερα θα σε βοηθήσω να βγής...

Μα ο έξυπνος Τερνίνο του άποκρίθηκε:

—Πρώτα να με βγάλεις έξω κι' ύστερα θα σου δώσω το λυχνάρι...

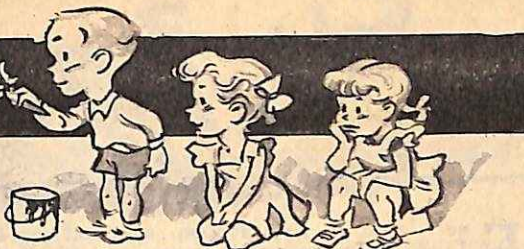
Ο γέρο-μάγος τότε πεισμένος με τα λό-για του Τερνίνο, άποκρίθηκε:

—Το παλληκάρι γυρίζει στο περιβάλλι δυο μέρες νωπότε. Την τρίτη άρχισε να κλαίη μερνούλα του και τη βασιλοπούλα. Σαφινά, ένα δάκρυ του έπεσε πάνω στο δα-χτυλίδι, που του είχε δώσει ο γέρο-μάγος. Θέλησε λοιπόν να το σκουπίση, μα εκεί που τ'ότρησε, παρουσιάστηκε ένα Πνεύμα, που προσκύνισε τον Τερνίνο και του είπε:

—Είμαι ο δούλος του δαχτυλιδιού! Τι θέλεις από μένα;

—Επιθυμώ να με π'ας στο σπίτι μου...

Δεν πρόφθασε ο Τερνίνο να τελειώσει τα λόγια του και βρέθηκε μπροστά στη μα-

νούλα του, που ήταν τόσο φτωχή ώστε δεν είχε ούτε ψωμί να φάη. Τότε ο Τερνίνο της έδωσε το λυ-χνάρι να πάη να το πουλήση. Κα-θώς όμως έκλειν καθαρίζε το λυ-χνάρι, παρουσιάστηκε το Πνεύμα και της είπε:

—Είμαι ο δούλος του λυχναριού! Τι θέ-λεις από μένα;

Ο Τερνίνο το διάταξε τότε να τους φέρη ένα τραπέζι με έκλεκτά φαγητά.

Άμέσως βρέθηκαν κι' οι δυο μπροστά σ' ένα τραπέζι με χίλια φαγητά σ' χρυσά πιата.

Το παλληκάρι κατάλαβε τότε την αξία του λυχναριού, που ήθελε να το πάρη ο γέρο-μάγος.

Ετρίψε λοιπόν πάλι το λυχνάρι και διά-ταξε το Πνεύμα να του χτίση το πιά ό-μορφο παλάτι.

Σε λίγο ο Τερνίνο με τη μανούλα του βρέθηκαν σ' ένα όλοχρομο παλάτι με πεν-τακόσιους σκλάβους και άφθονο χρυσάφι.

Το παλληκάρι έστειλε τότε πεινήνα χρυσά πιата, γεμάτα πολύτιμα πετράδια στο βασιλιά, ζητώντας του να του δώση τη βασιλοπούλα γυναικα του.

Ο βασιλιάς θαύμασε τα πλούτη του και δέχτηκε να του δώση την κόρη του με τα μαύρα μάτια.

Ο Τερνίνο ζούσε τώρα με τη μανούλα του και τη γυναικα του ευτυχισμένοι. Μία μέρα όμως που το παλληκάρι έλει-πε, ο γέρο-μάγος που παραφύλαγε, πέ-ρασε από το παλάτι κι' άρχισε να φωνάζη:

—Έκω καινούργια λυχνάρια! Αλλάζω και τα παλάτι!

Η βασιλοπούλα που είχε δ' πεταμένο σε μία γωνία το σκουριασμένο λυχνάρι, του τ'όδωσε, χωρίς να ξέρη τη δύναμή του. Μόλις το πήρε ο μάγος τ'ότρησε και παρουσιάστηκε το Πνεύμα του.

—Θέλω, του είπε, να π'ας το παλάτι αύ-τό με ό,τι έχει μέσα, στην πατρίδα μου!

—Ετσι, όταν γύρισε ο Τερνίνο δεν βρήκε τίποτα. Θυμήθηκε όμως το δαχτυλίδι, που φορούσε. Τ'ότρησε και φανερώθηκε το Πνεύ-μα του.

—Θέλω, του λέει, να μου φέρης το πα-λάτι μου, τη γυναικα μου και τη μανούλα μου.

—Αυτό μόνο ο δούλος του λυχναριού μπορεί να το κάνει, του άποκρίθηκε το Πνεύμα του δαχτυλιδιού.

—Τότε να με π'ας κοντά τους.

Ετσι ο Τερνίνο βρέθηκε σε λίγο πλάι στους δικούς του, που κάθονταν στο τρα-πέζι. Σαφινά παρουσιάστηκε ο μάγος.

ΤΟ ΠΟΙΗΜΑΤΑΚΙ ΣΑΣ

Ή συνήθεια

Είδα κάπου ένα παιδί, τόσο νάναι γυνωσμένο, που πετούσε σε κλαδί, σαν πουλάκι φτερνωμένο!

Κι' είδα έλευθερο πουλί, χρόνια πούταν σκλαβωμένο, τώρα να μη του βολή να πετάξη, μουδισμένο.

Κι' είπα: Άλήθεια, είν' αλήθεια πως νικέει το φυσικό παντοδύναμη ή Συνήθεια στο καλό και στο κακό.

Ι. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

Έξυπνος όμως όπως ήταν ο Τερνίνο, τον π'ότισε κρασί, όπου έκείνος άποκοιμήθηκε. Έπειτα πήρε το μαγικό λυχνάρι και το τ'ότρησε. Κι' όταν παρουσιάστηκε το Πνεύ-μα του, το διάταξε να τους πάη πίσω στην πατρίδα τους.

Η χαρά του βασιλιά, όταν είδε πάλι την κόρη του ήταν μεγάλη. Παραιτήθηκε από το θρόνο κι' έτσι ο Τερνίνο έζησε ευ-τυχισμένος με τη γυναικα του και βασι-λέψε πολλά χρόνια.

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

Η ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ ΣΑΣ

Το νόμισμα

Ο Τότης έχει μεγάλη αντίπαθεα για το συμμαθητή του το Λάκη.

—Δεν τον χωνεύεις, έπειδή σε περνάει στα μαθήματα, και είναι ο πρώτος στην τάξη, του λέει για να τον περαξή η άδελφή του.

—Το ξέρεις ότι δεν είναι γι' αυτό, άπαντά φοιρκισμένος ο Τότης, αλλά για τη μεγάλη του ταγκουνιά. Δεν έχει άγοράσει ποτέ του ούτε μία κοραμέλα...

Και πραγματικά ο Λάκης είναι τρομερά ταγυ-κουνής, αλλά και άριστος στα μαθήματα. Γι' αυτό ο δάσκαλος πολλές φορές τον αφήνει να διδάξη αυτούς το μάθημα.

Ετσι μία μέρα ο Λάκης σηκώθηκε από το δάσκαλο για να μιλήση για τις ιδιότητες των δέξων.

—Παρακολουθήστε με προσεχτικά, άρχισε να λει. Πά, ρίχνω σ' αυτό το δέξ ένα νόμι-σμα... Θα άλλοιούτα.

—Όχι! άπαντά ξαφινά με μεγάλη σιγου-ριά ο Τότης.

—Θα μπορούσες να μου ξηγήσης το γιατί; ρωτάει ο Λάκης.

Κι' ο Τότης, που νόμιζε πως ήρθε η στιγμή να τον έκδικηθί, του άπαντάει:

—Γιατί, άπλουστατα, αν έπρόκειτο να πά-θη το παρομικρό, δεν θα το έφρχνες!...

ΜΙΚΥ ΜΑΟΥΣ

Χιούμορ

Ο Μανωλάκης διαβάζει στην εφημερίδα ότι το κάθε θεάτρο άργει...

—Νά μην πάμε σ' αυτό, μαμά, λέει. Γιατί άφου άργη, δεν θα βρούμε ύστερα λεωφορείο να γυρίσουμε στο σπίτι μας!...

Η μαμά: Είπες, παιδί μου, συνώνυμη στην κυρία που σκουντρες;

Ο Γιαννάκης: Ναι, μαμά, και μουδω-σε μία κοραμέλα.

—Κι' έσύ τί έκανες τότε;

—Την πήρα. Έπειτα έζανασκούντησα την κυ-ρία, της έξαναείπα συνώνυμη μά... δεν μουδω-σε άλλη κοραμέλα.

—Ποιό είναι το ωφελιμώτερο ζώο, ή γάτα ή ο ποντικός;

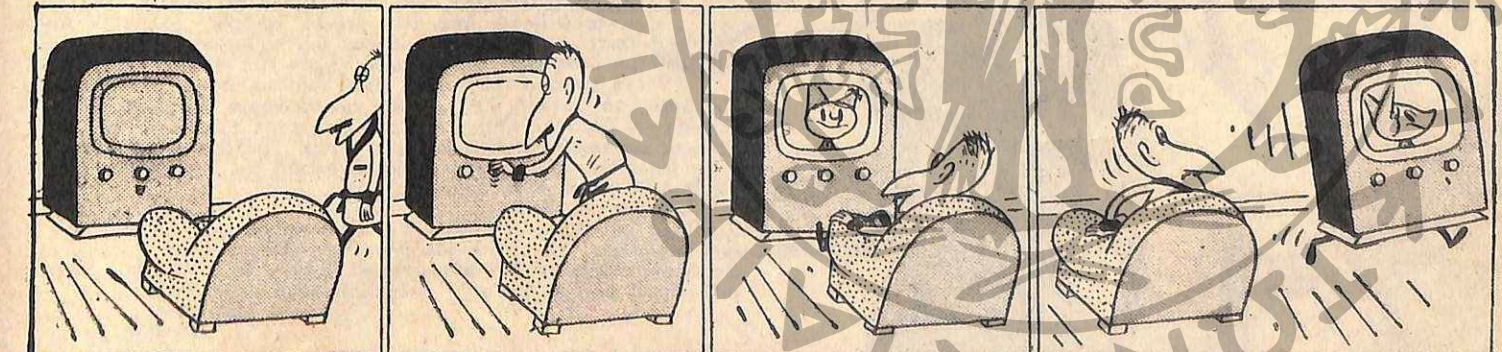
—Ο ποντικός.

—Γιατί;

—Γιατί όταν τρώω κρυφά το γλυκό, ή μαμά μου νομίζει ότι το τρώει το ποντίκι...

Μάκης: Καινούργιο σπίτι χτίζει ο πα-τέρας σου;

Φάνης: Άμ' τί, παλιό ήθελες να χτίξη;

Η ΖΩΊΤΣΑ ΣΤΗΝ... ΤΗΛΕΟΡΑΣΙ

Ερωτευμένη Τάτι

ΕΠΕΙΤ' από τη Σιγγαπούρη, η «Μαλβίνα» έρριξε άγκυρα στη Σιγκαράτζα, την πρωτεύουσα των νησιών Μπαλί, που απλωνόταν κατάσπρη σ' όλο το μακρύς του λιμανιού. Άραπαδες, Κινέζοι, Γιαπωνέζοι, Ινδιάνοι και Μπαλινέζοι, αποτελούσαν τον ετερόκλητο πληθυσμό της.

Έκανε μία ζεστή αφορήτη και θέλησα να μπω σε κάποιο μπάρ για να ξεδιψάσω. Προχωρώντας, λοιπόν, στο μεγάλο δρόμο του λιμανιού, βρήκα σε μία στροφή ένα έρημο σχεδόν μπάρ και μπήκα στη δροσερή, σωπηλή και μικρή αίθουσα του. Έλάχιστοι πελάτες βρισκόντουσαν εκείνη τη στιγμή. Κάθησα σ' ένα τραπέζι και σε λίγο με πλησίασε ένας γιγαντώσιμος Μαλαισιανός, που με καλημέρισε και με ρώτησε με τα λίγα αγγλικά του τι ήθελα να πάρω.

Χυμό από αχλάδια, του απάντησα, πολύ παγωμένο!...

Είστε Γάλλος; με ρώτησε.

Κι' ευχαριστήθηκε, όταν του είπα πως ήμουν Γάλλος και ο δεύτερος πλοίαρχος του εμπορικού «Μαλβίνα».

Επειτα ο Μαλαισιανός προχώρησε σε μία πόρτα στο βάθος της αίθουσας και φώναξε:

Τάτι! Τάτι!...

Σε λίγο, η πόρτα άνοιξε και φάνηκε μία γυναίκα, είκοσιπέντε περίπου χρονών. Σ' αυτή την ηλικία, οι γυναίκες στα νησιά των Μπαλί, θεωρούνται ηλικιωμένες. Το πρόσωπό της, όμως, είχε έωτική όμορφιά.

Σάμπι, τί με θέλεις; ρώτησε.

Έλα δω Τάτι, της απάντησε ο Μαλαισιανός, κύτταξε εκεί σ' αυτό το τραπέζι, είναι ένας Γάλλος, άκου; Ένας Γάλλος!...

Η κοπέλλα προχώρησε προς το μέρος μου, μου χαμογέλασε, υπακλήθηκε και μου είπε:

Καλώς ώρισάτε, κύριε. Μπορώ να έχω την τιμή να καθίσω κοντά σας;

Και βέβαια Τάτι, της απάντησα χαμογελώντας, θα είναι και για μένα μεγάλη τιμή.

Η Τάτι κάθισε κοντά μου κι' άρχισε να μου μιλάει, με τα λίγα γαλλικά, που ήξερε, για τις όμορφιές του νησιού της, για τα τριαντάφυλλα και τις γαρδένιες, για τις συνήθειες του τόπου της.

Την κύτταξα προσεκτικά και σκεφτόμουν πως, λίγα χρόνια πριν, με τα λεπτά χαρακτηριστικά του προσώπου της, με την έκφραση των πάρα πολύ ωραίων μαύρων ματιών της, θα ήταν ασφαλώς μία από τις πιο όμορφες κοπέλλες εκείνων των νησιών. Τώρα, αν και διατηρούσε την όμορφιά της, είχε κάπως παχυνεί, κάπως βαρύνει.

Άφου, λοιπόν, ήπιε το ποτό που της πρόσφερε, η Τάτι με ρώτησε με κάποια αγωνία:

— Κάθε βράδυ, ανάμεσα στα φίλια μας, ο Σάρλ μου μιλούσε για την πατρίδα του...

— Από ποιο μέρος της Γαλλίας είστε, κύριε;

— Από τη Μασσαλία...

— Από εκεί είσατε; είπε, χτυπώντας με χαρά τα χέρια της. Εκεί έχετε ένα όμορφο θέατρο, το «Κρυστάλ»!

— Τάτι, της είπα, κατάπληκτος, πώς το ξέρεις αυτό; Πότε πήγες στη Μασσαλία;

— Ποτέ μου δεν πήγα εκεί, κύριε, απάντησε η Τάτι με θλίψη, αλλά το ξέρω καλά σαν να έζησα εκεί. Έκείνος μου τα είπε όλα...

— Ποιός είναι «Εκείνος»; Τάτι; τη ρώτησα.

— «Εκείνος» ήταν τόσο ωραίος, εξακολουθούσε να λέει η Τάτι, σαν να μιλούσε με τον έαυτό της, ήταν τόσο ευγενικός και τόσο χαρούμενος. «Α! Πού να είναι τώρα ο Σάρλ!...

— Τάτι, τη ρώτησα, λεγόταν Σάρλ και ήταν από τη Μασσαλία; Πώς τον γνώρισες και πότε;...

— Ήθελε ένα βράδυ από τη θάλασσα, απάντησε σιγά η Τάτι, έπειτα από αρκετή σιωπή. Περιπατούσα στην ακρογιαλία του Μπον-λελέγκ, όταν τον είδα να βγαίνει απ' τη θάλασσα και να πέφτει σα νεκρός πάνω στην άμμουδιά. Έτρεξα άμέσως και φώναξα τα τρία αδέρφια μου. Τον μεταφέραμε στο σπίτι μας, τον ξαπλώσαμε σ' ένα κρεβάτι και τ' αδέρφια μου άρχισαν να τον τριβούν δυνατά με ροδέλαιο και να του δίνουν κάθε τόσο ένα κουταλάκι από χυμό άνανα. Σε λίγο, ο άγνωστος συλήθη, χαμογέλασε, μάς ευχαρίστησε όλους αγγλικά και μάς έσφιξε το χέρι.

— Ποιός ήταν αυτός ο Γάλλος, Τάτι;

— Ήταν αξιωματικός ενός εμπορικού καραβιού, που είχε βυθιστεί σ' ανοικτά από τους Γερμανούς. Οι περισσότεροι από τα πλήρωμα, πνίγηκαν. Άλλ' ο Σάρλ, αφού πάλεψε δυο μέρες με τα κύματα, πιασμένος από ένα ξύλο, βρέθηκε εξαντλημένος εδώ στην ακρογιαλία του Μπον-λελέγκ...

— Σε λίγες μέρες, συλήθη εντέλως. Ήταν νέος και ωραίος. Του έρρασαν με ξυράφι μου μία νέα στολή σ' ένα Γιαπωνέζο ράφτη. Κάθε βράδυ, έκανα τον περίπατό μου μαζί του στην ακρογιαλία και ανάμεσα στα φίλια μας, μου μιλούσε για την πατρίδα του. Ήμουν ευτυχισμένη, η πιο ευτυχισμένη κοπέλλα των Μπαλί. Όσο διάστημα δεν είχαν φτάσει οι Γερμανοί στο νησί, δεν έμαθαν ποτέ πως ένας Γάλλος ζούσε μαζί μου.

— Τον πιάσαν αιχμάλωτο; ρώτησα την Τάτι.

— Όχι, γιατί τον έκρυφα στο δάσος, στην καλύβα ενός μάγου. Οι Γερμανοί, όμως, ήρθαν σπiti μου και με πήραν μαζί τους. Με πήγαν στο σπίτι ενός Γερμανού εμπόρου, που είχε πολλά μαγαζιά στο νησί. Εκεί μου είπαν: «Τάτι, η θά μας πής που έκρυψες το Γάλλο, η θά σ' αφίσουμε να πεθάνεις της πείνας!». Δεν ήξεραν ποια είναι η Τάτι!... Μ' άφησαν πέντε μέρες δίχως νερό και φαγητό. Εγώ όμως δεν μίλησα! «Υστερα με μαστιγώσαν, μα και πάλι δεν μίλησα. Έπειτα με κρέμασαν απ' τα χέρια σ' ένα δέντρο, που ήταν στην αύλη του σπιτιού μου. Κράτησα και πάλι το στόμα μου κλειστό και δεν τους είπα που ήταν κρυμμένος ο άντρας που αγαπούσα. Στ' τέλος, βαρέθηκαν και μ' άφησαν ο έλευθερη! Όταν ο πόλεμος τέλειωσε και οι Γιαπωνέζοι και οι Γερμανοί αιχμαλωτίστηκαν, τότε πήγα και βρήκα το Σάρλ και άρχισα πάλι να ζω μαζί του, όπως πρώτα. Έπειτ' από ένα μήνα, μου είπε πως ήταν αναγκασμένος να φύγει για τη Γαλλία. Ήθελε να δει τους δικούς του. Κι' έφυγε, αφού μου υποσχέθηκε πως θα ξαναγύριζε κοντά μου.

— Από τότε πέρασαν δέκα χρόνια κι' όμως μου φαίνεται πως πέρασαν μόνο δέκα μέρες, γιατί τί ρόλο παίζουν τα χρόνια, όταν δυο ψυχές είναι δοσμένες η μία στην άλλη; Είμαι σίγουρη πως μία μέρα ο Σάρλ θα γυρίσει κοντά μου.

— Ένοιωθα μία παράξενη συγκίνηση, γιατί δεν είχα ποτέ μου γνωρίσει μία γυναίκα τόσο ερωτευμένη και τόσο πιστή.

— Όταν θα πάτε στη Μασσαλία, μου είπε η Τάτι, θέλω να βρήτε το Σάρλ και να του πείτε πως τον περιμένω πάντα!

— Έχω εδώ τη διεύθυνσί του, πρόσθεσε.

Και μου έδωσε ένα κομμάτι χαρτί, όπου διάβασα: «Σάρλ Μορέλ, δδός Βερνιέ 3, Μασσαλία».

— Και βέβαια θα πάω να τον βρω, της είπα, αφού αντίγραφα τη διεύθυνσί του.

— Όταν, ύστερ' από εξή μήνες, έφτασα στη Μασσαλία, πήγα άμέσως στο σπίτι του Σάρλ Μορέλ. Μου άνοιξε ο ίδιος: ήταν ένας ψηλός, χονδρός, φαλακρός άνδρας, με κοιλιά και μάλλον αντιπαθητικός. Με δέχτηκε με δυσφορία, γιατί εκείνη τη στιγμή έτρωγε, μαζί με τη γυναίκα του και το παιδί του, που έσκουζε γιατί δεν του άρεσε το φαγητό. Του μίλησα για τα νησιά των Μπαλί, τον ρώτησα αν θυμόταν τίποτα και μου απάντησε πως θυμόταν τους ωραίους άστακούς, που έφαγε εκεί κάτω. Τον άποχαίρετσα σε λίγο, δίχως να του πω τίποτα για το σκοπό της επίσκεψής μου. Τό ίδιο βράδυ έγραφα στην Τάτι:

«Μικρή μου Τάτι,

«Πήγα και βρήκα το σπίτι του αγαπημένου σου Σάρλ. Άλλ' εκεί η μητέρα του με πληροφόρησε πως εδώ κι' εφτά χρόνια, ο Σάρλ σκοτώθηκε σ' ένα αυτοκινητικό δυστύχημα. Ξεψήφησε όπως μου είπε η μητέρα του με τ' όνομά σου στα χείλη του.

«Με πολλή φιλία Λουί».

Κι' όταν βγήκα για να ταχυδρομήσω το γράμμα, συλλογίζομαι με συγκίνηση την ερωτευμένη Τάτι.

Συναρπαστικό επιστημονικό-φανταστικό μυθιστόρημα υπό "Αξελ Κάμερον

ΕΧΘΡΟΙ ΑΠ' ΤΟ ΑΠΕΙΡΟ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΠΡΟΗΓΟΥΜ. ΣΥΝΕΧΕΙΑ Σ

Για την τελική και αποτελεσματική εξόρμηση χρειάζονταν ένα μικρό πλοίο που ν' αρρωσταίει τον άνθρωπο και να σκοτώνει το παρόν σε τρεις-τέσσερες μέρες, ώστε να προλάβουν ύστερα οι ομάδες διασώσεως, αποτελούμενες από αλεξιπλωτίστας, να κάνουν ενέσεις δόρου στους αρρώστους και να σώσουν τη ζωή τους. Το μικρό πλοίο του εννήμερου πυρετού ανταποκρινόταν σ' αυτές τις απαιτήσεις. Καταστρώνεται λοιπόν λεπτομερώς το σχέδιο της μεγάλης επιχείρησης. Παρασκευάζονται μεγάλες ποσότητες θεραπευτικού δόρου. Αποφασίζεται δε να ριχθούν στην κόκκινη ζώνη πύθκοι με παράσιτα, που τους έχει ήδη μεταδοθή το μικρό πλοίο. Έτσι, τα άλλα παράσιτα, των ανθρώπων, θαρρούν σ' απ' ευθείας επικοινωνία με τα παράσιτα των πύθκων. Θα κολλήσουν το μικρό πλοίο και θα το μεταδώσουν και στους φορείς των. Μ' αυτό τον τρόπο, προβλέπεται ότι θα μολυνθώ ταχύτατα όλος ο πληθυσμός της κόκκινης ζώνης.

Το πρώτο στάδιο της, η «Επιχείρηση Πυρετός», θ' άρχιζε ευθύς μόλις θα συγκεντρώνονταν αρκετές ποσότητες αντιτοξίνης. Σε λίγες μέρες, δεν έπρεπε ν' απομείνουν ούτ' ένα παράσιτο ζωντανό σ' όλο κληρή την αμερικανική ήπειρο.

Όλοι έμειναν σύμφωνοι μαζί μου. Πιεύτω πως θα με χειροκροτούσαν, αν δεν το απαγόρευε η σοβαρότης των περιστάσεων.

Ο στρατηγός έφυγε βιαστικά, για να τηλεφωνήσει στο στρατάρχη Ρέστον. Έστειλε ύστερα τον υπασπιστή του να με καλέσει να φάμε μαζί. Του απάντησα πως θα δεχόμουν ευχαρίστως, αν η πρόσκληση συμπεριλάμβανε και τη γυναίκα μου.

Ο πατέρας μου με περίμενε στην πόρτα του δωματίου των συνδιασκέψεων.

— Τι γνώμη έχετε λοιπόν;...

— Τον ρώτησα, πιο ανήσυχος απ' όσο ήθελα να φανώ.

Κούνησε το κεφάλι του κι' απάντησε:

— Τους κατέκτησες όλους, μικρέ μου!...

Προσπαθούσε να μην εκδηλώσει τον ενθουσιασμό του γιατί δεν είχα κομπιάσει ούτε μια φορά, σ' όλη τη συζήτηση. Κι' εγώ ένοιωθα πως είχα γίνει καινούργιος άνθρωπος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΑΒ'.

Ο Σατανάς, ο πύθκος που τον είχα τόσο λυπηθεί στον έντονο ζωολογικό κήπο, αποδείχθηκε αληθινά αξίος της φήμης του.

Ο πατέρας μου είχε προσφερθεί να χρησιμεύσει αυτός σαν πειραματοζώο για την επαλήθευση της θεωρίας Νίβενς-Χαζελχουρστ. Μα εγώ έφερα κατηχηματική αντίρρηση — όχι από υϊκό φίλτρο, αλλά γιατί φοβόμουν πολύ τον επικίνδυνο συνδυασμό του πατέρα μου κι' ενός παρασίτου. Διαλέξαμε λοιπόν γι' αυτό το σκοπό το Σατανά.

Άληθινά, δεν είχα καμμία όρεξη να βρεθώ ο πατέρας μου στο αντίθετο στρατόπεδο, έστω και δοκιμαστικά. Ήξερα καλά την πονηρία του και τις ικανότητές του. Κι' ήξερα επίσης εκ πείρας πως ο δούλος των παρασίτων διατηρεί αθιότητες όλες τις πνευματικές ιδιότητές του και πως εχθρεύεται τους άλλους ανθρώπους...

Χρησιμοποίησα λοιπόν πύθκους για τα πειράματά μας. Είχαμε στη διάθεσή μας, όχι μόνο τους πύθκους του ζωολογικού κήπου, αλλά κι' αρκετούς άλλους, από τσίρκα κλπ.

Ο Σατανάς μολύνθηκε με το μικρό πλοίο στις 12 του μηνός, ημέρα Τετάρτη. Την Παρασκευή, είχε αρχίσει ο πυρετός. Βάλαμε τότε μέσα στο κλουβί του έναν άλλο πύθκο, με παράσιτο κι' αυτόν.

Τα δυο παράσιτα ήρθαν άμέσως σ' «απ' ευθείας επικοινωνία». Υστερα χωρίσαμε πάλι τους δυο πύθκους.

Την Κυριακή, το παράσιτο

του Σατανά ξεκόλλησε μονάχο του κι' έπεσε χάρω. Άμέσως κάναμε ενέσι αντιτοξίνης στο ζώο. Το βράδυ της Δευτέρας, ψόφησε και το δεύτερο παράσιτο και χορηγήσαμε αντιτοξίνη και στο δικό του φορέα.

Την Τετάρτη, ο Σατανάς ήταν υγιέστατος, μονάχο λίγο αδυνατισμένος. Κι' ο δεύτερος πύθκος βρισκόταν στο δρόμο της θεραπείας.

Για να γιορτάσω τη μεγάλη αυτή ημέρα, πρόσφερα μία μανάνα στο Σατανά, κι' εκείνος πρόλαβε να μου κόψη με μια δαγκωματιά την άκρη από ένα δαχτυλίδι μου. Τελος πάντων, δεν μπορούσε ποτέ ν' αλλάξει χαρακτήρα αυτό το ζώο!

Όσοι, δεν έπρόκειτο, βέβαια, να μ' αποθαρρύνει ένα τόσο μικρό ατύχημα! Άφου μου περιποιήθηκαν το τραύμα μου, έφαγα για τη γυναίκα μου, αλλά δεν τη βρήκα. Κατέληξα στην καντίνα, ζητώντας κάποιον για να πιούμε μαζί και να γιορτάσουμε το μεγάλο γεγονός.

Μα η αίθουσα ήταν αδειανή,

Μικρές Ιστορίες

Μεταξύ απατεώνων

Το ζεύγος Καπαταΐδου αποφάσισε να παραθέσει πλουσιωτάτο γεύμα στους καινούργιους του φίλους. Έχει πια άφθονα χρήματα, νομίζει ότι ανέθεκε κοινωνικώς και πρέπει να κάνει πάταγο το γεγονός αυτό στους κοσμικούς κύκλους...

Δυστυχώς μεταξύ των προσκαλεσμένων βρίσκεται κι' ένας παλιός εν... άμαρτιας συνάδελφος του ζεύγους και σπουδαίος σήμερα επιχειρηματίας, ο κ. Κολπίδης.

Δικαιολογημένα λοιπόν η κυρία Καπαταΐδου ανησυχεί. —Κι' αν ο φίλος σου θυμηθώ τα παλιά; ρωτάει διαρκώς τον συζύγου της.

—Άλλά ο Καπαταΐδης την καθυσυχάζει. —Έννοια σου, χρυσή μου, κι' ο Κολπίδης έχασε πιά, σαν κι' εμάς την παλιά του ζωή. Ζη τωρα τίμια...

Και πραγματικά όλα πηγαινούν καλά ως τη στιγμή που κάποιος αντιλαμβάνεται ότι του εκκλιναν το χουσό ρολόι. Γνωστοποιεί λοιπόν την κλοπή στον ο.κ.ο.δοσότη και του ζητάει άμεση ικανοποίηση.

—Ποιόν υποπτεύετε; ρωτάει πρόθυμος ο Καπαταΐδης. —Ποιόν εκεί τον κύριο... απαντά το θυμά.

—Αυτό είναι ο κ. Κολπίδης, μεγάλος επιχειρηματίας... πατριός σου φροντίζοντας τα φρούδια του ο οικοδοσότης. Και προσθέτει:

—Περιμένετε μία στιγμή... —Ή, σας παρακαλώ, μην κάνετε τίποτα... λέει το θυμά. —Ενας τόσο σοβαρός επιχειρηματίας... Δεν θάθελα να δημιουργήσω ένα σκάνδαλο!

Ο Καπαταΐδης όμως δεν ακούει τίποτα. Πηγαίνει στο σαλόνι, απ' όπου γυρίζει σε λίγο κρατώντας στο χέρι το χρυσό ρολόι.

—Σας επέτρεψε ο κ. Κολπίδης να τον ψάξετε; ρωτάει κατάπληκτος ο προσκαλεσμένος.

—Ήταν περίτο κύριέ μου... αποκρίνεται φυσικώτατα ο Καπαταΐδης. Του το πήρα από την τσέπη του, χωρίς να τα καταλάβω!...

γιατί όλοι εργάζονταν πυρετώδως για τις προετοιμασίες της «Επιχείρησης Πυρετός». Κατά διαταγή του Προέδρου, όλες οι προετοιμασίες θα γίνονταν μονάχα στο κρυφό εργαστήριο όπου βρισκόμαστε. Εκεί είχαμε συγκεντρώσει κομμια διακοσασρία πύθκους και κάμποσα αλογα για την παρασκευή της αντιτοξίνης.

Ελείπαν ακόμη είκοσιμύριο άνδρες, που θα χρειάζονταν για την επιχείρησή. Μα αυτό δεν έπρεπε να μάθουν τίποτε για την αποστολή τους, παρά μόνον όταν θα συγκεντρώνονταν όλοι για το ξεκίνημα. Τη στιγμή εκείνη, θα έφοδίζαμε καθένα τους μ' ένα πιστόλι και μία θήκη με άτομικές σύριγγες, που η καθεμία τους θα περιείχε μία δόσι αντιτοξίνης.

Όσοι θα δίσταζαν να πηδύσουν με αλεξιπτώτο στο κενο, γιατί δεν τον είχαν ξανακάνει, θα τρώγανε στην ανάγκη μία κλωστή στα πιασινά, ώστε να κάνουν το πήδημα χωρίς να θέλουνε...

Ταχέως προβλέπει όλα, για να κρατηθώ μυστικό το σχέδιό μας ως το τέλος. Δεν έβλεπα, παρά μόνον ένα κίνδυνο αποτυχίας μας: αν οι τιτάνες ανακαλύπταν τους σκοπούς μας από κανένα μυστικό πράκτορά τους, ή μ' οποιοδήποτε άλλο μέσον. Πραγματικά, έχει συμβεί τόσες φορές να ναυαγήσουν τα πιο επιμελημένα σχέδια, εξ αιτίας κάποιου ηλίθιου που τα εμπιστεύθηκε στη γυναίκα του.

Αν δεν καταφέραμε να κρατήσομε το μυστικό, οι εχθροί μας θα σκότωναν τους μικροβιοφορείς πύθκους μας, άμέσως μόλις θάπεφταν στην κόκκινη ζώνη. Μα ήμουν ήσυχος, γιατί είχα κάθε λόγο να πιστεύω πως δεν υπήρχε τέτοιος φόβος. Κανένα γράμμα, κανείς αγγελιαφόρος δεν θάφευγε πια απ' τη βάση μας, ως την ημέρα που θ' άρχιζε η επιχείρησή. Κι' ο συνταγματάρχης Κέλλυ είχε αναλάβει τον άγρυπνο έλεγχο κάθε επικοινωνίας με τον εξωτερικό κόσμο.

Δεν φοβόμουν επίσης μήπως μίλησε κανείς απ' τους άλλους που ξέρανε ήδη το μυστικό, έξω απ' τη βάση μας. Την περασμένη βδομάδα, ο στρατηγός, ο πατέρας μου, ο συνταγματάρχης Τζίμπσον κι' εγώ είχαμε πάει στο Λευκό Οίκο. Κι' ο πατέρας μου είχε προσποιηθώ θαυμάσια τον απελπισμένο, γιατί δήθεν είχαν αποτύχει τα πειράματά μας.

Έτσι, είχαν ξεγελαστή όλοι, ακόμη κι' ο Μάρτινις. Άν ο Πρόεδρος κι' ο Ρέστον κατάφεραν... να μην παραμιλήσουν στον ύπνο τους για μία βδομάδα ακόμη, θεωρούσα τελείως αδύνατο ν' αποτύχουμε.

Ήταν καιρός άλλωστε να τελειώση αυτή η ιστορία! Η κόκκινη ζώνη κερδίζει διαρκώς έδαφος. Μετά τη μάχη του Πας Κρίστιαν, τα παράσιτα είχαν προχωρήσει αρκετά. Κρατού-

Πάντοτε
κρατούν το σμήντρο
ΤΑ ΚΑΛΥΠΤΙΚΑ

ΝΕΛΣΟΝ

ΔΙΟΤΙ:
Η ΚΡΕΜΑ ΝΕΛΣΟΝ
ΕΙΝΑΙ ΗΓΓΥΗΜΕΝΗ ΣΤΗΝ ΕΞΑΦΑΝΙΣΗ
ΤΩ ΜΥΜΠΙΚΙΔΕ ΕΛΑΝΘΗΜΑΤΙ
ΠΑΝΑΔΕΙΣ, ΛΕΙΧΗΝΕΣ ΚΑΘΕ ΑΛΛΟΝ
ΕΡΕΘΙΣΜΟΝ-ΕΠΙΔΕΡΜΙΔΟΣ ΚΑΙ
ΤΗΝ ΔΙΑΤΡΕΤΜΑΛΑΚΗΝ, ΠΕΡΙΚΗΝ

ΚΑΙ:
ΤΟ ΚΡΑΓΙΟΝ ΝΕΛΣΟΝ
ΕΙΝΑΙ ΗΓΓΥΗΜΕΝΟΝ ΣΤΗΝ ΕΞΑΦΑΝΙΣΗ
ΤΟΥ ΔΕΝ ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΤΟΛΙΝ
ΑΠΟ ΤΑ ΧΕΙΛΗ ΔΕΝ ΟΦΙΝΕΙ
ΑΠΟΤΥΠΩΜΑΤΑ

ΚΡΑΓΙΟΝ, ΚΡΕΜΑ ΝΕΛΣΟΝ
ΕΓΓΥΩΝΤΑΙ ΔΙΑΡΚΗ ΣΤΑΘΕΡΑΝ
ΤΗΝ ΟΜΟΡΦΙΑ ΣΑΣ

Κατά της
ΠΑΧΥΣΑΡΚΙΑΣ
Το περίφημον ΓΕΡΜΑΝΙΚΟΝ
ΔΟΑΡΙΧΤΕΡ

ΑΡΙΑΔΗΝΗ ΝΙΚΟΛΑΪΔΟΥ
ΛΕΛΟΥΔΑ
ΙΑΤΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ
ΜΑΙΕΥΤΗΡ
Μετώκησεν επί της οδού Δελ-
φών 3 (Παρόδος δδων Διδό-
του καί Σκουφά). Δέχεται κα-
θημερινώς 11-1 και 5½-7
μ. μ. Τηλ.: 612.482 και
612.515

ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ-ΩΡΟΛΟΙΑ
ΑΠΟΘΗΚΗ ΚΡΥΦΕΙΑ
ΝΙΚΙΟΥ 5 ΤΗΛ. 27.466

σαν τώρα όλο τον κόπο του
Μεξικού, πέρα απ' την Πένσα-
κόλα. Ήρσιμένα δε σημεία έ-
δειχναν πως δεν ήταν παρά ή
άρχη... Τά παρσίτα είχαν κου-
ραστή ίσως απ' την αντίστα-
σί μας κι' ήταν ένδεχόμενο ν'
άποφασίσουν νά ρίξουν άτο-
μικές βόμβες στις πόλεις που
κατείχαμε ακόμη. Ξέραμε δε
καλά ότι, παρ' όλα τα άμυν-
τικά δίκτυα ραντάρ, τίποτε δεν
θα μπορούσε νά έμποδίση μίαν
άποφασιστική άεροπορική επί-
θεση...

Τό μόνο που εύχόμουν, ή-
ταν νά κερδίσουμε μιά βδομά-
δα ακόμη...

Ο συνταγματάρχης Κέλλυ
μπήκε στην καντίνα και καθή-
σε κοντά μου.

— Πίνουμε κάτι; του πρό-
τεινα. Έχω εξαιρετικό κέφι ση-
μερα!

Κύτταξε τη σεβαστή κοιλιά
του κι' απάντησε μελαγχολικά:
— Μιά μπύρα παραπάνω
δεν πρόκειται νά μου χαλάση
τη γρομμή!

Παράγγειλα μπύρες και του
άνακοίνωσα ύστερα την έπιτυ-
χία των πειραμάτων μας μέ
τους πιθήκους.

— Ναί, τό είχα άκούσει, εί-
πε κουνώντας τό κεφάλι του.
Καλά πάνε λοιπόν τά πράγμα-
τα...

— Καλά: Αυτό μονάχα βρί-
σκετε νά πητε; Μα δεν κατα-
λαβαίνετε πως άγγίζουμε στό
τέρμα; Σε μιά βδομάδα, θα-
χουμε πιά κερδίσει τό παιχνί-
δι.

— Α, έτσι;
Έκνευρίσθηκα λιγάκι απ' τό
χλιαρό τόνο του.

— Ναί, πρόσθεσα, θα μπορέ-
σετε τότε νά ξαναγίνετε πολι-
της και ν' άρχίσετε πάλι την
κανονική ζωή σας. Λίγο τόχτε,
αυτό; "Η μήπως πιστεύετε πως
θ' άποτύχη τό σχέδιό μας;

— Όχι, πιστεύω πως θα έ-
πιτύχη.

— Γιατί λοιπόν αυτό τό
μουδιασμένο και κατσούφικο
ύφος;

— Μά, κύριε Νίβενς, φαντά-
ζεσθε πως ένας άνθρωπος μέ
μιά κοιλιά σαν τη δική μου
μπορεί νάναι εύχαριστημένος
πού γυρίζει δόλγυμνος;

— Είμαστε σύμφωνοί. Τά
πράγματα δεν ξαναγίνονται
ποτέ όπως ήταν πριν. Μα νο-
μίζω πως τό λέτε υπερβολικά!
Την ήμερα που ο Πρόεδρος θα
κατάρτησε τό σύστημα «Σχέ-
διο Ηλιοθεραπείας», θα ισχύ-
σουν αυτόματα οι παλαιοί νό-
μοι. Κι' όταν τριγυρίζη κανείς
δολόγυμνος, θα τον πιάσουν
γιά προσβολή της δημοσίας
αίδους.

— Ελπίζω νά μη συμβή αυ-
τό.

— Ελπίζετε;... Μά δεν κα-
ταλαβαίνω τό πνεύμα σας!

— Άκούστε, κύριε Νίβενς.
Έφθσον θά ύπάρχη έστω και
μιά πιθανότητα νάχη μείνει έ-
να παρσίτο ζωντανό, ό κάθε
λογικός άνθρωπος θα πρέπει
νάβει έτοιμος νά γδυθή κάθε
στιγμή, άν δεν θέλη νά τον σκο-
τώσουνε στό καλά καθούμενα.

Κι' αυτό, όχι μονάχα τις πρώ-
τες βδομάδες, αλλά γιά είκο-
σι, γιά έκατό χρόνια ακόμα.

» Όχι, όχι, δεν κατηγορώ τά
σχέδιά σας! Κάθε άλλο. Βρί-
σκω όμως πως είσαστε τόσο
άποροφημένοι απ' αυτά, ώ-
στε δεν έχετε αντίληψη ότι έ-
χουν μιά μορφή τελείως τοπι-
κή και πρόσκαιρη... Σκεφθή-
κατε π. χ. ότι θα μπορούσε νά
κρυφτεί κανένας παρσίτο στις
πυκνές ζούγκλες του Άμσζο-
νίου;...

» Ο κόσμος έχει έμδα-
δόν 60 έκατομμύρια τετραγώ-
νικά χιλιόμετρα. Πώς νά τον
ψάξουμε ολόκληρον;...

— Θέλετε νά πητε πως ή έ-
πιχείρησί μας είναι άσκοπη;

— Κάθε άλλο! Θέλω νά πώ
μονάχα πως πρέπει νά μάθου-
με νά ζούμε στό έξής δίπλα
στην άπειλή των παρσίστων, δ-
πως μάθαμε νά ζούμε κοντά
στην άτομική βόμβα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΑΓ'.

Είχαμε συγκεντρωθή στό έ-
διο δωμάτιο του Λευκού Οίκου,
όπως και την άλλη φορά. Αυτό
μού θυμίζει τη βραδιά που εί-
χε μεταδοθή παντού τό μήνυμα
του Προέδρου — πριν από πολ-
λές βδομάδες.

Βρίσκονταν εκεί ο πατέρας
μου, ή Μαίρη, ο Ρέξτον κι' ο
Μάρτινελ, καθώς κι' ο στρατη-
γός της δασείας μας, ο δόκτωρ
Χάξελγουρστ κι' ο συνταγμα-
τάρχης Τζίμπου. Είχαμε όλοι
καρφωμένα τά μάτια μας σ'
ένα μεγάλο χάρτη, κρεμασμέ-
νο στον τοίχο.

Η «Επιχείρησις Πυρετός»
είχε άρχισεί εδώ και τεσσере-
ς μίσιον μέρες. Η κοιλάδα όμως

του Μισσισιπή έμενε ακόμη κα-
τακόκκινη στό χάρτη. Άρχιζα
νά έκνευρίζομαι — μολονότι
οι ρίψεις μέ άλεξίπτωτα φάνη-
καν πως είχαν επιτύχει, και
δεν είχαμε χάσει παρά μόνο
τρία άεροπλάνα. Κατά τους ύ-
πολογισμούς μας, έπρεπε πιά
νάχη μολυνθή κάθε παρσίτο
που βρισκόταν αρκετά κοντά
στό σημείο της ρίψεως των πι-
θήκων ώστε νά μη πηή σέ «άπ'
εύθειας έπικοινωνία». Είχαν
άκόμη ύπολογίσει οι ειδικοί
μας ότι, μέσα στις πρώτες δώ-
δεκα ώρες, θαπρεπε νάχουν μολ-
υνθή τά 80% των παρσίστων,
ιδίως στις πόλεις.

Σε λίγο θ' άρχιζαν νά πε-
θαίνουν, πολύ γρηγορώτερα απ'
τις μυγίες. Μέ την προύπόθεσι,
βεβαία, πως ήταν σωστοί οι
ύπολογισμοί μας...

Προσπαθούσα νά μη στριφο-
γυρίζω στό καθισμά μου άπό
άνημπονησία, ένν συγχρόνως
άναρωτιόμουν άν τά κόκκινα έ-
κείνη φωτά του χάρτη αντίστοι-
χούσαν σέ μερικά έκατομμύρια
άρρωστα παρσίτα—ή απλώς
σε διακόσιους πιθήκους σκοτώ-
μένους. Άν είχαμε κάνει κά-
ποιο λάθος; Άν είχε φλυαρή-
σει κανείς; Άν ύπήρχε στοίος
συλλογισμός μας κάποιο
σφάλμα τόσο κολοσσιαίο ώστε
δεν τό είχαμε αντίληψη καθό-
λου;...

Ξαφνικά, άναψε ένα πράσινο
φωτάκι. «Όλοι τεντώσαμε τ'
αυτί μας. Μιά κουρασμένη φω-
νή άντήχησε στό μηχανήμα
στερεοτηλεόρασιως, χωρίς νά
φανή καμμία εικόνα στην όθo-
νη:

«Εδώ σταθμός Ντίξι, του
Λίτλ Ρόκ. Χρειάζομαστε έπει-
γόντως βοήθεια. Κάθε άκροα-
τής παρακαλείται ν' άναμετα-
δώση αυτή την έπικλησί. Τό
Λίτλ Ρόκ του Άρκάνας μα-
στιίζεται άπό μιά τρομερή επι-
δημία. Ειδοποιήστε τον Έρυ-
θρό Σταυρό. Ήμαστε ως τώ-
ρα στην έξουσία τάν...»

Η φωνή έσβυσε εδώ, είτε ά-
πό άδυναμία, είτε άπό κάποια
τεχνική άνωμαλία.

Μπορούσα έπετέλους ν' άνα-
πνεύσω! Η Μαίρη μού χείδε-
ψε τό χέρι, και έσπλάθηκα πά-
λι στην πολυθρόνα μου μ' άνα-
κούφισι. Η χαρά μου ήταν τό-
σο μεγάλη, ώστε δεν κατώρθω-
να νά την άπολαύσω άπόλυτα.

Πρόσεξα ύστερα πως τό πρό-
σινο φώς δεν αντίστοιχούσε
στό Λίτλ Ρόκ. Προερχόταν απ'
άλλου, απ' την Όκλαχόμα. Δυό
άλλα πράσινα λαμπάκια άνα-

ψαν, τό ένα στην περιοχή της
Νεμπράσκα και τό άλλο στό
βόρεια των καναδικών συνό-
ρων. Άκούσαμε επίσης μίαν
άλλη φωνή, απ' τη Νέα Άγ-
γλία.

— Σάν νά κάνουμε συγκεν-
τρώσι έκλογικών άποτελεσμά-
των! είπε χαρούμενα ο Μάρτι-
νελ.

— Ναί, μέ μόνη τη διαφορά
πως μάς έρχονται άποτελέ-
σματα κι' απ' τό έξωτερικό,
απ' τό Μεξικό! συμπλήρωσε ο
Πρόεδρος.

Κι' έδειξε τό χάρτη, όπου εί-
χαν άναψεί πράσινα φωτά στην
μεξικανική έπαρχία της Τσι-
χουαχούα.

Με κύτταξε και χαμογέλα-
σσε, γεμάτος χαρά. Τού άν-
ταπέδωσα τό χαμογέλο του, ά-
πό εύγένεια.

— Δεν πεινάζετε; μάς ρώ-
τησε όλους. Έγώ ναι, πολύ! Κι'
είναι ή πρώτη φορά πού
μού συμβαίνει αυτό, εδώ και
πολλές βδομάδες!

Τό επόμενο άπόγεμα, ο χάρ-
της ήταν περισσότερο πράσι-
νος παρά κόκκινος.

Ο Ρέξτον είχε φροντίσει νά
έγκατασταθούν δυό πινακές ά-
ναγγελίας, συνδεδεμένες μέ τό
κέντρο έπιχειρήσεων του Νέου
Πενταγώνου. Ο ένας απ' αυ-
τούς έδειχνε τό ποσοστό των έ-
πιτυχιών μας σχετικά μέ τον
άριθμό που έπρεπε νά συμπλη-
ρώσουμε γιά νά ακολουθήση ή
δύτηρη φάσις του σχεδίου: ή
ρίψις των ομάδων διασώσεως.

Ο άλλος έδειχνε τη στιγμή
πού θαπρεπε νά γίνη αυτή ή
ρίψις, σύμφωνα μέ τά προη-
γούμενα δεδομένα.

Οι άριθμοί των δυό πινάκων
έλλάζαν κάθε τόσο. Άλλ' άπό
δυό ώρες τώρα, ο δεύτερος είχε
μείνει γύρω άπό την ώρα 5.43.

Ο Ρέξτον σηκώθηκε και ά-
νήγγειλε:
— Θά όρίσω νά γίνη ή με-
γάλη ρίψις στις 5 και 45'. Μέ
συγχωρήτε, κύριε Πρόεδρε.

— Ασφαλώς, φίλε μου.
Τό Ρέξτον στράφηκε στον
πατέρα μου και σέ μένα.

— Άν έξακολουθούν νά θέ-
λουν οι δυό Δόν Κιχώτες μας
νά πείσουν κι' αυτοί μαζί μέ
τους άλλους άλεξίπτωτιστές,
είναι καιρός νά έτοιμαστούνε!

Σηκώθηκα και είπα στη γυ-
ναίκα μου:
— Περιμένε με, Μαίρη.

Γιατί, παρ' όλη την έπιμονή
της, είχε άποφασισθή νά μ'ήν

έρθη κι' αυτή μαζί μας.
— Προτείνω νά μείνη εδώ ή
κ. Νίβενς, επενέβη ο Πρόεδρος.
Στό κάτω - κάτω, άνήκει κι
αυτή στην οικογένεια.

Τόν εύχαρίστησα γιά την κα-
λωσύνη του.

Δυό ώρες άργότερα, φτάνα-
με μέ τό άεροπλάνο πάνω απ'
τον προορισμό μας. Η κατα-
πακτή ήταν άνοιχτή. Ο πατέ-
ρας μου κι' έγώ θα πηδούσαμε
τελευταία, έπειτα απ' όλους
τους άλλους.

Τά χέρια μου ήταν ύγρά κι'
είχα δυνατό καρδιοχτύπι. Για-
τί δεν μ' ένθουσίαζαν ποτέ τά
πηδήματα μέ άλεξίπτωτο...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΑΔ'.

Μέ τό πιστόλι μου στό άρι-
στορό χέρι και τη σύριγγα της
άντιτοξίνης έτοιμη στό δεξίo,
έτρεχα άπό πόρτα σε πόρτα,
στό οικοδομικό τετράγωνο πού
είχα άναλάβει — σέ μιά απ'
τις πιά παλιές συνοικίες του
Τζέφερσον Σίτυ.

Όλα τά σπιτία, στην πε-
ριοχή αυτή, ήταν παλιά, στε-
νόχωρα, τρώγλες σωστές.

Είχα κάνει ήδη δυό ντουζί-
νες ένέσεις. Μούμεναν νά κάνω
άκόμη άλλες τρεις ντουζίνες,
πριν νά πάω στό Δημαρχείο,
πού είχαμε όρίσει ως τόπο
συγκεντρώσεως.

Άρχιζα ν' άηδιάζω, μέ τη
δουλειά πού είχα άναλάβει. Η-
ξερα ώστόσο καλά γιάτι είχα
έρθει εκεί: Όχι άπό άπλή πε-
ριέργεια, αλλά άπό μίσος, γιά
νά ιδώ τά παρσίτα νά ψο-
φάνε!

Μά τώρα πού είχα δη τά
πλώματά τους κατά έκατοντά-
δες δεν άντίεχα πιά. Ήθελα νά
γυρίσω σπίτι μου, νά κάνω ένα
μπάνιο και νά ξεχάσω όλην
αυτή τη φρίκη!

Η δουλειά μας δεν ήταν δύ-
σκολη ούτε κουραστική, αλλά
μονότονη κι' άβυσσική. Δεν
είχα συναντήσει ως τώρα κανέ-
να ζωντανό παρσίτο.

Είχα σκοτώσει ένα άδέσποτο
σκυλί, πού μού φαινότανε πως
είχε μιά ύποπτη καμπούρα,
αλλά δεν μπόρεσα νά βεβαιω-
θώ άν ήταν μολυσμένο ή όχι,
γιάτι δεν ύπήρχε αρκετό φώς.

Πραγματικά, είχαμε προσγειω-
θή άκριβώς μετά τη δύσι του
ήλιου, και τώρα είχε σχεδόν
νυχτώσει.

Αποτελείωσα τό γύρο του
κτιρίου όπου βρισκόμουνα. Φά-
ναξα δυνατά, γιά νά βεβαιωθώ

πως δεν είχα ξεχάσει κανένα.
Ύστερα βγήκα στό δρόμο, πού
ήταν σχεδόν έρημος. Όλοι οι
κατοικοί της πόλεως ήσαν άρ-
ρώστοι, μέ «έννεαήμερο πυρε-
τό», και δεν έδωαινε κανείς
απ' τό σπίτι του. Έξαιρείσι ά-
ποτέλεσε μονάχα ένας άνθρω-
πος, πού μέ πλησίασε, κουνών-
τας τά χέρια του, μ' ένα βλέμ-
μα θολό.

— Έ, σταθήτε! του φώναξα.
Σταμάτησε.

— Έχω αυτό πού χρειάζε-
ται γιά νά σας γιαιτρέψω,
πρόσθεσα. Δώστε μου τό μπρά-
τσο σας.

Έκανε μιά αδύνατη προσ-
πάθεια νά μέ χτυπήση. Τούδω-
σα μιά στό κεφάλι, όχι πολύ
δυνατή, τόσο ώστε νά χαλίστη
και νά πέση χάμω μπρούμυτα.

Είδα τότε στην πλάτη του τό
κόκκινο εξάνθημα πού είχε ά-
φίσει τό παρσίτο του.

Διάλεξα ένα μέρος κάπως
καθαρό και γέρο, κάτω απ' τά
νεφρά, έχωσα εκεί τη σύριγγά
μου κι' έσπασα τη μύτη της,
γιά νά χυθή τό περιεχόμενό
της.

Πραγματικά κάθε σύριγγα
ήταν συγχρόνως και άμπουλα,
γεμάτη μέ όρρο και μέ άέριο
υπό πίεσι. Δεν είχαμε νά κά-
νουμε, παρά μιά κίνησι, γιά
νά γίνη ή ένεσι...

Στό πρώτο πάτωμα του δι-
πλανού σπιτιού βρήκα επτά
πρόσωπα — όλα τόσο βαρειά
άρρωστα, ώστε άρκέσθηκα νά
τους κάνω τις ένέσεις τους και
νά φύγω, δίχως νά πώ τίποτε.

Τά ίδια έγιναν και στό δεύ-
τερο πάτωμα. Στό τρίτο, ύ-
πάρχον τρία άδεια διάμερι-
σματα. Άναγκάστηκα νά σπά-
σω την κλειδαριά του ενός απ'
αυτά, γιά νά μ'ώ και νά τό
έξετάσω.

Στό τέταρτο διαμέρισμα,
βρήκα στην κουζίνα τό πτώμα
μιάς γυναίκας, μέ σπασμένο
τό κεφάλι. Τό παρσίτο βρι-
σκόταν άκόμη στους ώμους
της, νεκρό όμως κι' αυτό.

Έρριξα μιά ματιά γύρω.
Στό λουτρό, άνακάλυψα έναν
άντρα μερόκοπο, καθισμένο μέ-
σα σέ μιά παλιά μπανιέρα. Τό
κεφάλι του κρεμότανε στό στη-
θος του κι' οι φλέδες των χε-
ριών του ήσαν άνοιγμένες. Τόν
νόμισα νεκρό στην άρχή. Ο-
ταν όμως έσκυφα πάνω του, ά-
ναγκάσσε τό κεφάλι του και
μού είπε μέ σβυσμένη φωνή:

— Φτάνετε πολύ άργά...
Σκότωσα τη γυναίκα μου...

Σωστότερο θα ήταν νάλεγε
πως έφτασα πολύ ένωρίς! Κρί-
νοντας απ' τό χρώμα του νε-
ρου της μπανιέρας κι' απ' τό
γκρίζο πρόσωπό του, έβλεπε
κανείς πως θάταν καλλίτερο νά
είχα φτάσει ύστερ' άπό πέντε
λεπτά, όταν θάχαν τελειώσει
πιά όλα...

Αναρωτήθηκα άν άξιζε πιά
τόν κόπο νά του κάνω ένεσι.
— Η κορούλα μου... ψιθύ-
ρισε.

— Έχετε κόρη; τον ρώτησα.
Πού είναι;

**ΤΟ ΜΟΝΟ ΠΛΥΝΤΗΡΙΟ ΠΟΥ ΕΧΕΙ
ΠΡΟΧΕΤΟ ΠΛΕΟΝΕΚΤΗΜΑ ΝΑ
ΒΡΑΖΕΙ ΤΟ ΝΕΡΟ**

Πωλείται σε όλα τα καλά καταστήματα
Ηλ. συσκευών με ΕΥΚΟΛΙΕΣ ΠΛΗΡΩΜΗΣ
Μ. & Ι. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ ΑΕ

ΡΙΖΙΚΗ ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ
Είς. θεραπεία ρυτίδων, κρεα-
τοελίων και αποτελεσματική
θεραπεία πτώσεως μαλλιών.
Συμβουλαί δωρεάν.
Αισθητική Σ. Α. ΧΡΥΣΗ
Νίκης 13. Τηλ. 29-548

Ε.Δ.Ι
6600

Μπλούζες
• Νόβελ
• Γκιμπούρ
• Άσέρτ
• Μπροντέλ
• Νταυελλέ

Ζουτιέν
• Εσώρουχα
• Νόβελ
• Γκιμπούρ
• Άσέρτ

Μπολερό
• Άνγκορ
• Μολάνο
• Βουβαςκός
• Ζερούλ Μασέ

Μαγιό
• Λαστές

Ζακέτες
• Άνγκορ
• Ζερούλ
• Μολάνο
• Νάκετες

Λέηνα
— ΔΓ. ΜΑΡΚΟΥ 14

ΙΑΤΡΟΣ
ΡΟΥΣΑ ΠΑΛΗ-ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ
Γυναικολόγος - Μαιευτής. Δέχεται
9-12 & 5-7 ώς και επί συνηνέσει.
Καρ. Τρικακη 443—Τηλ. 613-610.

Zande
ΚΡΑΓΙΟΝ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

ΕΙΣ ΤΡΙΑ ΜΕΓΕΘΗ και ΕΙΣ ΑΝΤΑΛΛΑΚΤΙΚΑ.
Ζάντε εις 7 φωτεινούς & σταθερούς χρωματισμούς.

Τό μοναδικό κραγιόν
ΠΟΙΟΤΗΤΟΣ και ΔΙΑΡΚΕΙΑΣ.

Χρησιμοποιήσατε τό Ρούζ κρέμα Ζάντε, Ρούζ compact Ζάντε, Ρίμελ Ζάντε.
Σημ.: Τό κραγιόν Ζάντε είναι προϊόν του εργοστασίου Ζάντε cosmetic Co
New-York και εισάγεται κατ' εύθειαν εξ Άμερικής.

Ακκορντεόν
ΦΡΟΝΤΑΛΙΝΗ
Η κορωνίς της Τελειότητας
μη επιδεχόμενα σύγκρισιν.

ΠΩΛΗΣΙΣ ΛΙΑΝΙΚΗ ΧΟΝΔΡΙΚΗ
ΓΕΝΙΚΟΣ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΑΝΤ. ΜΠΑΡΜΠΑΤΟΣ
ΓΕΡΑΝΙΟΥ 21 (ΟΜΟΝΟΙΑ) ΠΑΤΗΣΙΑ 215 (στάσις Αυτοεγείρου)
ΤΗΛΕΦ. 81.933

Αντιπρόσωπος Θεσσαλονίκης
ΚΩΣΤΑΣ ΚΑΡΑΝΙΚΑΣ, Παύλου Μελά 12

...Θάταν όμορφο, άν είχε την υγεία του.

— Άντισκώθηκε κι' έβαλε τὰ κλάματα, φωνάζοντάς με «μπάμπα».

— Ναι, ναι, του είπα μαλακά, ό μπαμπάς θά σέ κάνει καλά.

Τού έκανα την ένεσι στο μπούτι, δίχως να τó καταλάβη καν, στην κατάσταση που βρισκότανε. Καθώς έτοιμαζόμουν να φύγω, τ' άκουσα να ψιθυρίζει:

— Νερό... Διψάω...

— Ένώ τούδινα να πιή, χτύπησε τó ατομικό μου τηλέφωνο.

— Μ' άκουσ, μικρέ; ρώτησε ή φωνή τού πατέρα μου.

Εψάξα στη ζώνη μου, βρήκα τó μικρόφωνο κι' απάντησα:

— Ναι, τί συμβαίνει;

— Βρίσκομαι στο μικρό πάρκο, βόρεια απ' τή δική σου περιοχή. Σε χρειάζομαι, τώρα άμεσα!

— Έρχομαι!

— Άφισα τ' άδειανό ποτήρι κι' έτοιμαστικά να φύγω. Την τελευταία στιγμή όμως, δίστασα. Δέν μπορούσα νά αφήσω την καυμένη τή μικρούλα να συνελθη και να βρη τὰ πτώματά τού πατέρα και τής μητέρας της!

Την πήρα στα χέρια μου και κατέβηκα στο δεύτερο πάτωμα. Άνοιξα την πρώτη πόρτα που βρήκα μπροστά μου και ξάπλωσα τó κοριτσάκι σ' ένα ντιβάνι. Οί ένοικοι τó διαμερίσματος αυτού ήσαν τόσο άρρωστοί ώστε δέν κατάλαβαν τίποτε.

Αυτό μονάχα μπορούσα να κάνω...

— Γρήγορα, μικρέ! μου ξαναείπε ή φωνή τού πατέρα μου.

— Ναι, ναι, έρχομαι.

Βγήκα άμέσως απ' τó σπίτι και τóβαλα στα πόδια. Ο τομεύς τού πατέρα μου βρισκότανε βόρεια απ' τó δικό μου, δίπλα σ' ένα μικρό πάρκο.

Προσπέρασα ένα σταυροδρόμι, δίχως να τόν δω, όταν ξαφνικά άκουσα να με φωνάζει:

— Από δω, μικρέ! Από δω!

— Στο άεροαυτοκίνητο!

Στράφηκα κι' είδα πραγματικά ένα μεγάλο άεροαυτοκίνητο, μάρκας Καντιλλάκ, σαν εκείνα που χρησιμοποιούσαμε συχνά στην Υπηρεσία. Βρισκόταν κάποιος μέσα, μά δέν μπορούσα να τόν διακρίνω στο σκοτάδι. Πλησίασα με προφύλαξι.

— Δόξα σοι ό Θεός! τόν άκουσα να λή, αναστενάζοντας. Νόμιζα πως δέν θάφτανες ποτέ!

Βεβαιώθηκα πως ήταν ό πατέρας μου.

Καθώς έσκυβα, γιά να μπώ στο όχημα, με χτύπησε δυνατά στο κεφάλι...

— Όταν συνελθα απ' τή λιποθυμία μου, ήμουν γερά δεμένος χειροπόδαρα και καθισμένος στη θέση τού δευτέρου πιλότου.

Ο πατέρας μου καθότανε στην άλλη και διεύθυνε τó άεροαυτοκίνητο. Τό δεύτερο βολάν ήταν γυμμένο, έτσι που να μην τó φτάνω.

Κατάλαβα πως πετούσαμε στον άέρα. Ο Διευθυντής γύρισε και με κούταξε.

— Είσαι καλύτερα τώρα; με ρώτησε φαιδρά.

Φρίκη! Άνάμεσα στους ώμους του, ήσαν κολλημένο ένα παράσιτο!

— Μάλλον... απάντησα.

— Λυπάμαι που άναγκάσθηκα να σέ χτυπήσω. Μά δέν μπορούσα να κάνω αλλιώς.

— Τό φαντάζομαι.

— Γιά τήν ώρα, πρέπει να σ' άφισω δεμένο. Αργότερα, θά βρούμε κάποια καλύτερη λύσι.

Χαμογέλασε πονηρά. Δέν τόν ρώτησα ποιά μπορούσε νάναι αυτή ή «καλλίτερη λύσι».

Δέν είχα διάθεσι να τή μάθω.

Συγκέντρωσα όλη την προσοχή μου στα δεσμά μου. Άλλοίμονο! Ο Διευθυντής με είχε δέσει άριστοτεχνικά, με τή συνηθισμένη του επιδεξιότητα.

— Πού πάμε; ρώτησα.

— Προς τὰ νότια... πολύ μακριά! Μόλις καταφέρω να βάλω τó άεροαυτοκίνητο στο κύκλωμα τού έλέγχου, θά σου εξηγήσω τί μάς περιμένει.

Υστερα από μερικά λεπτά, μου είπε:

— Έν τάξει τώρα. Θ' άνεβή μόνο του στα 10 χιλιάδες μέτρα.

— Μά που τó βρήκατε; ρώτησα μ' άπορία.

— Τό είχε κρύψει ή Υπηρεσία μας, γιά έφεδρικό, στο Τζέφερσον Σίτυ. Ευτυχώς, δέν τó είχε βρη κανείς. Είδες τί τύχη;...

Δέν συμφωνούσα καθόλου μαζί του σ' αυτό τó τελευταίο σημείο, μά απέφυγα τή συζήτηση. Προτίμησα να υπολογίσω

τίς πιθανότητες σωτηρίας μου. Και τίς βρήκα περίπου ίσες με τó μηδέν. Τό πιστόλι μου είχε καλή. Κι' ό Διευθυντής είχε βαλει, φαίνεται, τó δικό του κάπου μακριά μου, γιάτί δέν τó δλεπα πούθενά.

— Και δέν είν' αυτό μόνο, συνέχισε. Είχα επίσης τήν καλή τύχη ν' άποκτήσω ένα «άφεντη», τόν μόνο ίσως που έμμενε ζωντανός σ' όλη τήν πόλι... Έτσι, θά κερδίσουμε τελικά τó παιχνίδι!

— Μά δέν μου είπατε που πάμε, επέμενα.

Δέν έβλεπα άλλη καλύτερη τακτική, απ' τó να μιλάω άδιάκοπα.

Ο Διευθυντής σκέφθηκε λιγάκι, πριν μου απαντήσει:

— Πάντως, έξω απ' τίς 'Ηνωμένες Πολιτείες. Ο «άφεντης» μου είναι ίσως ό μόνος σ' όλη τή χώρα που γλυτώσε απ' τόν πυρετό, και δέν έννοιά να κινδυνέψη. Πιστεύω πως είναι προτιμότερη ή χερσόννησος τού Γιουκάταν. Προς τὰ εκεί ακριβώς πηγαίνουμε.

»Θά μπορέσουμε να κρυφτούμε εκεί, να πολλαπλασιασθούμε και να επαναλάβουμε τήν επιθεσι, απ' τó νότο. Όταν ξαναγυρίσουμε — και θά ξαναγυρίσουμε, νάσαι βέβαιος — δέν θά επαναλάβουμε τὰ ίδια λάθη.

— Δέν μπορείτε να με λύσετε, μπαμπά; τόν παρακάλεσα. Έχω μουνιάσει ολόκλη-

ρος... Ξέρετε καλά πως μπορείτε να μου έχετε έμπιστοσύνη.

— Σε λίγο, σε λίγο... Κάθε πράγμα στην ώρα του. Περιμένε πρώτα να κανονίσω τόν αυτόματο πιλότο.

Τό άεροαυτοκίνητο άνέβαινε ολόένα ψηλότερα.

— Σεχνάτε, φαίνεται, πως είχα κι' εγώ άλλοτε έναν «άφεντη», είπα. Ξέρω τούς κανόνες τού παιχνιδιού. Σας δίνω τó λόγο τής τιμής μου...

— Δέν με ξεγελάς, έμένα! απάντησε σαρκαστικά. Άν σε λύσω τώρα, ή θά με σκοτώσης, ή θά μ' άναγκάσης να σε σκοτώσω εγώ... Άλλά σε χρειάζομαι, ζωντανό. Έχομε να κάνουμε μεγάλα πράγματα, εμείς οι δύο! Είμαστε έξυπνοι, άποφασιστικοί, κι' οι «άφεντες» μάς χρειάζονται.

Δέν βρήκα τί ν' απαντήσω.

— Έσύ που ήξερες, γιάτί δέν μου εξήγησες;... πρόσθεσε ό Διευθυντής. Γιάτί μου τóκρυψες;

— Ποιό πράγμα;

— Δέν μου είχες πη τί νοιάζει κανείς, όταν άποκτήσης «άφεντη». Ποτέ δέν φανταζόμουν να πως μπορούσα να αισθανθώ μια τέτοια γαλήνη και ευτυχία! Δέν ήμουν ποτέ τόσο ευτυχισμένος, εδω και χρόνια.

»Α, μικρέ, δέν έκανες καθόλου καλά να μου τó κρύψης!

Με είχε κυριέψει τέτοια άηδία, ώστε ξεχνούσα να παίξω καλά τó ρόλο μου.

— Ίσως δέν μούκανε αυτή τήν έντύπωσι, έμένα, απάντησα. Ούτε και σε σάς θάκανε. Ούτε και σε σάς θάκανε, γέρο ήλιθι, άν δέν είχατε υποδουλώη από ένα τίτানা, που μιλάει με τó στόμα σας και σκέπτεται με τó μυαλό σας!

— Ήσυχα, μικρέ, μου είπε μαλακά. Έννοια σου, θ' άλλαξης γρήγορα γνώμη. Πιστέψέ με, γι' αυτό είμαστε φτιαγμένοι, αυτή είναι ή μοίρα μας. Ή άνθρωπότης ήταν διηρημένη, πολεμούσε και τρωγότανε άναμεσα της. Οί «άφεντες» θά τής δώσουν τήν ποθητή ένότητα.

Σκεπτόμουν πως ύπάρχαν άσφαλώς άρκετοί άνθρωποι άρκετοί άφελείς ώστε να χάφτουν αυτές τίς άρλουμπες και να πουλάνε τήν ψυχή τους γιά μια ύπόσχεσι άσφαλείας και ειρήνης. Άπόφυγα όμως να τού τó πώ...

— Δέν θά περιμένης πολύ ακόμη... συνέχισε, κυττάζοντας τó ρολόι τού ταιμπλώ. Λίγα λεπτά μονάχα...

Κανόνισε τó μήκος κύματος, εξέλεγε τή μηχανή και έβαλε σε λειτουργία τόν αυτόματο πιλότο.

— Έν τάξει όλα, είπε. Και τώρα, δουλειά!

Σηκώθηκε απ' τή θέση του και γονάτισε δίπλα μου.

— Πρόσθεξε... πρόσθεσε, ένώ έδενε γύρω απ' τή μέση μου τή ζώνη άσφαλείας.

Τόν χτύπησα με τὰ δύο μου γόνατα στο πρόσωπο. Σηκώθηκε και με κούταξε.

— Παληόπαιδο! είπε. Θάπρεπε να θυμώσω... άλλα οι «άφεντες» είναι καλοκαρδοί.

Κάθισε φρόνιμα τώρα.

Βεβαιώθηκε πως ήμουν δεμένος γερά. Ή μύτη του έτρεχε αίμα, άλλα δέν φρόντιζε καν να τó σκουπίσι.

— Κάνε λίγο ύπομονή, πρόσθεσε. Δέν θ' άργήσουμε.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ή συνέχεια.

Τα Υποβρυχία-Νάνοι

» Αρχισαν να κατασκευάζονται στις 'Ην. Πολιτείες

Ενα νέο είδος υποβρυχίων άρχισε να κατασκευάζεται στις 'Ηνωμένες Πολιτείες. Πρόκειται γιά τὰ υποβρυχία-στόχος, όπως τὰ έχουν ονομάσει. Πού άποτελούν τó νεώτατο μέσο γιά τήν επίσημανσι, τήν καταδίωξι και τήν καταστροφή τών έχθρικών υποβρυχίων.

Τα «Τι-μπόατς», όπως είναι γνωστά στην Άμερική τὰ υποβρυχία-στόχος, είναι τὰ μικρότερα άμερικανικά υποβρυχία. Έπειτα από εκείνα τής «Β κλάσεως», που καθελκύσθηκαν τó 1907. Σήμερα υπάρχουν δύο τύποι λιλιπουτειών υποβρυχίων, τὰ «Τ1» και «Τ2». Με δύο βρασκέλιές, ό επιβάτης διασχίζει τó μεγαλύτερο πλάτος τού «Τ2», που είναι 5 περίπου μέτρα.

Ή απόστασι από τήν πλώρη τού σκάφους μέχρι τούς ύδατοφράχτες, που περιβάλλουν τή μοναδική έλικα τού πλοίου, άνέρχεται σε 39 μέτρα, ενώ τó αντίστοιχο μήκος σ' ένα υποβρύχιο τού στόλου, είναι γύρω στα 90 μέτρα.

Ή έδρα τού ηηδαλίου έξεχει από τó νερό σε ύψος 9 μέτρων από τή πρύμνη, σε τρόπο που, όταν τó σκάφος βρίσκεται κάτω απ' τó νερό, να μοιάζ σαν μια φάλαινα, που ακολουθείται από τó παιδί της...

Ο πυργίσκος τού πιάνει άρκετό πλάτος, ώστε να χρειάζονται άκροβατικές ικανότητες γιά να τόν προσπεράσσης.

Γιά να κινηθ ήνα «Τι-μπόατς» χρειάζεται τó πλήρωμα από 14 άνδρες και δύο αξιωματικούς. Οί χώροι κάτω από τó καταστρώμα είναι γεμάτοι με άστραφτερούς σωλήνες, μετρητές, ρολόγια, μοχλούς και διακόπτες. Δύο κύρια διαφράγματα διαιρούν τó σκάφος σε τρία διαμερίσματα.

Στην πλώρη τού πλώρωμα κοιμάται με τίς τορπίλλες. Οί κουκέτες προσαρμόζονται όπου άπομένει λίγος χώρος και χρειάζεται μεγάλη προσοχή γιά να μην χτυπήση κανείς τή... μύτη του στο ταβάνι, σ' ένα άποτομο γύρισμα τού κεφαλιού του κατά τή διάρκειά τού ύπνου. Κατά τή έκφρασι ενός ναυτικού «άπομένει διακενο νέντε πόντων γιά ροχάλισμα!».

Άκόμη και στον τορπιλοβλητικό σωλήνα, που είναι τó μόνο όπλο τού «Τ-2», υπάρχει μια κουκέτα. Με δύο βήματα από τή μια κοινώστειν έταξέρα, όπου μπορούν να φάνε τέσσερες λιγνοί άνδρες τού πληρώματος, με τήν προϋπόθεσι φυσικά, ότι έχουν συνηθίσει να τρώνε με τούς άγκώνες κολλητούς στα πλευρά...

Τό μεσαίο διαμέρισμα στεγαζει τó δωμάτιο έλέγχου, τόν ασύρματο και τó μικρότερο κατάλυμα που διαθέτει τó πολεμικό ναυτικό τής Άμερικής γιά τούς αξιωματικούς του. Έδω ό κυβερνήτης μαζί με τόν ύπαρχο, διπλώνονται στα δύο γιά να κοιμηθούν σε κουκέτες ένάμισυ μέτρου, που τίς συγκοιμούνται κάθε μέρα μόνοι τούς, γιάτί τó μικροσκοπικό αυτό υποβρύχιο δέν διαθέτει χώρο γιά υπηρετικό προσωπικό.

Οί διδυμες νηλεόλομηχανές, που στρέφουν τίς γεννήτριες γιά να γεμίσουν ό μπαταρίες, που με τή σειρά τούς κινούν τόν μεγάλο ηλεκτρικό κινητήρα, που στρίβει τήν έλικα, έχουν εξοικονομηθ στο μακρύ σωληνωτό διαμέρισμα, στην άκρη τής πρύμνης.

Ή στρογγυλή κοιλιά τού υποβρυχίου είναι υπερπληρωμένη από μια πυκνή διάταξι συστοιχίων. Οί τέσσερες κύριες δεξαμενές έρματος, που χρησιμοποιούνται στην κατάδυσι τού σκάφους, περιβάλλουν τó έσωτερικό τού σκάφους. Ούτε ένας πόντος χώρου δέν μένει άνεμεταλλευτος.

Γιά εκπαιδευτικούς σκοπούς σε καιρό ειρήνης, λένε

στις 21 'Ιανουαρίου 1954 καθελκύσθη τó πρώτο ατομικό υποβρύχιο, που τού έδωθ τó όνομα «Ναυτίλος».

Ή κατασκευή τού διήρκεσε 19 μήνες και στοιχισε 50 εκατομμύρια δολάρια. Οί δοκιμές τού ετεφθέσαν από πλήρη επιτυχία και τώρα ετοιμάζεται δεύτερο υποβρύχιο τού ίδιου τύπου, με τó όνομα «Θαλασσό-λυκος».

οί ειδικοί και ένδοχομένως γιά καθήκοντα άκτοφυλακής και λιμένας σε καιρό πολέμου, είναι ό,τι πρέπει». Ή μαζική παραγωγή του θά στοίχιζε ένα μικρό μέρος τού ποσού που χρειάζεται γιά τήν κατασκευή ενός μεγάλου υποβρυχίου, ή δέ λειτουργία του είναι σε καταπληκτικό βαθμό οικονομική.

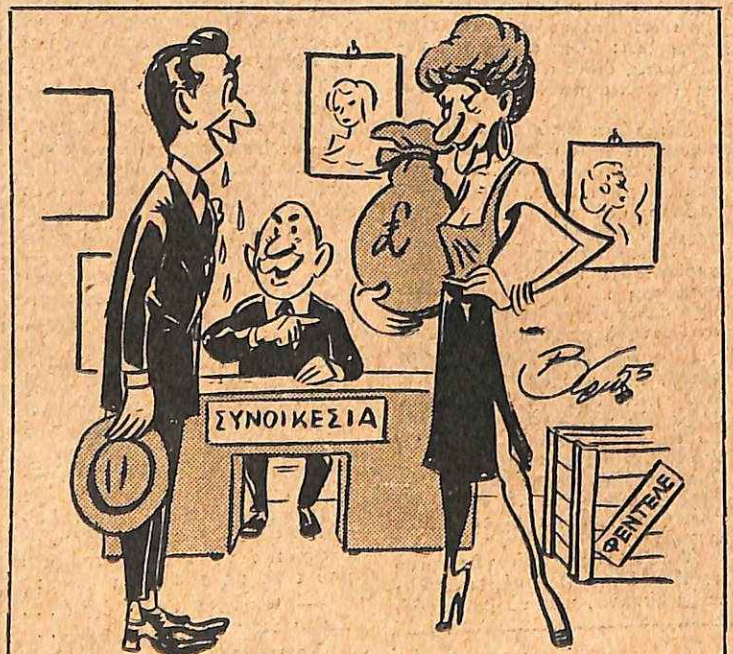
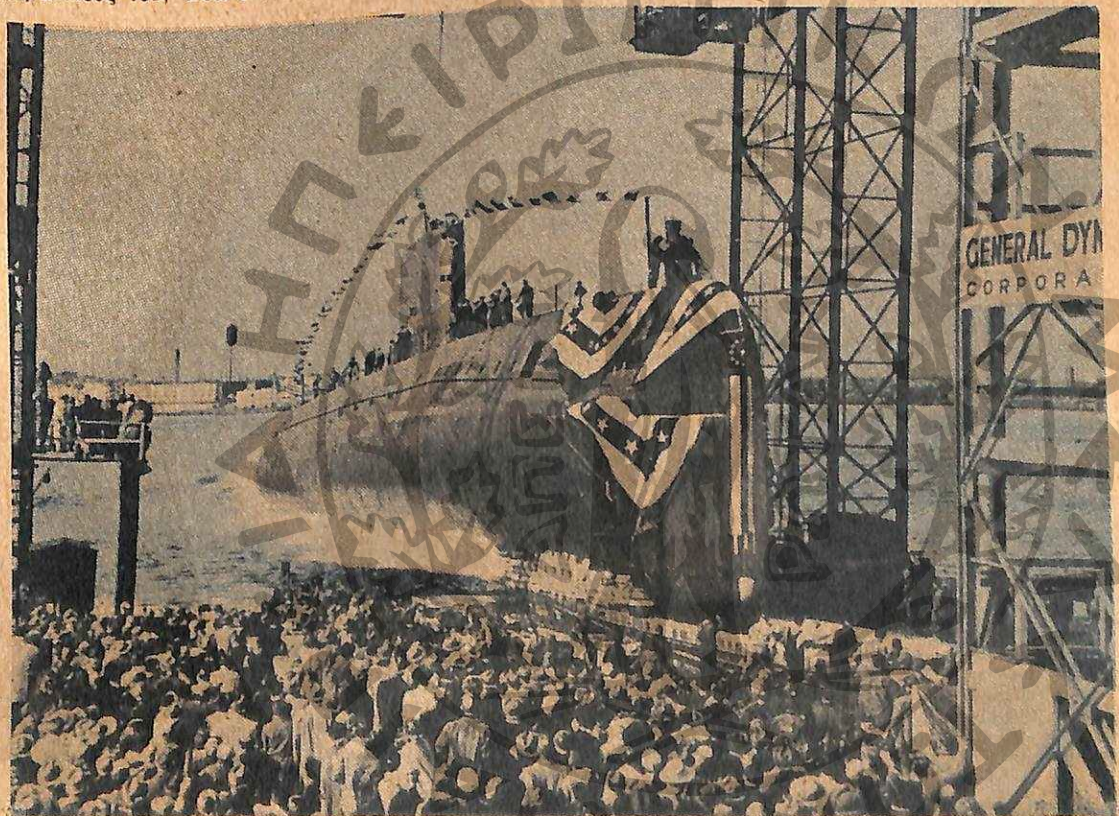
Οί δεξαμενές καυσίμου ύλης, χωρών 5.500 γαλόνια, ενώ ένα υποβρύχιο τού στόλου κανονικών διαστάσεων, παίρνει 105.000 γαλόνια.

Με τὰ 5.500 αυτά γαλόνια, μπορεί να διανύσι μια απόστασι από 2000 μίλια. Με τούς 10 κόμβους που έχει ως άνώτατη ταχύτητα, δέν μπορεί, φυσικά, να διεκδικήση νέα ρεκόρ. Έχει όμως τó προσόν τού γρήγορου έλιγμου. Λόγω τής μικρής πλώρης του, άράζει στη θάλασσα πιο άνετα από τὰ μεγάλα υποβρύχια. Και, λόγω τού μικρού όγκου του, δύσκολα έπισημαίνεται. Είναι τόσο άναλαφο, ώστε, άν κατευθυνθ ή τήν πρύμνη ή τήν πλώρη έναντιον ενός αντίτορπιλλικού, με σκοπό τήν καταστροφή του, οι ήχητικές άντονακλήσεις που θά συλλάβουν τὰ μηχανήματα καταγραφής τού αντίτορπιλλικού δέν θά διαφέρουν απ' εκείνες που θά κάνει ένα μεγάλο φάρι.

Παρ' όλη τή στενότητα τού χώρου, δέν υπάρχουν περιορισμοί στο μηχανικό εξοπλισμό τού σκάφους. Από τó περισκόπιο και τó σύστημα έφοδιασμού άτμοσφαιρικού άέρος σε κατάδυσι (ονόρκελ) έως τó σύστημα κλιματισμού, όλα είναι τού καθιερωμένου τύπου. Ή ήχοηπτική συσκευή, τó ραντάρ και ό ασύρματος, είναι τὰ ίδια, όπως και σ' ένα μεγάλο υποβρύχιο.

Όπως αντίλαμβάνεται κανείς, θά ύπαρξη μια δυσκολία στην συγκρότησι τού πληρώματος ενός τέτοιου υποβρυχίου. Θά πρέπει πριν απ' όλα οι άνδρες που θά τó άπαρτίζουν, να έχουν εξασκήθ ή ειδικά και οι σωματικές τούς διαστάσεις θά ήταν σκοπιμότερο να έχουν κάποια άναλογία με τó υποβρύχιο. Ένας λίγο παχύς ναύτης, άσφαλώς, θά ήταν άκατάλληλος. Έκτός τού ότι μόνος του δέν θά έχη τή σχετική άνεσι τών κινήσεων, θά δυσκολεύη άφάνταστα και τούς συναδέλφους του, όσες φορές θά χρειάζεται να τόν προσπεράσουν μέσα στους διαδρόμους. Άπαράδεκτοι επίσης θά είναι και οι ψηλοί. Δέν θά ήταν καθόλου εύχάριστο γι' αυτούς να περπατούν σκύβοντας και να κοιμούνται κούλουριασμένοι.

Τα υποβρύχια-νάνοι κατασκευάζονται από τήν εταιρεία «Τζένεραλ Νταϊνίκς», που έχει επίσης στο ένεργητικό τής τήν κατασκευή τού πρώτου ατομικού υποβρυχίου «Ναυτίλος», καθώς και τού «Θαλασσόλυκου», που βρίσκεται ακόμη στα σκαριά.

— 'Εξόν απ' αυτά τὰ λεπτά, ύπάρχει κι' αυτή εδώ ή κάσσα με τó... «Φεντέλε»!!...

«ΦΕΝΤΕΛΕ»

Ή μάρκα που έπεκράτησε στην έλληνικήν άγορά με τὰ άγνά προϊόντα της. Κατόσουπα... «Φεντέλε». Κρεατόσουπα... «Φεντέλε».

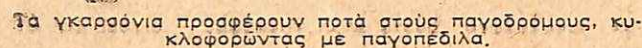
«ΦΕΝΤΕΛΕ»

Μεταχειρίζεσθε στα φαγητά σας τούς ζωμούς από όλόπαχες κόττες Δανίας και μοςχάρια Έλβετίας.

ΓΕΥΣΙΣ - ΘΡΕΠΤΙΚΟΤΗΣ - ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ - ΥΓΕΙΑ

«ΦΕΝΤΕΛΕ»

Η ΥΓΕΙΑ ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ

Τεχνητό χιόνι, τεχνητό ήλιακό φῶς καὶ καλοκαιρινὰ
μπάνια στὴν καρδιά τοῦ χειμῶνα

Το πρόγραμμα των παραστάσεων αυτών δεν είναι ποτέ το ίδιο για δυο θεατές συνεχώς, οι δε πελάτες του ξενοδοχείου μπορούν

Ἡ δουλεία αὐτὴ δὲν εἶναι
καθόλου εὐκόλη. Ὁ Μάννυ
Πόλακ, π. χ., ὁ ἐταμέριος τοῦ
ἐνὸς ἀπὸ τὰ δύο μεγάλα δε-

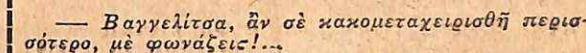
ἐμπνεύσεως. Ἀνάμεσα ὁ αὐ-
τὰ συγκαταλέγεται καὶ ὁ εἰ-
κονιζόμενος σταυρός, ἀξίας
250 000 δολλαρίων. Εἶναι
ἀπὸ πλατίνη, με πολλὰ πο-
λύτιμα πετρώδη.

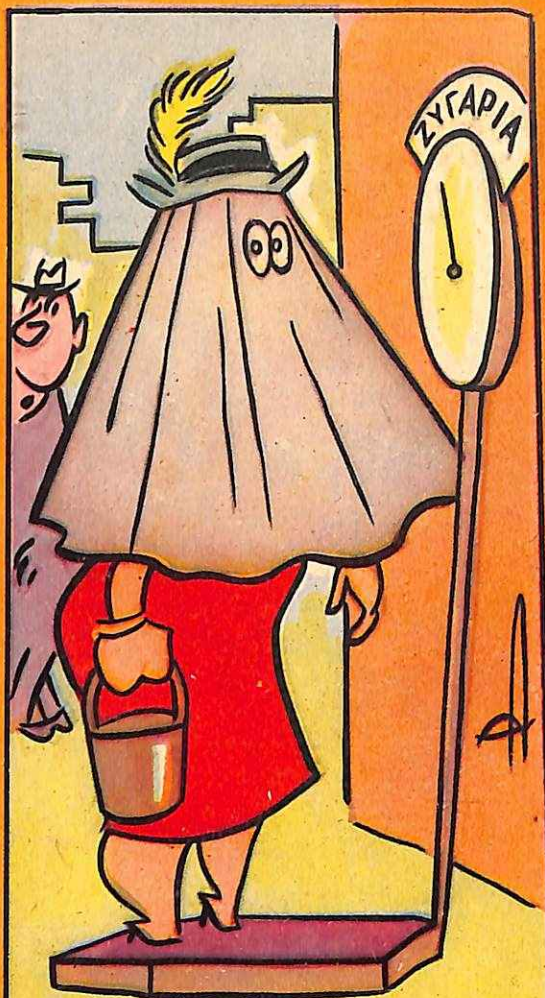
120 ΧΙΛΙΟΜΕΤΡΑ ΤΗΝ ΩΡΑ ΜΕ ΠΟ-
ΔΗΛΑΤΟ

[illegible]

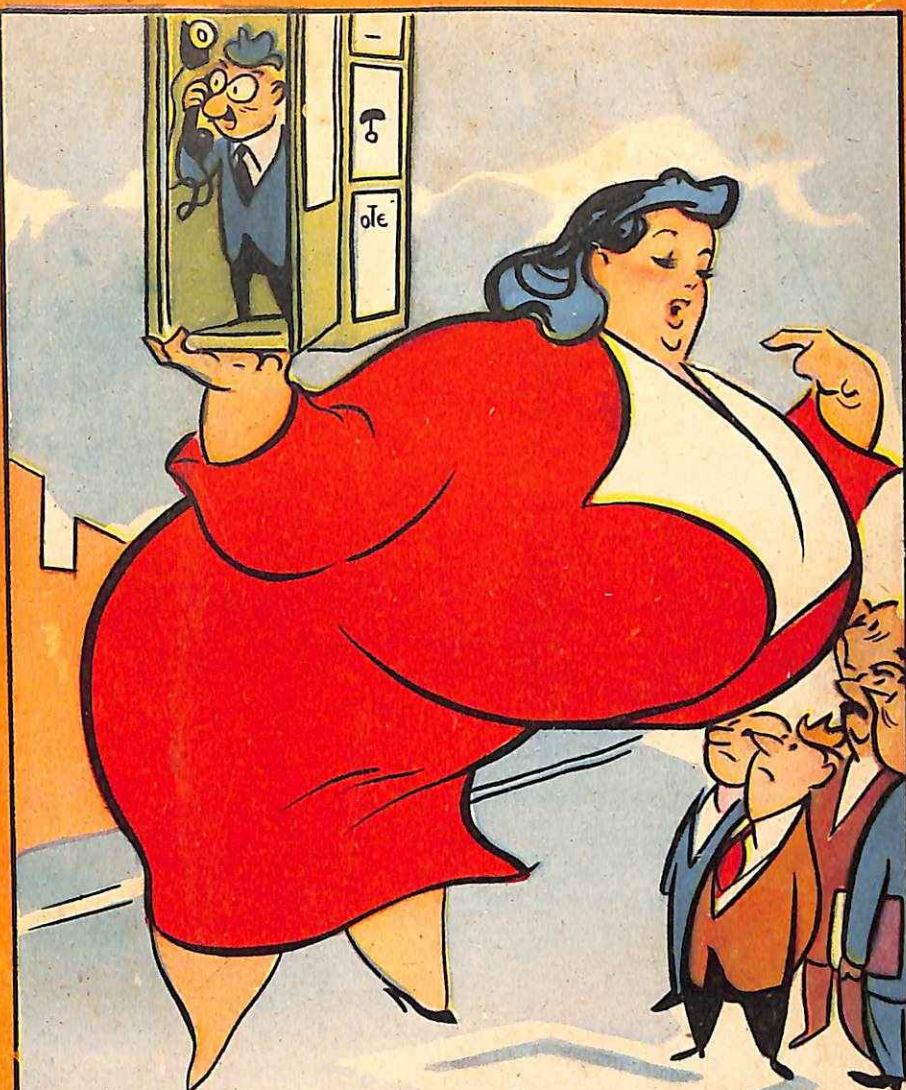
πιά, που παντρεύτηκαν στο έκκλη-
σάκι του Νοσοκομείου, πήγαιναν για
τὸ χωριὸ νὰ φτιάσουν τὸ σπιτικό
πού ὄνειρευόταν εἰκοσιπέντε χρόνια
τώρα ὁ Θανάσης.

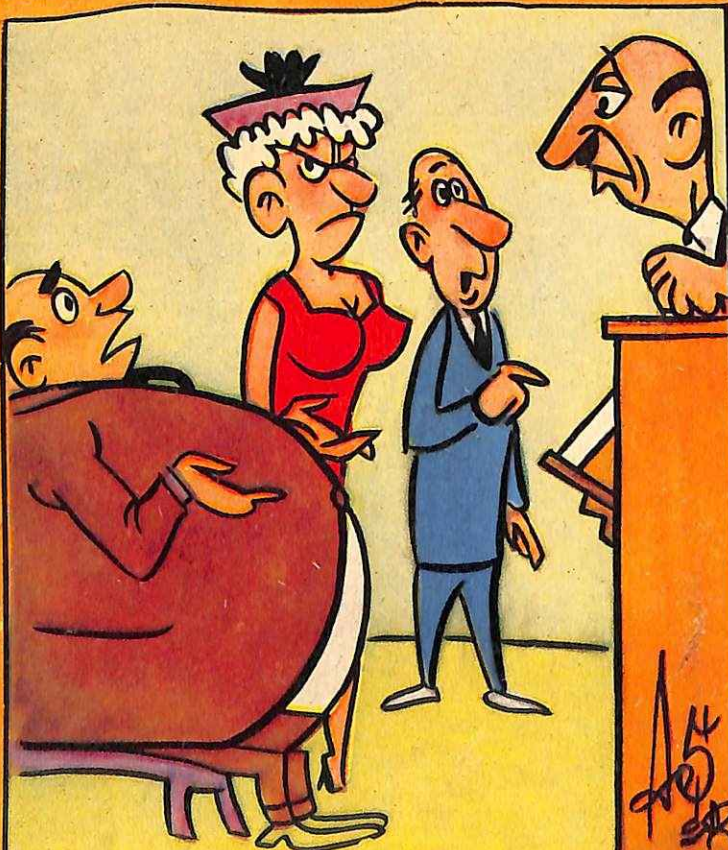
— Πάλι, αργά ξύπνησες σήμερα, κύριε Νικο-
λάκη!...

Μεγάλα μυστικά,
(Του 'Αρχέλαου)

— Μὲ συγχωρεῖτε ἓνα λεπτό.. 'Ο ἄνδρας μου θέλει νὰ τηλεφω-
νήσῃ κάτι ἰδιαιτέρως!...

— "Ὅπως διαπιστώνετε καὶ μόνος σας, κ. Πρόεδρε,
ψεύδεται ἀουσιόλως λέγοντας, ὅτι μὲ ἐπίασε ἐπ' αὐτο-
φώρῳ μὲ τὴ δακτυλογράφῳ στὰ γόνατά μου!...
(Του 'Αρχέλαου)

— Μὲ συγχωρεῖς, Καίτη μου. Χτυπάει τὸ κου-
δοῦνι τῆς πόρτας καὶ θὰ διακόψω!...